จิตธมฺโมรำลึก

วัดทิพยรัฐนิมิตร (วัดบ้านจิก) อ.เมือง จ.อุดรธานี

หนังสือเล่มนี้

คณะผู้จัดทำ ศูนย์อบรมภาวนา สิริจันโท วัดบรมนิวาส
นำมาพิมพ์แจกเป็นธรรมบรรณาการ
ส่วนจะนำไปพิมพ์จำหน่ายต้องขออนุญาตก่อน

ติดต่อได้ที่

ศูนย์อบรมภาวนา สิริจันโท วัดบรมนิวาส

พระครูปลัดสุวัฑฒนพรหมจริยคุณ
(อำนวย ภูริสุนฺทโร)

กุฏิปัทมราช โทร. ๐๒-๒๑๖๘๑๗๖
วัดบรมนิวาส แขวงรองเมือง เขตปทุมวัน
กรุงเทพ ฯ ๑๐๓๓๐

จิตรมุโมรำลึก

พระครูสถิตธรรมวิสุทธิ์

(หลวงปู่ถิร จิตรมุโม)

คณะผู้จัดทำ

ศูนย์อบรมภาวนา สิริจันโท วัดบรมนิวาส

พิมพ์แจกเป็นธรรมบรรณาการ

คำนำ

***

หนังสือ *"ฐิตธมฺโมรำลึก"* เล่มนี้ ทางศูนย์อบรมภาวนา *"สิริจันโท"* วัดบรมนิวาส เห็นว่าเป็นประโยชน์ เนื่องด้วยเป็นมหามงคลสมัย เนื่องวัดคล้ายวัดเกิด ฉลองครบรอบวันเกิด ๘๖ ปีของหลวงปู่ ณ วัดบ้านจิก (ทิพยรัฐนิมิตร) จังหวัดอุดรธานี

หลวงปู่เป็นพระผู้มีปฏิปทาตามแบบพุทธบัญญัติ น่าเลื่อมใสศรัทธาเป็นอย่างยิ่ง คือเป็นผู้มีความมักน้อย รักสันโดษ และสมถะเป็นนิสัย พูดน้อยไม่นิยมอวดอ้างคุณวิเศษใด ๆ

คณะศูนย์อบรมภาวนา *"สิริจันโท"* วัดบรมนิวาส เห็นประโยชน์ จึงนำประวัติและพระธรรมเทศนา มาจัดพิมพ์เผยแผ่แด่ผู้สนใจ ผู้อ่านจะได้อ่านหนังสือธรรมมะ จะได้ศึกษาหาความรู้จากพ่อแม่ครูบาอาจารย์ จะได้เกิดสติปัญญามากยิ่งขึ้น

ศูนย์อบรมภาวนา *สิริจันโท* วัดบรมนิวาส

๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

สารบัญ

ประวัติ
หลวงปู่ทิร

สมเด็จพระสังฆราช พระราชทานพระบรมสารีริกธาตุ เพื่อให้พระอาจารย์สุวัชชัย อัญเชิญมาประดิษฐานใน เจดีย์พิพิธภัณฑ์หลวงปู่ถิร

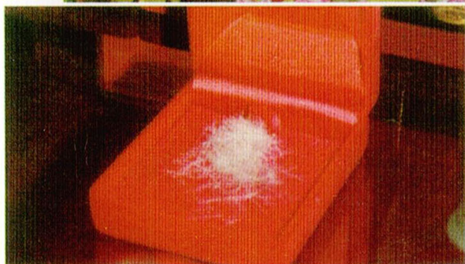
1

ส่วนหนึ่งที่แสดงภายในพิพิธภัณฑ์

1. หุ่นขี้ผึ้งหลวงปู่ถิร
2. เส้นเกษาของหลวงปู่
3. ยาเม็ดปรอท

2

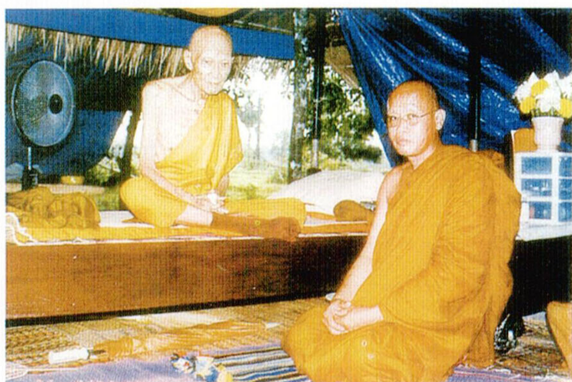

3

พระครูน้อย(นั่ง) เจ้าอาวาสวัดบูรพา(เจ้าคณะอำเภอ) อำเภอบ้านดุง หลวงปู่หลอด (กลาง) วัดเสนานิคม กรุงเทพฯ เข้าเยี่ยม หลวงปู่ถิร (ขวา) ขณะอยู่ที่วัดป่าบ้านผึ้ง

พระอาจารย์อภิชัย อภิปุญฺโญ (อาจารย์หมุน) เจ้าอาวาส วัดพุทธรังสีที่ออสเตรเลีย มากราบเยี่ยมหลวงปู่

หลวงปู่ขณะอ่านหนังสืออยู่ภายในกลด

ธรรมประวัติของ
พระครูสถิตธรรมวิสุทธิ

****

ปฐมวัย

หลวงปู่ถิร จิตธมฺโม เป็นชาวมุกดาหาร เดิมชื่อ ถิร บุญญวรรณ เกิดเมื่อวันพุธที่ ๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๕๘ ตรงกับวันขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๑๒ ปีมะโรง บิดาชื่อ นายลอย บุญญวรรณ เป็นผู้ใหญ่บ้าน บ้านสิงห์มงคลใต้ อำเภอมุกดาหาร (ปัจจุบันถูกตั้งให้เป็นจังหวัดมุกดาหารแล้ว) ขึ้นกับจังหวัดนครพนม มารดาชื่อ นางช่วย บุญญวรรณ เป็นคนถิ่นเดียวกันกับบิดา ครอบครัวของหลวงปู่เป็นชาวนา และหลวงปู่มีพี่น้องทั้งหมด ๖ คน ดังนี้

๑. นางอ่อนจันทร์ (เสียชีวิตแล้ว)

๒. นายอ้อย บุญญวรรณ (เสียชีวิตแล้ว)

๓. พระครูสถิตธรรมวิสุทธิ์ (หลวงปู่ถิร ฐิตธมฺโม)

๔. นางกมวรรณ (เสียชีวิตแล้ว)

๕. นายหวัน บุญญวรรณ ปัจจุบันมีชีวิตอยู่ เป็นนายช่าง

๖. นายเหวย บุญญวรรณ ปัจจุบันเป็นข้าราชการครูที่เกษียณอายุราชการแล้ว

ในวัยเด็ก หลวงปู่ได้เรียนหนังสือภาคบังคับเหมือนเด็กทั่วไป ที่โรงเรียนมุกดาลัย อำเภอมุกดาหาร ซึ่งในขณะนั้นขึ้นกับจังหวัด

นครพนม และในระหว่างเรียนชั้นประถมศึกษานี้ มักจะป่วยเป็นโรคปวดท้องอย่างรุนแรง บางทีถึงกับสลบหมดสติไป ซึ่งเหตุการณ์นี้มักจะเกิดขึ้นเป็นประจำทุกปี ปีละครั้ง โดยไม่ทราบสาเหตุ จนอายุประมาณ ๑๐ ปี จึงเกิดความคิดว่า ชีวิตมนุษย์นี้ช่างวุ่นวาย และโลกนี้ช่างคับแคบจริง ๆ รู้สึกอึดอัด เบื่อหน่าย ไม่ทราบว่าตัวเองควรจะดำเนินชีวิตไปอย่างไรดี (ความตอนนี้ได้กราบเรียนขอคำอธิบายจากหลวงปู่ และหลวงปู่ได้เมตตาอธิบายว่า ที่ท่านคิดเช่นนี้มีสาเหตุมาจากการป่วย เพราะคนเราเกิดมาเหมือนถูกคุมขังด้วยความเจ็บป่วย เกิด แก่ เจ็บ ตาย) จึงอธิษฐานว่าถ้าเราไม่มีบุญบารมี เราจะหนีไปตายดีกว่า (หมายความว่า ถ้าเราไม่มีบุญก็จะขอตายเสียเลยดีกว่า) แต่อาการป่วยด้วยโรคปวดท้องก็ยังคงเป็นอยู่ประจำทุกปี แม้จะได้รับการตรวจรักษาจากแพทย์ก็ยังไม่หาย จนต่อมาภายหลังเมื่อได้บวชเป็นพระแล้ว อาการปวดท้องดังกล่าวจึงหายไป

สมัยนั้นจะมีวัดประจำหมู่บ้าน ชาวบ้านเรียกว่าวัดบ้าน เมื่อหลวงปู่ไปวัด เห็นผ้ากาสาวพัสตร์ที่พระท่านครองอยู่ รู้สึกสบายใจทุกครั้ง จึงยึดถือเป็นแนวทางไว้ในขณะนั้นว่า เมื่อโตขึ้นเราจะบวชและต่อมาเมื่ออายุประมาณ ๑๐ กว่าปี จึงได้ขอบิดาไปเป็นลูกศิษย์วัด อยู่ที่วัดยอดแก้วศรีวิชัย (วัดกลาง) ตำบลศรีบุญเรือง อำเภอมุกดาหาร จังหวัดนครพนม คอยรับใช้บริการพระในวัด พร้อมกับเรียนหนังสือตามปกติ จนจบหลักสูตรชั้นสูงสุดของประถมศึกษาในสมัยนั้นแล้วได้ศึกษาต่อไปในหลักสูตรเร่งรัด ด้วยหวังว่าวันหนึ่งข้างหน้าเมื่อจบการ

ศึกษาแล้วจะสามารถออกมารับราชการได้

ชีวิตในเพศพรหมจรรย์

เมื่อเรียนหลักสูตรเร่งรัดจบแล้ว หลวงปู่เกิดความต้องการที่จะบวชเป็นสามเณร เพื่อจะได้ศึกษาต่ออีก ด้วยในสมัยนั้นการศึกษาของกุลบุตรกุลธิดาต้องศึกษาในวัด ถ้าเป็นฆราวาสจะได้เรียนเพียงชั้นประถมศึกษาซึ่งเป็นการศึกษาภาคบังคับ หลักสูตรการเรียนของสามเณรในสมัยนั้นได้บรรจุหลักสูตรการฝึกหัดครู และวิชาพระพุทธศาสนา วิชาภาษาบาลีสันสกฤตควบคู่กันไป ซึ่งใน ๑ ปีการศึกษา เปิดสอนเพียง ๓ เดือนเท่านั้น หลวงปู่จึงขออนุญาตบิดาบวชเณร บิดาท่านก็อนุญาตให้บวชที่วัดยอดแก้วศรีวิชัย (วัดกลาง) ที่หลวงปู่เป็นลูกศิษย์วัดอยู่นั่นเอง ในวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๕ โดยมีพระมหาแก้ว รัตนปัญโญ เป็นพระอุปัชฌาย์ ขณะนั้นหลวงปู่อายุได้ ๑๖ ปี

เมื่อบวชแล้ว โยมบิดาได้พามาอยู่ที่วัดป่าศิลาวิเวก อำเภอมุกดาหาร จังหวัดนครพนม ที่โยมบิดาและลุงได้ร่วมกันสร้างไว้ วัดนี้เป็นวัดธรรมยุตที่ท่านพระอาจารย์ดี ฉนฺโน เป็นเจ้าอาวาส (พระอาจารย์ดี ฉนฺโน เดิมเป็นพระมหานิกาย ท่านเป็นพระที่มีใจคอหนักแน่นเด็ดเดี่ยว เก่งทางช่างไม้ ช่างก่อสร้าง แกะสลัก เขียนภาพช่างปั้นดินเผา และมีความรู้ทางยาแผนโบราณ เรื่องว่าน เลียงผา นอกจากนี้ยังเป็นผู้มีคาถาอาคม เช่น วิชากำบังตัว คงกระพันชาตรี เชี่ยวชาญในการปราบผีทุกชนิด ตอนหลังมาได้ญัตติเป็นธรรมยุตนิกาย

โดยฝากตัวเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต ใน พ.ศ. ๒๔๖๕ ท่านจึงหันมาสนใจการปฏิบัติเพื่อการหลุดพ้น เพื่อนรุ่นสหธรรมิกของท่าน คือ เจ้าพระคุณสมเด็จพระมหาวีรวงศ์ (ติสฺโส อ้วน) เจ้าคุณพระอุบาลีคุณูปมาจารย์ พระอาจารย์เสาร์ กนฺตสีโล พระอาจารย์สิงห์ ขนฺตฺยาคโม พระอาจารย์มหาปิ่น ปญฺญาพโล หลวงปู่แหวน สุจิณฺโณ เป็นต้น)

พระอาจารย์ดี ฉนฺโน ได้ให้การอบรมหลวงปู่ ถึงวิธีการบำเพ็ญเพียรภาวนาสมาธิ และกรรมมัฏฐานอยู่ ๒ พรรษา ทางด้านสมถกัมมัฏฐาน ได้เน้นให้บริกรรมพุทโธ พร้อมทั้งอานาปานสติด้วย ส่วนทางด้านวิปัสสนากัมมัฏฐาน ได้เน้นให้พิจารณากายานุปัสสนา ต่อมาเมื่อขึ้นพรรษาที่ ๓ หลวงปู่จึงเริ่มออกเดินธุดงค์ไปเองเรื่อย ๆ โดยมีเด็กรับใช้ติดตามไปด้วย ๑ คน ชื่อเด็กชายทองมา เป็นชาวอำเภออำนาจเจริญ จังหวัดอุบลราชธานี (ธุดงค์เป็นข้อวัตรปฏิบัติที่พระป่าพระอริยเจ้าทั้งหลายถือปฏิบัติ พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ เรียกว่า มี ๑๓ ข้อ แล้วแต่ผู้ใดจะเลือกปฏิบัติข้อใด)

วันหนึ่ง ได้เดินธุดงค์ไปถึงวัดกลาง ซึ่งเป็นวัดมหานิกายแห่งหนึ่งในอำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี และได้ตัดสินใจศึกษาต่อเน้นหลักสูตรการฝึกหัดครู เพื่อจะได้ออกไปรับราชการได้ในภายหลัง แต่คงเป็นไปด้วยอำนาจบุญบารมีที่จะทำให้หลวงปู่ได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ต่อไป จึงได้เกิดเหตุการณ์บางอย่างขึ้น กล่าวคือ บังเอิญวันนั้นเป็นวันพระ ที่วัดมีงานปลงผม (โกนผม) พระในวัด หลวงปู่ได้ช่วย

งานปลงผมพระจำนวน ๓๐ รูป หลังจากช่วยงานเสร็จแล้วรู้สึกอ่อนเพลียมาก จึงได้กลับไปจำวัด (นอน) เมื่อตื่นนอนขึ้น ปรากฏว่าไม่สามารถลุกขึ้นได้ มีอาการชาตามแขนขาไม่มีเรี่ยวแรง ซึ่งอาการเช่นนี้หลวงปู่เล่าว่าเป็นอยู่นานประมาณ ๖ เดือน จึงทำให้ไม่สามารถศึกษาต่อดังที่ตั้งใจไว้ได้ และด้วยอานิสงส์แห่งบุญบารมีในอดีตชาติที่ได้บำเพ็ญเพียรมา จึงทำให้ขณะที่ป่วยนั้นเกิดมีแรงดลใจนึกรู้ขึ้นมาเอง (นิรุตติ) ว่า จะหายป่วยจากโรคนี้ได้จะต้องกลิ้งตัวบนยอดหญ้าที่มีน้ำค้างเกาะ แล้วต้องอาบน้ำอุ่นจัดประมาณ ๒ โอ่งมังกรทุกเช้า ทุกวันจึงจะหาย ดังนั้น หลวงปู่จึงได้ปฏิบัติตามขั้นตอนที่ระลึกรู้ขึ้นมานั้น เมื่อปฏิบัติแล้วได้มานั่งพิจารณาตามเนื้อตัวของตนเอง พบว่ามีเหงื่อผุดออกมาตามรูขุมขน ขนาดใหญ่เท่าเม็ดข้าวโพด แม้จะเอาผ้าเช็ดตัวมาเช็ด เหงื่อก็ยังผุดออกมาตลอดเวลาทำให้ตัวเบาขึ้น หลวงปู่ได้ปฏิบัติเช่นนี้ทุกวัน ตั้งแต่เดือนตุลาคมไปจนถึงเดือนธันวาคม อาการดีขึ้นเรื่อย ๆ และเมื่อหายป่วยแล้วได้เดินทางกลับอำเภอมุกดาหาร ขณะนั้นมีอายุย่างเข้า ๒๐ ปี จึงได้ตั้งใจจะบวชเป็นพระ เพราะอายุครบที่จะบวชพระได้แล้ว และคิดเสียสละชีวิต ดังที่เคยอธิษฐานไว้ว่า *“ถ้าไม่มีบุญบารมีก็จะหนีไปตายดีกว่า”* บิดาจึงทำพิธีบวชพระให้ในวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๘ โดยมีพระสารภาณมุณี (จันทร์ เขมิโย) เป็นพระอุปัชฌาย์ และพระอธิการทอง เป็นพระกรรมวาจาจารย์ ที่วัดหัวเวียง ตำบลพระธาตุพนม จังหวัดนครพนม โดยพระอุปัชฌาย์ขนานนามเป็นภาษามคธให้ว่า ฐิตธมฺโม (แปลว่า ตั้งมั่นในธรรม)

เมื่อบวชแล้ว ได้กลับมาจำพรรษาที่วัดป่าศิลาวิเวกกับท่านพระอาจารย์ดี ฉนฺโน เช่นเดิมที่วัดนี้ หลวงปู่ได้เริ่มฝึกปฏิบัติตนตามแนวพระป่าอย่างจริงจัง ด้วยอุปนิสัยเดิมที่ติดตัวมาจากอดีตชาติ จนกระทั่งเข้าพรรษาที่ ๒ พ.ศ. ๒๔๘๐ (อายุประมาณ ๒๑ ปี) หลวงปู่จึงเดินทางไปยังวัดเกาะแก้ว อำเภอพระธาตุพนม จังหวัดนครพนม ซึ่งเป็นวัดที่หลวงปู่เสาร์ กนฺตสีโล จำพรรษาอยู่ แต่ในพรรษานั้น หลวงปู่เสาร์ได้ไปจำพรรษาที่จังหวัดอุบลราชธานี ทำให้หลวงปู่ไม่ได้พบกับหลวงปู่เสาร์ ขณะจำพรรษาอยู่วัดเกาะแก้วแห่งนี้ หลวงปู่ได้เริ่มอดอาหารเพื่อทรมานสังขารเป็นครั้งแรก ฉันแต่น้ำปานะเท่านั้นนับเป็นเวลา ๑๕ วัน และปักกลดในป่าช้าตลอดพรรษา (โสสานิกังคะ) คือถือการอยู่ป่าช้าเป็นวัตร การฝึกอดอาหารนี้พระป่านิยมฝึกปฏิบัติกันเพราะช่วยทำให้ตัวเบาไม่ง่วงเหงาหาวนอน มีผลดีต่อการบำเพ็ญเพียรสมาธิภาวนา ซึ่งจะทำให้ปฏิบัติสมาธิภาวนาได้ต่อเนื่องยาวนาน เกิดความก้าวหน้าในการฝึกจิต ส่วนการทรมานสังขารและปักกลดในป่าช้า จะเป็นการช่วยฝึกสติ ทำให้ไม่ประมาท หลังจากออกพรรษาแล้ว หลวงปู่จึงเดินทางกลับมาที่วัดป่าศิลาวิเวก ขณะนั้นท่านพระอาจารย์เกียงเป็นเจ้าอาวาสแทนท่านพระอาจารย์ดี ฉนฺโน วิ่งย้ายไปอยู่วัดกุดแห่ อำเภออำนาจเจริญ จังหวัดอุบลราชธานี ตรงกับ พ.ศ. ๒๔๘๑

ในเวลาต่อมา พระอาจารย์อุ่น ธมฺมธโร เจ้าอาวาสวัดทิพยรัฐนิมิตร (วัดบ้านจิก) อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี (พระอาจารย์อุ่น เดิมอยู่วัดศรีสะเกษ อำเภอท่าอุเทน จังหวัดนครพนม แต่เดิมท่านญัตติเป็น

มหานิกาย ต่อมาญัตติใหม่เป็นธรรมยุต มีนิสัยเด็ดเดี่ยวปฏิบัติเพียรภาวนาอย่างอุกฤษฏ์ อดนอน และฉันเจตลอดชีวิต พระอาจารย์อุ่นได้เดินทางมาเที่ยววิเวกที่วัดศีลาวิเวก และเมื่อท่านจะเดินทางกลับ ได้ชักชวนพระติดตามไปด้วยอีก ๓ รูป ซึ่งในพระกลุ่มนี้มีหลวงปู่ถิรรวมอยู่ด้วย การเดินทางตามพระอาจารย์อุ่นมาจังหวัดอุดรธานีใน พ.ศ. ๒๔๘๑ ครั้งนี้ ถือว่าเป็นครั้งแรกที่หลวงปู่ได้มาจำพรรษาที่วัดทิพยรัฐนิมิตร (วัดบ้านจิก) และได้จำพรรษา ณ วัดแห่งนี้ตั้งแต่นั้นจวบจนปัจจุบันนี้

ที่วัดบ้านจิก พระทุกรูปได้ถือปฏิปาทาการฉันเจเป็นวัตร เนื่องจากพันโทพระยงค์พลพ่าย กับภรรยาคือคุณแม่ทิพย์ ซึ่งเป็นโยมอุปัฏฐากสำคัญของวัดนี้ ได้มีศรัทธาประกอบอาหารเจ ถวายพระอยู่เสมอ (อาหารเจในสมัยนั้น ไม่มีผักผลไม้มากมายเหมือนในปัจจุบัน จะมีพริกโขลกผสมกับเกลือและอาหารบางชนิดเท่านั้น) การฉันเจนี้ช่วงแรก ๆ ที่ฉัน ร่างกายยังปรับตัวไม่ได้ จะมีอาการอ่อนเพลีย แต่พระทุกรูปพอใจที่จะฉันเช่นนี้ เนื่องจากถือว่าเป็นการฝึกทรมานตนเองไม่ให้ติดในรสชาติของอาหาร เมื่อออกธุดงค์ไปในป่าจะได้มีความอดทน สามารถฉันตามมีตามเกิดได้

เมื่อย่างเข้าพรรษาที่ ๔ พ.ศ. ๒๔๘๔ หลวงปู่มีอายุประมาณ ๒๔ ปี พระอาจารย์อุ่นเริ่มนำคณะซึ่งประกอบด้วยหลวงปู่ และพระเณรประมาณ ๓๐ รูปออกธุดงค์ เมื่อออกไปถึงบ้านปากดง หลวงปู่เกิดมีความคิดที่จะกลับไปศึกษาต่อเพื่อออกไปรับราชการใช้ชีวิตอย่าง

ฆราวาสอีก จิตมันถอยกลับ ไม่อยากอยู่เป็นพระอีกต่อไป จึงเดินทางกลับมายังวัดบ้านจิก ส่วนอาจารย์อุ่นยังคงอยู่ที่วัดปากดงเช่นเดิม แต่เป็นเรื่องที่แปลกมาก ทุกครั้งที่พระอาจารย์อุ่นบำเพ็ญภาวนาจิตจะไม่ยอมรวมลง และมักเกิดนิมิตเห็นหน้าหลวงปู่อยู่เสมอ จิตอ่อน น้ำตาตกใน จึงปรารภกับตัวเองว่า พระองค์นี้สำคัญแค่ไหน แม่ของเราแท้ ๆ ซึ่งเราเองก็คลอดออกมาจากท้องแม่ เมื่อแม่เสียชีวิตเรายังไม่ถึงกับน้ำตาไหลเลย ทำไมพระองค์นี้จึงทำให้น้ำตาเราไหลได้ จึงอธิษฐานก่อนนั่งสมาธิเพื่อขอทราบว่า พระองค์นี้มีบุญบารมีเพียงใด เมื่อนั่งสมาธิต่อไปอีก ๒ ชั่วโมง สมาธิจึงลงได้

เกิดนิมิตรครั้งแรก พบว่าพระอาจารย์อุ่นและหลวงปู่ได้ธุดงค์เข้าไปในป่า ซึ่งทางเข้าป่านั้นมีศาลาที่พักริมทางสำหรับคนเดินทาง หลวงปู่ได้นิมนต์พระอาจารย์อุ่นให้นั่งพักบนศาลา และในขณะนั้นมีชีปะขาวรูปหนึ่งขึ้นมาถวายน้ำ

พระอาจารย์อุ่นจึงพูดขึ้นว่า น้ำใสใจจริง แล้วต่างองค์ต่างก็ฉันน้ำจนหมดแล้ว

จากนั้นหลวงปู่จึงพูดขึ้นว่า ถึงเวลาแล้วจะต้องเดินทางและเมื่อท่านเดินทางเข้าไปในป่า พระอาจารย์เดินนำหน้าไปถึงกลางดง ได้พบท่อนซุงท่อนใหญ่ล้มขวางทางอยู่ หลวงปู่จึงนิมนต์พระอาจารย์อุ่นให้นั่งภาวนาบนท่อนซุงนั้น โดยทั้งสององค์จะนั่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออกเหมือนกัน

พระอาจารย์อุ่นหันมามองหลวงปู่ เห็นหลวงปู่เคี้ยวหมากปาก

เปื้อนน้ำหมากเป็นสีแดง จึงถามว่า ทำไมจึงเคี้ยวหมากปากแดง

หลวงปู่ตอบว่า ชาวบ้านเขาถวายหมาก ท่านอาจารย์จะรับหมากด้วยกันหรือไม่

พระอาจารย์อุ่นจึงตอบว่าไม่ ขี้เกียจบ้วนน้ำหมาก หลวงปู่จึงพูดว่า ถึงเวลาแล้วที่จะต้องเดินทาง

ในระหว่างเดินทางไปธุดงค์ในนิมิตนั้น หลวงปู่ได้บ่นกับพระอาจารย์อุ่นว่า ทำไมหนอการบำเพ็ญเพียรจึงต้องทุกข์ยากลำบากเพียงนี้

ท่านอาจารย์อุ่นได้ตอบว่า ทุกข์มากเท่าใด เราก็ได้รับความสุขมากเท่านั้น (หมายความว่า ทุกข์เป็นของมีค่า บุคคลใดได้เห็นทุกข์ บุคคลนั้นย่อมมีโอกาสพ้นทุกข์ได้นั่นเอง)

ขณะเดินทางในนิมิตนั้น หลวงปู่ได้ถือไม้กวาดทางมะพร้าว พร้อมทั้งสะพายเครื่องอัฐบริขารไปด้วย

พระอาจารย์อุ่นเดินตามมาข้างหลัง จึงถามหลวงปู่ว่า ไม่หนักหรือ เพราะต้องสะพายทั้งเครื่องอัฐบริขาร และไม้กวาดเดินไปด้วย กวาดเพื่ออะไร

หลวงปู่ตอบว่า กวาดเพื่อปัดขวากหนามออก ทำให้คนเดินทางได้สะดวกขึ้น

พระอาจารย์อุ่นจึงบอกว่า วางเครื่องอัฐบริขารลงก่อนจะได้ไม่หนัก หลวงปู่ตอบว่า หนักก็ไม่เป็นไร

เมื่อเดินทางต่อไปเรื่อย ๆ จะพบทางสองแพร่ง ทางหนึ่งเป็นทางชัน มีเสียงการเล่นมหรสพดังมาด้วย อีกทางหนึ่งเป็นทุ่งหญ้า

หลวงปู่ตัดสินใจเดินไปทางชันที่มีเสียงมหรสพ แต่พระอาจารย์อุ่นบอกว่าให้ไปทางที่มีทุ่งหญ้าดีกว่า แล้วเดินนำทางไป หลวงปู่จึงเดินตามพระอาจารย์อุ่นไป และพบว่าทุ่งหญ้านั้นเขียวขจี เรียบและนุ่มประดุจพรมกำมะหยี่

หลวงปู่จึงพูดขึ้นว่า ถึงเวลานั่งภาวนาแล้ว ทั้งพระอาจารย์อุ่นกับหลวงปู่จึงนั่งลงภาวนาหันหน้าเข้าหากัน

เมื่อนั่งภาวนาไปได้พักหนึ่ง หลวงปู่แบมือทั้งสองข้างออกมาข้างหน้าพร้อมกับกล่าวว่า **คนเรียนเหมือนคนนอนหลับ คนปฏิบัติเหมือนคนแบมือรับ**

พระอาจารย์อุ่นกล่าวตอบรับว่า จริงแล้ว พร้อมกับยื่นลูกแก้วให้ ๒ ลูก ลูกหนึ่งสีขาว อีกลูกหนึ่งสีเหลือง

หลวงปู่กำลูกแก้วไว้ในมือข้างละลูก เมื่อลุกขึ้นยืนจะเอาลูกแก้วใส่เก็บไว้ในย่าม ปรากฏว่าตัวท่านมีย่าม ๒ ใบ สะพายอยู่ข้างซ้ายและขวา จึงใส่ลูกแก้วลงในย่ามข้างละใบ พร้อมทั้งกล่าวว่า ถึงเวลาต้องเดินทางต่อแล้ว (ความตอนนี้หลวงปู่ได้เมตตาอธิบายความหมายให้ฟังว่า **คนเรียนเหมือนคนนอนหลับ** หมายความว่า คนที่เรียนรู้ทฤษฎีเป็นคนไม่รู้จริง เปรียบเสมือนคนนอนหลับ **คนปฏิบัติเหมือนคนแบมือรับ** หมายความว่า คนที่เรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติหรือผู้ปฏิบัติจริงจังจึงจะเป็นผู้รู้จริง เปรียบเสมือนคนแบมือออกรับ ลูกแก้วสีขาวก็คือแก้วรัตนตรัย หรือความบริสุทธิ์ ลูกแก้วสีเหลืองก็คือสีผ้ากาสาวพัสตร์ ซึ่งเป็นสีธงชัยของพระอริยเจ้านั่นเอง)

เมื่อเดินทางออกมาพ้นจากทุ่งหญ้า ก็พบทางสามแพร่ง มีวงเวียนอยู่ตรงกลางปรากฏเห็นปราสาท ๓ หลัง แต่ละหลังหันไปทางทิศเหนือ ทิศตะวันออก และตะวันตก ตามลำดับ ปราสาททุกหลังจะประดับด้วยแก้ว พระอาจารย์อุ่นให้หลวงปู่ไปตรวจดูปราสาทแต่ละหลังก่อนที่จะขึ้นไปนั่งภาวนา เมื่อหลวงปู่ขึ้นไปบนปราสาทหลังแรกปรากฏว่าอาจารย์อุ่นก็เดินขึ้นไปบนปราสาทอีกหลังหนึ่ง พระอาจารย์ทั้งสองต่างพูดขึ้นพร้อมกันว่า เสนาสนะนี้เป็นที่สัปปายะ จิตพระอาจารย์อุ่นก็ถอนออกจากสมาธิ ทั้งหมดนี้เป็นนิมิตในวันแรกของการอธิษฐาน

ในคืนต่อมา ขณะท่านพระอาจารย์อุ่นนั่งภาวนาก็เกิดนิมิตขึ้นอีก โดยในนิมิตเห็นหลวงปู่พูดว่า ท่านพระอาจารย์สภาวธรรมเป็นอย่างนี้เชียวหรือ

พระอาจารย์อุ่นจึงตอบว่า ใช่แล้ว จิตก็ถอนออกจากสมาธิ (นิมิตตอนนี้หมายความว่า การบำเพ็ญเพียรปฏิบัติ ที่ผ่านมาของหลวงปู่ถูกต้องแล้ว โดยมีพระอาจารย์กล่าวรับรอง)

เมื่อพระอาจารย์อุ่นพิจารณานิมิตแล้ว จึงมีคนมานิมนต์หลวงปู่ที่วัดบ้านจิกกลับไปที่บ้านปากดง แล้วเล่านิมิตให้หลวงปู่ฟัง พร้อมทั้งกำชับให้หลวงปู่จดบันทึกไว้

นิมิตทั้งหมดนี้เปรียบเสมือนคำทำนายคดี และอนาคตข้างหน้าของหลวงปู่ถิรนั่นเอง เช่น

- นิมิตที่พระอาจารย์อุ่นเห็นหลวงปู่ถิรเคี้ยวหมาก ปากเปื้อนน้ำ

หมากเป็นสีแดง จึงพูดขึ้นว่า ทำไมท่านคึงเคี้ยวหมากปากแดง หลวงปู่ตอบว่า ชาวบ้านเขาถวายหมาก

หมายความว่า หลวงปู่ยังต้องเกี่ยวข้องกับประชาชน คือ ต้องคอยพูดอบรมสั่งสอนประชาชนอยู่เนือง ๆ ซึ่งเปรียบเสมือนคนเคี้ยวหมากจนปากแดง เพื่อโปรดเวไนยสัตว์ (สรรพสัตว์ทั้งหลายที่เกิดแก่เจ็บตายด้วยกัน) และพุทธบริษัท (คนที่ถวายหมากก็คือคนที่สมัครเป็นพุทธบริษัท)

เมื่อหลวงปู่ถามพระอาจารย์อุ่นว่า ท่านอาจารย์จะรับหมากไหม พระอาจารย์อุ่นตอบว่า ขี้เกียจบ้วนน้ำหมาก

หมายความว่า พระอาจารย์ไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับวัฏสงสารนี้อีก

- นิมิตที่อาจารย์อุ่นเห็นหลวงปู่ถิรสะพายอัฐบริขาร เดินกวาดขวากหนามตามทางเดินเพื่อให้ผู้คนเดินได้ตามสะดวก

หมายความว่า ต่อไปภายภาคหน้า หลวงปู่จะได้ช่วยสัตว์โลกให้พ้นทุกข์ และต้องพบกับอุปสรรคขัดขวาง แต่ก็จะผ่านปัญหาและอุปสรรคนั้น ๆ ไปได้

- นิมิตที่พระอาจารย์อุ่นยื่นลูกแก้วขาวและเหลืองให้

หมายความว่า หลวงปู่จะได้ครองเพศพรหมจรรย์ อันบริสุทธิ์และถือพระรัตนตรัยเป็นสรณะ (ลูกแก้วสีขาว) และจะได้อยู่ในร่มกาสาวพัสตร์ต่อไป (ลูกแก้วสีเหลือง)

- นิมิตที่หลวงปู่ถิร และพระอาจารย์อุ่นเดินขึ้นนั่งปราสาททององค์ละหลังนั้น

หมายความว่าเสนาสนะนี้เป็นที่เหมาะสมแล้วกับหลวงปู่ทั้งสอง

เมื่อหลวงปู่พิจารณานิมิตที่ท่านพระอาจารย์อุ่นเล่าให้ฟังแล้ว จึงตัดสินใจว่าจะอยู่ในโลกของเพศพรหมจรรย์ตลอดไป โดยตั้งใจจะเอาชีวิตถวายพรหมจรรย์ และได้เดินทางกลับมาที่วัดบ้านจิกพร้อมกับพระอาจารย์อุ่นและคณะที่ออกธุดงค์ไปด้วยกัน แต่ปรากฏว่าพระ ๓๐ รูปที่ติดตามพระอาจารย์อุ่นมาพร้อม ๆ กันกับหลวงปู่นั้นเหลือเพียงบางองค์เท่านั้นที่จำพรรษาที่วัดบ้านจิก

ที่วัดบ้านจิกนี้ หลวงปู่ฉันอาหารตามปฏิปทาของทางวัด และได้เพิ่มการฝึกทรมานสังขารตนเองพร้อม ๆ กันไปด้วย โดยการตั้งสัจจะอธิษฐานถืออิริยาบถ ๓ คือ ยืน เดิน นั่ง โดยไม่มีการนอนตลอด ๓ ปี เรียกว่า ถือเนสัชชิกธุดงค์ ซึ่งเป็นการฝึกทรมานสังขารเพื่อรักษาสติและไม่ติดสุข การฝึกครั้งนี้รู้สึกทรมานมาก และในระหว่าง ๓ ปีนี้ได้เดินทางไปธุดงค์อีกหลายครั้ง เช่น ออกธุดงค์ติดตามพระอาจารย์ไปจนถึงตำบลหนองบัวบาน ซึ่งมีหนองน้ำ "*หนองบัวบาน*" ใกล้ ๆ หนองน้ำมีต้นแสงใหญ่มากขนาด ๕ คนโอบ ชาวบ้านได้ช่วยกันสร้างที่พักให้พระอาจารย์อุ่นบนคาคบต้นแสง ส่วนหลวงปู่ปักกลดอยู่บนจอมปลวก มีเสนาสนะทำด้วยฟางข้าวแห้ง หลังจากนั่งภาวนาไปได้พักหนึ่ง ปรากฏว่ามีลมพายุพัดมาและพัดกระหน่ำอย่างรุนแรง และรุนแรงมากขึ้นในตอนกลางคืน จนทำให้ต้นไม้หักล้มระเนระนาดพระเณรที่ติดตามมาด้วยต่างวิ่งหนีกันชุลมุนวุ่นวาย มีเณรองค์หนึ่งวิ่งเหยียบตอ

ต้นฝรั่ง ตอที่รอยหักแหลมเสี้ยมนั้นจึงแทงทะลุกลางฝ่าเท้าทำให้เณรได้รับบาดเจ็บ และหลังจากพายุสงบลงแล้ว เช้าวันรุ่งขึ้นพระอาจารย์อุ่นจึงพาสามเณรไปรักษาบาดแผลในตัวเมือง โดยได้มอบหมายให้หลวงปู่ดูแลพระเณรที่เหลืออยู่ หลวงปู่จึงได้ย้ายที่นั่งภาวนาไปอยู่ที่ศาลากลางน้ำของหนองบัวบาน และได้อดอาหารด้วยทั้งที่ยังถือเนสัชชิกธุดงค์อยู่ ๒ วัน

ต่อมา ขณะภาวนาก็เกิดนิมิตเห็นหญิงคนหนึ่งเดินเข้ามากราบแล้วพูดว่า ข้าพเจ้าชอบท่าน เมื่อได้ยินดังนั้นหลวงปู่จึงลุกขึ้นเดินหนีไป ในมือมีมีดดาบเล็ก ๆ อันหนึ่งถือกวัดแกว่งไว้ข้าง ๆ ตัว เพื่อป้องกันไม่ให้หญิงคนนั้นเข้ามาใกล้ได้ แต่หญิงคนนั้นก็เดินตามหลวงปู่มาตลอดเวลา หลวงปู่จึงเดินหนีเข้าไปในกลุ่มพระเพื่อให้หญิงคนนั้นไปสนใจพระองค์อื่นแทน หญิงคนนั้นก็ยังติดตามหลวงปู่มาอีก ในนิมิตนั้น หลวงปู่เห็นตำรวจจึงรีบเข้าไปแจ้งตำรวจให้จับหญิงคนนั้น แต่ตำรวจกลับบอกหลวงปู่ว่า เขาไม่มีความผิดจะจับเขาไม่ได้ หลวงปู่จึงคิดหาวิธีการใหม่ที่จะขับไล่หญิงคนนี้ไป แต่กลับนึกขึ้นได้ว่า เราจะคิดหนีเขาไปทำไมโดยไม่คิดแก้ปัญหาด้วยตัวเรา คิดได้ดังนั้นแล้ว จึงหันไปหาหญิงคนนั้นเพื่อจะถามว่าตามเรามาทำไม ปรากฏว่ายังไม่ทันได้ถาม หญิงคนนั้นชิงพูดขึ้นมาก่อนว่า ถ้าท่านไม่ชอบ ดิฉันก็ขอเงิน ๑๒ บาท แล้วจะไปจากท่าน หลวงปู่จึงตอบว่า อาตมาเป็นนักบวช เงินทองไม่เคยแตะต้อง จะมีเงินมาจากไหน หญิงคนนั้นว่า ถ้าไม่มีดิฉันก็จะขอลา หลังจากที่หญิงคนนั้นพูดจบ ต้นแสงที่พระอาจารย์อุ่น

เคยนั่งภาวนาก็หักโค่นล้มลง ขณะนั้นเวลาประมาณตี ๓ หลังจากเกิดเหตุการณ์นี้แล้ว หลวงปู่กับพระเณรทั้งหมดก็ยังคงอยู่ภาวนาต่ออีกประมาณ ๑๐ กว่าวัน แล้วจึงเดินทางกลับวัดบ้านจิกเพื่อจำพรรษา เมื่อถึงวัดบ้านจิก ได้เล่าถวายให้พระอาจารย์อุ่นฟัง พระอาจารย์อุ่นก็ตอบว่า ผมก็เคยไปอยู่ที่บ้านเขานะ แล้วเล่าเรื่องให้หลวงปู่ฟังว่า ความว่าตอนที่สร้างที่พักบนต้นแสงเสร็จแล้วท่านได้นั่งพักและทำสมาธิอยู่บนเก้าอี้สนาม ปรากฏนิมิตเห็นหญิงคนหนึ่งเดินตรงเข้ามาหาท่าน ท่านจึงพูดว่า อย่าเข้ามานะผู้หญิง อย่าเข้ามานะ พร้อมทั้งได้ลุกขึ้นเพื่อจะไล่หญิงคนนั้นไป ปรากฏว่าเก้าอี้ที่ท่านนั่งบำเพ็ญภาวนาอยู่นั้นล้มลง จิตจึงถอนออกจากนิมิต (หลวงปู่ได้อธิบายให้ฟังในภายหลังว่า หญิงคนที่ปรากฏในนิมิตนั้นเป็นรุกขเทวดาที่อาศัยอยู่ในต้นแสงมาลองใจท่านทั้งสอง)

หลังจากออกพรรษา พระอาจารย์อุ่นจึงพาพระเณรออกธุดงค์ไปแถวบ้านม่วง บ้านปากดง บ้านผือ พระพุทธบาทบัวบก บ้านนายูงบ้านค้อ ภูงาม ไปเรื่อย ๆ แต่ละหมู่บ้านมีบ้านเรือนคนสิบกว่าหลังคาเรือน เดินทางทั้งกลางวันและกลางคืนจนเห็นบ้านเรือนคน จึงปักกลดกลางป่า บนภูเขาก็มี พระทุกองค์ได้ตั้งใจฝึกปฏิบัติบำเพ็ญเพียรภาวนาอย่างจริงจังแบบเอาชีวิตเข้าแลก มีอยู่คืนหนึ่ง ขณะปักกลดนั่งภาวนาอยู่บนภูเขาที่ตำบลบ้านม่วง ได้ยินเสียงพญางูใหญ่ขนาดลำตัวเส้นผ่าศูนย์กลาง ๑๑ นิ้ว ยาวประมาณ ๖ เมตร เลื้อยผ่านไปเสียงดังมากเนื่องจากเกล็ดงูเสียดสีกับพื้นแล้วยังส่งเสียงร้องเรียกงูตัวเมียให้เลื้อย

ออกมาหากินพร้อมกัน งูทั้งสองตัวเลื้อยออกไปหากินด้วยกัน ทำให้เสียงดังมากกว่าเดิม พระเณรต่างหวาดกลัว ครั้นรุ่งเช้าจึงพากันไปมุงดูทั้งสองตัวที่นอนขดตัวอยู่ในถ้ำ จากพฤติกรรมของงูนี้ ทำให้นั่งภาวนาในคืนต่อมาเกิดธรรมะผุดขึ้นในใจถามว่าคนที่เคยบวชทำไมจึงสึก และตอบว่า คนส่วนใหญ่สึกเพื่อมีครอบครัว ถ้าไม่ต้องการมีครอบครัวจะสึกทำไม ถ้ายังอยากสึกให้ลองหาดูว่ามีผู้หญิงคนไหนบ้างที่ด่าผู้ชายไม่เป็น ถ้ามีก็ให้สึกไปมีครอบครัวได้ (ในใจหลวงปู่ปฏิเสธการมีครอบครัว เพราะหลวงปู่ถือเกียรติตัวเอง ไม่อยากให้ผู้หญิงมาด่า) จากธรรมะที่เกิดขึ้นนี้ทำให้หลวงปู่รู้ว่าตนเองมีมีทิฏฐิซึ่งเป็นกิเลสอย่างหนึ่ง จึงเร่งฝึกบำเพ็ญเพียรภาวนาและอบรมจิตใจตนเองมากขึ้น โดยพิจารณาอสุภกรรมฐาน ปลงอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

ประมาณ พ.ศ. ๒๔๘๖ ขณะเกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ หลวงปู่เดินทางไปธุดงค์ และจำพรรษาที่วัดบ้านงิ้วพึง ข้างสนามบินอุดรธานี (ปัจจุบันคือกองบินที่ ๒๓) หลังจากนั้นได้กลับมาจำพรรษาที่วัดบ้านจิกอีกใน พ.ศ. ๒๔๘๗ ซึ่งครบกำหนด ๓ ปี ตามที่ได้ตั้งสัจจะอธิษฐานไว้พอดี เมื่อทอดกายลงนอนในครั้งแรก รู้สึกเจ็บปวดรวดร้าวทรมานมากเหมือนว่าธาตุขันธ์ร่างกายที่ทอดลงกับพื้นจะต้องแตกดับไปจากโลกนี้เลยทีเดียว ความรู้สึกนี้ก็เนื่องมาจากการที่หลวงปู่ไม่เคยได้เอนกายหรือทอดกายลงกับพื้น (เนสัชชิก) เลยตลอด ๓ ปี แต่แล้วหลังจากนอนหลับตื่นขึ้นมากลับพบว่าร่างกายสดชื่น สบายตัวและเดินเหินคล่องแคล่วขึ้น

ขณะพักอยู่กับพระอาจารย์อุ่นนั้น หลวงปู่มักจะได้รับความไว้วางใจจากพระอาจารย์อุ่นเสมอ บ่อยครั้งที่ท่านไม่อยู่ ได้มอบหมายให้หลวงปู่ปกครองดูแลพระในวัดแทน ซึ่งหลวงปู่ประหลาดใจว่าทำไมจึงเลือกหลวงปู่เป็นผู้ปกครองดูแลทั้ง ๆ ที่ในวัดก็ยังมีพระอาวุโสอีกหลายรูป ต่อมาภายหลัง หลวงปู่จึงได้ทราบจากการบอกเล่าของพระอาจารย์อุ่นว่าในอดีตชาตินั้น หลวงปู่เคยเกิดเป็นกษัตริย์และพระอาจารย์อุ่นเป็นพระพี่เลี้ยง พร้อมทั้งมีหน้าที่เป็นควาญช้างพระที่นั่งของหลวงปู่ด้วย ในชาตินั้นพระอาจารย์อุ่นเคยตกจากหลังช้างได้รับบาดเจ็บจนเป็นแผลเป็นที่ขา ต่อมาป่วยเป็นอหิวาตกโรคจนเสียชีวิตมาในชาติปัจจุบันนี้ พระอาจารย์อุ่นก็มีรอยแผลเป็นที่ขามาแต่กำเนิดเช่นเดียวกับแผลเป็นที่ขาในอดีตชาติด้วย สำหรับเรื่องนี้พระอาจารย์อุ่นท่านได้อธิษฐานจิต ขอทราบความเกี่ยวข้องสัมพันธ์ระหว่างตัวท่านกับหลวงปู่ และด้วยอำนาจแห่ง *ปุพเพกตปุญญตา* (บุญที่ได้ร่วมมาแต่ปางก่อน) จึงทำให้ท่านระลึกรู้เห็นได้จากนิมิตในสมาธิ ซึ่งผู้ที่จะขอระลึกรู้ได้เช่นนี้จะต้องเป็นผู้มีบุญบารมีสร้างสมมามากเพียงพอ มิใช่บุคคลหนึ่งบุคคลใดก็จะขอระลึกรู้ได้ง่าย ๆ

ประมาณพรรษาที่ ๕ พ.ศ. ๒๔๘๘ เกิดความวุ่นวายมากภายในวัดบ้านจิก มีการฟ้องร้องเจ้าอาวาสวัดบ้านจิก จนพระอาจารย์อุ่นเองก็ต้องหนีความวุ่นวายไปจำพรรษาที่อื่น หลวงปู่จึงต้องเป็นเจ้าอาวาสแทนโดยปริยาย ซึ่งหลวงปู่ไม่เคยคิดว่าจะได้ดำเนินงานหรือบริหารงานในวัดแทนท่านพระอาจารย์อุ่นเลย และหลวงปู่เองยังพลอย

ถูกฟ้องร้องด้วย อีกทั้งยังมีพระเถระผู้ใหญ่บางรูปไม่พอใจในตัวหลวงปู่ ทำให้หลวงปู่เกิดความท้อแท้เพราะต้นเหตุแห่งปัญหาทั้งหลายมิได้เกิดจากตัวหลวงปู่ หากแต่เกิดจากญาติโยมอุปัฏฐากเอง หลวงปู่จึงตั้งจิตอธิษฐานขอทราบว่า ข้าพเจ้าเคยบำเพ็ญบุญบารมีอะไรบ้าง ทำไมจึงมีอุปสรรคมากมาย ในอดีตชาติข้าพเจ้าเคยบำเพ็ญเพียรปฏิบัติสิ่งใดมาบ้าง และข้าพเจ้าควรทำสิ่งใดเสริมเพิ่มบุญบารมีนั้น หลังจากอธิษฐานแล้วจึงจำวัด ปรากฏว่าเกิดสุบินนิมิตเห็นพระพุทธรูปเป็นรูปปั้นดินวางอยู่บนพื้นทางด้านปลายเท้า หลวงปู่จึงถามว่าทำไมจึงมาอยู่ที่พื้น มีเสียงตอบว่าพระพุทธรูปนี้จะมารักษาคุ้มครองท่าน หลวงปู่จึงถามว่าศักดิ์สิทธิ์ไหม ถ้าศักดิ์สิทธิ์ก็ขอให้แสดงฤทธิ์ แต่มีเสียงบอกว่า จะแสดงฤทธิ์ได้ท่านต้องเป็นผู้บ่งบอก (หมายความว่า ต้องบอกออกมาจากจิตหลวงปู่ รูปปั้นพระพุทธรูปนั้นเป็นเครื่องหมายแสดงว่า หลวงปู่ปรารถนาพุทธภูมิ และรูปปั้นวางอยู่ทางด้านปลายเท้า แสดงว่าหลวงปู่ยังต้องท่องเที่ยวในปัฏสงสารเพื่อบำเพ็ญเพียรสร้างบารมีอีกนาน ถ้าวางอยู่ที่ศีรษะย่อมหมายความว่าการบำเพ็ญเพียรใกล้สำเร็จสมความปรารถนา ดังนั้นในชาตินี้หลวงปู่จึงต้องบำเพ็ญประพฤติปฏิบัติเสริมบารมีให้ต่อเนื่อง เพื่อให้บรรลุพุทธภูมิในอนาคตกาล) หลังจากนั้นก็ตื่นขึ้นมา เมื่อทราบเช่นนี้แล้ว หลวงปู่จึงปล่อยวางปัญหาและไม่ท้อแท้อีกต่อไป

ต่อมาในพรรษาเดียวกัน พระอาจารย์ซามาซึ่งเคยอยู่วัดบ้านจิกด้วยกันมาประมาณ ๒ - ๓ เดือนแล้วได้ย้ายไปอยู่วัดอัมพวัน บ้าน

ไร่ม่วง อำเภอเมือง จังหวัดเลย ได้มานิมนต์หลวงปู่ให้ไปอยู่ด้วยกันที่วัดอัมพวัน จังหวัดเลย ซึ่งหลวงปู่ก็รับนิมนต์ ขณะที่อยู่ที่จังหวัดเลยได้เดินจงกรมซึ่งเป็นกิจที่ประพฤติปฏิบัติประจำ ปรากฏว่าวันหนึ่งขณะเดินจงกรมอยู่นั้น ได้นิมิตว่ามีหมีดำตัวใหญ่มากยกขาหน้าขึ้นทั้ง ๒ ข้าง คำรามเสียงดังเดินเข้ามาหา หลวงปู่จึงเพ่งมองดูหมีตัวนั้นปรากฏว่าหมีดำตัวนั้นก็สลายหายวับไป

คืนต่อมาอีก เกิดสุบินนิมิตเห็นเป็นเสือตัวใหญ่จะเข้ามาทำร้ายแต่หลวงปู่ไม่รู้สึกกลัว ได้แผ่เมตตาให้ เสือตัวนั้นก็จากไป

คืนสุดท้าย ก่อนกลับมาจังหวัดอุดรธานี ได้สุบินนิมิตเห็นนางผีเสื้อน้ำหรือผีเสื้อสมุทรเป็นยักษ์ผู้หญิง เจ้าเล่ห์ เห็นครึ่งตัวมีปีกคล้ายผีเสื้อมีที่อยู่อาศัยอยู่ในน้ำ มาหลอกล่อให้หลวงปู่ลงไปในน้ำซึ่งเป็นแหล่งของมัน มีเสียงในนิมิตบอกว่า อย่าเดินตามมันลงไปเหยียบหรือแตะถูกน้ำเป็นอันขาด เพราะท่านจะถูกทำร้ายและเป็นเหยื่อของมันเนื่องจากมีคนต้องตายเพราะนางผีเสื้อยักษ์นี้มาแล้ว

จากสุบินนิมิตเหล่านี้ทำให้หลวงปู่ทราบแล้วว่า เมื่อกลับมาจังหวัดอุดรธานีคราวนี้ จะต้องมีเรื่องราวในวัดอีก ปรากฏว่าเมื่อกลับมาถึงก็มีเรื่องวุ่นวายมากมายเกิดขึ้นจริง ๆ เช่น

เรื่องที่ ๑ โยมอุปัฏฐากหญิงกล่าวหาหลวงปู่ว่านำเงินของวัดไปซื้อของโดยไม่ผ่านความเห็นชอบของวัดและต้องการให้ขับไล่หลวงปู่ออกไปจากวัด โดยให้พระลูกชายซึ่งเป็นบุตรบุญธรรมเป็นผู้ยื่นฟ้องต่อพระผู้ใหญ่ถึงกับมีการประชุมคณะสงฆ์และกรรมการวัดเพื่อ

พิจารณาข้อกล่าวหาดังกล่าวที่มีต่อหลวงปู่ ผลที่สุดสรุปว่า โยมอุปัฏฐากหญิงคนนี้มีหน้าที่เก็บเงินรักษาเงินอยู่แล้ว และพระลูกชายเป็นผู้เบิกจ่าย หลวงปู่เป็นพระป่าสายกัมมัฏฐาน ไม่เคยหยิบจับเงินทองเลย เพราะฉะนั้น การใช้จ่ายเงินไม่ว่าจะเป็นการนำเงินไปใช้ในกิจการใด ๆ ก็ตาม ย่อมขึ้นอยู่กับโยมอุปัฏฐากหญิงคนนั้นโดยตรง ข้อกล่าวหานี้จึงเป็นอันตกไป (ตรงกับนิมิตเรื่องนางผีเสื้อน้ำเจ้าเล่ห์และหมีดำนั้นเปรียบเหมือนพระลูกชาย ซึ่งเป็นพระที่หลวงปู่บวชให้เอง แต่กลับฟ้องหลวงปู่ตามคำสั่งแม่)

เรื่องที่ ๒ เกิดจากพระอาวุโสในวัดอยากเป็นเจ้าอาวาส และมีความรู้สึกเกรงว่า หลวงปู่จะได้เป็นเจ้าอาวาสแทนพระอาจารย์อุ่น ซึ่งหนีความวุ่นวายไปจำพรรษาที่วัดอื่นแล้ว เนื่องจากตลอดเวลาที่ผ่านมาหลวงปู่ได้รับความไว้วางใจจากพระอาจารย์อุ่นและได้ช่วยดูแลบริหารงานในวัดบ่อย ๆ ทั้ง ๆ ที่ตัวหลวงปู่เองไม่เคยคิดที่จะเป็นเจ้าอาวาสเลย พระอาวุโสองค์ดังกล่าวเป็นญาติกับเสือหิงและเสือแหง ซึ่งเป็นโจรที่ขึ้นชื่อลือชาในยุคนั้น แม้แต่ตำรวจสมัยนั้นยังต้องกลัวเสือทั้งสองคนนี้ พระอาวุโสท่านนั้นได้ว่าจ้างเสือหิงและเสือแหงให้มาลอบฆ่าหลวงปู่ แต่ด้วยเดชะบุญบารมีที่หลวงปู่ได้สร้างสมมา จึงทำให้หลวงปู่คลาดแคล้วจากการถูกยิงของเสือหิงและเสือแหงที่มาแอบซุ่มตัวยิงหลวงปู่ที่ประตูวัด กล่าวคือ ถ้าเสือหิงและเสือแหงมาแอบซุ่มตัวที่ประตู ๑ หลวงปู่ก็บังเอิญเดินออกไปทางประตู ๒ ครั้นเสือทั้งสองไปซุ่มยิงที่ประตู ๒ ก็บังเอิญที่หลวงปู่เดินเข้าประตู ๑ เวลาต่อมา พระ

อาวุโสที่จ้างวานเสือทั้งสองก็เกิดล้มป่วยหนัก หลวงปู่ได้เอาใจใส่ดูแลรักษาเป็นอย่างดี พระอาวุโสองค์นั้นจึงเปลี่ยนใจเลิกคิดปองร้ายหลวงปู่ เรื่องราวที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ หลวงปู่ทราบก็เพราะว่า หลังจากเรื่องร้ายได้คลายลงแล้ว พระอาวุโสองค์นี้ได้เดินทางออกจากวัดบ้านจิกไปลาสิกขาที่จังหวัดเชียงใหม่ สามเณรที่เคยติดตามพระองค์นั้นจึงได้เล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟังอีก อีกทั้งหลวงชาญ ฯ ก็เคยเตือนหลวงปู่เป็นนัย ๆ อยู่ว่า อย่าไปไหน ให้อยู่แต่ในกุฏิ (เรื่องนี้ตรงกับนิมิตที่ว่ามีเสือตัวใหญ่ที่มาทำร้ายท่าน) จากเหตุการณ์ที่เกิดกับหลวงปู่ครั้งนี้ เป็นคติสอนใจพวกเราว่า ถ้ามีคนมุ่งร้ายต่อเรา เราต้องทำดีตอบ แผ่เมตตาให้เขา อย่าได้อาฆาตจองเวรตอบแล้วผลสุดท้ายร้ายก็จะกลายเป็นดี

หลวงปู่รู้สึกเบื่อหน่ายต่อปัญหาที่เกิดขึ้นมา จึงหนีไปจำพรรษาที่วัดบ้านโป่ง อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งเป็นวัดที่หลวงปู่มั่นเคยจำพรรษา แต่ขณะที่หลวงปู่เดินทางมาถึงนั้น เป็นเวลาเดียวกับที่หลวงปู่มั่นได้เดินทางกลับไปจำพรรษาที่จังหวัดสกลนครแล้ว จึงไม่ได้พบกัน ต่อมาท่านขุนรัฐกิจได้นิมนต์หลวงปู่กลับมาวัดบ้านจิก แต่ปรากฏว่าเรื่องวุ่นวายต่าง ๆ ก็ยังไม่สงบ หลวงปู่จึงตัดการรับนิมนต์ ขณะจำพรรษาที่วัดบ้านโป่งนี้ หลวงปู่ได้บำเพ็ญความเพียรโดยถือเนสัชชิกธุดงค์คืออดนอน ถืออิริยาบถ ๓ คือ ยืน เดิน นั่ง เท่านั้น พร้อมทั้งเพิ่มความเพียรด้วยการอดอาหารอีกเป็นเวลา ๓ เดือน โดยฉันเฉพาะผัก ผลไม้ และน้ำเท่านั้น ทำให้ชาวบ้านละแวกนั้นร่ำลือกันจน กระทั่งครั้งหนึ่งหลวงปู่ได้ไปนมัสการหลวงปู่แหวน สุจิณโณ ที่

ดอยแม่ปั๋ง หลวงปู่แหวนทักขึ้นว่า ท่านคือพระอาจารย์ถิรที่อดนอน ๓ เดือนหรือ เมื่อไรจะกลับมาจำพรรษาที่เชียงใหม่อีก หลวงปู่ตอบว่า คงไม่ได้มาแล้ว ขณะที่จำพรรษาอยู่ที่เชียงใหม่ในปีนั้น เกิดนิมิต ๓ เรื่อง แต่เป็น ๒ ธรรมะ คือ

นิมิตที่ ๑ เกิดธรรมะขึ้นก่อนว่า ธรรมดาผู้บำเพ็ญเพียรภาวนาจะต้องสละชีพแล้ว เปรียบเหมือนนักกระโดดร่ม จากนั้นจึงเกิดนิมิตเห็นตัวเองนั่งอยู่ในเครื่องบิน แล้วท้องเครื่องบินเปิดออก ตัวหลวงปู่ก็ลอยออกมาอยู่กลางอากาศในร่มชูชีพ แต่ไม่รู้สึกกลัวตัวจะเบาล่องลอยต่อไปได้

นิมิตที่ ๒ ในนิมิตนั้น หลวงปู่ได้เดินไปตามท้องน้ำที่โล่ง ๆ กว้าง ๆ (หมายถึงพื้นที่มีน้ำเจิ่งนอง) ปรากฏเห็นบ่อน้ำ เมื่อก้มมองดูบ่อน้ำจึงนึกรู้ขึ้นมาว่า ก้นบ่อนั้นลึกเพียงใดเราก็สามารถเอาลำไม้ไผ่หยั่งวัดความลึกได้ แต่จิตใจของเราจะเอาอะไรมาวัดได้ ดังนั้น หลวงปู่จึงปล่อยจิตให้ดิ่งลงไปเรื่อย ๆ จนเห็นจิตของตนเอง ทำให้ระลึกรู้ว่าเราจะหยั่งจิตได้ต้องใช้จิตเท่านั้นจึงจะหยั่งจิตได้

นิมิตที่ ๓ หลังจากนั้น จวนใกล้ออกพรรษา เกิดนิมิตเห็นพระเถระองค์หนึ่งที่มรณภาพไปแล้วที่วัดนี้ได้นำน้ำใสในกระบอกของชาวเหนือมาถวายหลวงปู่ โดยนำน้ำนั้นมาป้อนที่ปากหลวงปู่ ปรากฏว่าเมื่อน้ำกระทบริมฝีปาก หลวงปู่ก็รู้สึกตัว จิตจึงถอนออกจากการภาวนาแล้วนึกในใจว่าจวนจะออกพรรษาแล้ว ท่านพระเถระจึงมีเมตตามาโปรดเราหนอ (เป็นการให้กำลังใจและความเย็นใจแก่หลวงปู่)

ออกพรรษาแล้ว พ.ศ. ๒๔๘๙ ได้เดินทางกลับมาวัดบ้านจิก และได้นิมิตเห็นเกี่ยวกับอดีตชาติของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับนิมิตเกี่ยวกับอดีตชาติที่ท่านพระอาจารย์อุ่นเคยเล่าให้ฟัง โดยเห็นตัวท่านเองแต่งกายด้วยเครื่องทรงของกษัตริย์ สวมมงกุฎกษัตริย์และเสื้อผ้าพัสตราภรณ์ของกษัตริย์ แต่ภายใต้ชุดเสื้อผ้าพัสตราภรณ์ของกษัตริย์นั้น ได้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ของพระอยู่ภายใน ขณะนั้นหลวงปู่กำลังนั่งสมาธิอยู่ จู่ ๆ ก็มีชายร่างใหญ่คนหนึ่งเดินมาจูงมือให้ลุกขึ้นยืนและพาเดินไป หลวงปู่ก็เดินตามชายคนนั้นไปจนเข้าไปในเขตพระราชฐานแห่งหนึ่ง และได้เดินขึ้นไปบนชั้นสองของตัวอาคาร เมื่อทอดสายตามองดูไปรอบ ๆ จึงเห็นว่าพื้นห้องนั้นสกปรกเลอะเทอะไปด้วยฝุ่นละอองและโคลนตม จึงเกิดความรู้สึกลัวว่าชุดที่สวมใส่จะเลอะเทอะเปรอะเปื้อน หลวงปู่ได้ก้มลงมาตรวจดูร่างกายตนเอง ได้พบว่าเท้าและเสื้อผ้ายังสะอาดเรียบร้อยดี สิ่งสกปรกทั้งหลายไม่ได้แปดเปื้อนตัวหลวงปู่เลย หลวงปู่จึงหันหลังกลับเดินลงบันไดมา ในขณะนั้นไม่ทราบว่าชายร่างใหญ่ที่พาหลวงปู่มานั้นหายไปไหน แต่หลวงปู่ได้พบกับเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลสถานที่แห่งนั้น เดินตรงรี่เข้ามาหาและถามว่า เข้ามาทำไม ไม่ทราบหรือนี่คือเขตหวงห้าม หลวงปู่ได้ตอบไปว่า เราไม่ได้เป็นคนต้องการเข้ามา แต่มีคนพาเรามา ถ้าท่านจะทำอะไรก็ทำไปเถิด เพราะเราได้เข้ามาแล้ว ขณะที่โต้ตอบไปนั้นในใจไม่ได้เกิดความกลัวแต่อย่างใด เจ้าหน้าที่คนนั้นจึงได้ยกกระบองขึ้นมาตีหลวงปู่ ขณะที่ไม้กระบองจะกระทบถูกตัว ไม้กระบองได้กลับกลายเป็นพัชนีโบก

พัดให้หลวงปู่เย็นสบาย (นิมิตหลวงปู่อธิบายให้ฟังว่า การที่หลวงปู่เดินไปบนพื้นที่เต็มไปด้วยฝุ่นละออง มีโคลนตมสกปรกเหล่านั้นไม่อาจเกาะติดเครื่องทรงได้นั้น หมายความว่าต่อไปในภายหน้าหลวงปู่จะต้องได้พบกับมนุษย์ที่เต็มไปด้วยกิเลส แต่เมื่อหลวงปู่มีศีลบริสุทธิ์กิเลสเหล่านั้นก็จะไม่อาจกล้ำกรายได้ และที่ทรงชุดกษัตริย์ซ้อนทับสบงจีวร หมายความว่าในอดีตชาติหลวงปู่เคยเป็นกษัตริย์ที่ได้ออกบวชมาแล้ว)

พรรษาต่อมา พ.ศ. ๒๔๘๐ ปรากฏว่ามีญาติโยมมาเรียนถามหลวงปู่ว่า ท่านอาจารย์เป็นพระกัมมัฏฐาน นั่งภาวนาขนาดนี้ทำไมไม่เห็นเลขเห็นเบอร์ (หวย) มาบอกญาติโยมบ้าง ซึ่งจริง ๆ แล้ว หลวงปู่ไม่เคยพิจารณาถึงเรื่องนี้เลย จากคำถามนี้หลวงปู่จึงมาพิจารณาดูและรู้ว่า ขณะที่ภาวนาอยู่นั้น หลวงปู่ได้ปิดอายตนะทั้งหก ไม่รับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ของทางโลก จิตจึงสงบโดยจิตอยู่กับจิต ถ้าส่งจิตออกไปเปิดอายตนะทั้งหกเพื่อหาสิ่งที่คนนิยม (หวยเบอร์) เรียกว่า วัตถุกาม นั้นก็จะสามารถรู้ได้ แต่ถ้ากำหนดจิตให้อยู่ที่จิตก็จะไม่รู้เกี่ยวกับวัตถุกามกิเลสกาม จึงอธิษฐานจิตขอให้ทราบว่า **การนิมิตเห็นเลขหวยนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามหลักพระพุทธศาสนาหรือไม่ถูกต้องตามหลักพระพุทธศาสนา** ปรากฏนิมิตเห็นสองสามีภรรยาไม่มีลูกนั่งเกวียนมาคนละเล่มโดยมีวัว ๒ ตัวเทียมเกวียนแต่ละเล่มมา เพื่อจะนำสิ่งของไปแลกเอาฝ้าย แล้วก็แลกได้เต็มเกวียนคนละเล่ม จำนวนฝ้ายที่ได้มานั้นใช้ได้ปีเดียวก็หมด ในขณะที่นั่งเกวียนไปนั้นที่หัวเกวียน (ชานเกวียน) มี

กระสอบบรรจุเงินเต็มกระสอบ บนกระสอบมีข้อความเขียนไว้ว่า ห้ามเปิด จะเปิดได้เมื่อไม่มีคนเท่านั้น แล้วนั่งเกวียนต่อไป จนถึงเวลากลับ จึงเดินทางกลับตามเส้นทางเดิม ระหว่างเดินทางกลับนั้น มีป้ายลอยลงมาจากกลางอากาศบนป้ายนั้นมีข้อความเขียนว่า *ห้ามคนทุจริตและสุจริต* หมายความว่าห้ามบอกทั้งคนดีและคนไม่ดี เมื่อออกจากนิมิตจึงรู้ว่าไม่ใช่ทางที่ถูกต้องและไม่ใช่ทางที่ผ่องใส

จากนั้นหลวงปู่จึงอธิษฐานจิตว่า *ถ้าหากข้าพเจ้ามีบุญบารมี ขอให้ผู้ที่เคารพและนับถือข้าพเจ้าได้รู้ด้วยตนเองว่า ข้าพเจ้าไม่ยุ่งเกี่ยวกับวัตถุกามเหล่านี้ ขอให้ข้าพเจ้าได้รู้ถึงวาระจิตของผู้อื่นที่มาหาได้ และขอให้ผู้อื่น ได้รู้ถึงบุญบารมีที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญเพียรสร้างมาด้วยเถิด*

ใน พ.ศ. ๒๔๘๑ มีการจัดงานฉลองโบสถ์ (เก่า) พระอาจารย์อุ่นได้กลับมาร่วมงานฉลองนี้ด้วย หลวงปู่จึงกล่าวกับพระอาจารย์อุ่นว่า *ท่านอาจารย์ช่วยกำหนดจิต ดูจิตผมด้วยว่าเป็นอย่างไร* เมื่อพระอาจารย์กำหนดจิตแล้วจึงพูดขึ้นว่า *น้ำกลางแก้วดูใส แต่น้ำที่อยู่ขอบริมแก้วจะมองเห็นฝุ่นผงสกปรกเกาะติด* ซึ่งคำพูดนี้ หลวงปู่ได้อธิบายความหมายให้ฟังว่า ถ้าหลวงปู่จิตสงบ แล้วจิตจะอยู่ที่จิต ทำให้รู้สึกปลอดโปร่งแจ่มใสเหมือนน้ำกลางแก้ว ถ้าหากถอนจิตออกมาก็จะประสบกับอารมณ์ต่าง ๆ รอบด้าน โดยต้องเกี่ยวข้องกับมนุษย์หลายประเภท เมื่อไปรับรู้ถึงสิ่งต่าง ๆ ก็จะทำให้จิตขุ่นมัวได้ ซึ่งหลวงปู่จะพบกับความวุ่นวายภายในวัดอีก ดังจะได้กล่าวต่อไป

ใน พ.ศ. ๒๔๘๓ ขณะจำพรรษาที่วัดบ้านจิก ได้นิมิตเห็น

หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต มาที่กุฎิ (ขณะนั้นยังไม่ได้สร้าง แต่ในนิมิตจะเห็นพื้นกุฎิเป็นไม้มะค่า) จึงเดินเข้าไปกราบนมัสการหลวงปู่มั่น เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบว่าใกล้ ๆ มีหลวงปู่มั่น มีหลวงปู่ฝั้น อาจาโร นั่งอยู่ด้วย หลวงปู่จึงกล่าวกับหลวงปู่มั่นว่า กระผมขอปฏิบัติท่าน แต่หลวงปู่ฝั้น ได้กล่าวตอบแทนหลวงปู่มั่นว่า *ไม่ต้องปฏิบัติหรอก ให้ท่านปฏิบัติตามหน้าที่ของท่านเถิด* (หน้าที่ หมายถึงความปรารถนาในการสร้างเสริมบุญบารมีต่อจากอดีตชาติของหลวงปู่ ซึ่งหลวงปู่ได้ปรารถนาพุทธภูมิ)

ต่อมาใน พ.ศ. ๒๔๙๔ หลวงปู่ได้นิมิตเห็นหลวงปู่เทสก์ เทสรังสี ซึ่งกำลังจะเดินทางไปจำพรรษาที่จังหวัดภูเก็ต ในนิมิตหลวงปู่เทสก์กล่าวว่า ต่อไปท่านจะได้สร้างโบสถ์ใหญ่เท่าวัดเจดีย์หลวงจังหวัดเชียงใหม่ หลวงปู่บ่นว่าเบื่อหน่ายจะสร้างอีก ในนิมิตนั้นหลวงปู่ได้ตั้งจิตอธิษฐานขอเห็นรูปทรงโบสถ์ (ต่อมาใน พ.ศ. ๒๕๒๖ หลวงปู่จึงได้สร้างโบสถ์จริง ๆ ตามแบบโบสถ์ที่เห็นในนิมิต คือวัดบ้านจิกทุกวันนี้เอง)

เมื่อ พ.ศ ๒๔๙๕ ก็ยังคงจำพรรษาอยู่ที่วัดบ้านจิก หลวงปู่นิมิตเห็นตนเองยืนอยู่ในศาลากลางป่า สวมชุดคล้ายชุดเทวดา คือชุดสีขาวทำด้วยผ้าโปร่งบางเหมือนเสื้อครุยที่นักศึกษาสวมใส่เมื่อรับปริญญา ในใจรู้สึกเสียดายเพศพรหมจรรย์ที่ได้บำเพ็ญเพียรประพฤติปฏิบัติมาเป็นอย่างยิ่ง จึงถามตัวเองว่า *ทำไมจึงสึก* และตอบเองว่า *จำใจสึก* ในนิมิตนั้นได้คิดวิเคราะห์และโต้ตอบกับตัวเองเป็นข้อ ๆ ว่า

การสึกครั้งนี้ไม่มีใครรู้ใครเห็น พรหมจรรย์ของเราก็บริสุทธิ์อยู่ แต่ตามระเบียบสังฆาณัติ เมื่อสึกแล้วถ้าคิดจะบวชอีก คงต้องแอบบวชแบบไม่มีอุปัชฌาย์ แต่ก็ไม่จำเป็นต้องมีอุปัชฌาย์ เพราะเรามีพรหมจรรย์

ถ้าบวชอีกก็เท่ากับว่าเราบวชใหม่ แต่เราเคยเป็นเจ้าอาวาส เจ้าอาวาสคืออะไร คือผู้สอนตนเองได้และอยู่ในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เป็นตัวของตัวเอง ตำแหน่งเจ้าอาวาสที่มีคนแต่งตั้งนั้นไม่มีความหมาย เป็นแต่เพียงผู้ปกครองคนอื่นเท่านั้น เจ้าอาวาสที่แท้จริงนั้นคือสามารถปกครองตัวเองได้

เราเคยเป็นอาจารย์ ถ้าบวชใหม่ก็จะเป็นได้เท่ากับพระนวกะ แต่อาจารย์คืออะไร อาจารย์ที่แท้จริงก็คือ เราต้องสามารถสั่งสอนตนเองได้ ประพฤติปฏิบัติตนเองได้ และอยู่ในโอวาทของพระพุทธเจ้า

บวชใหม่เป็นพระนวกะ จะเป็นพระอาวุโสไม่ได้ แต่สิ่งเหล่านี้ไม่เป็นปัญหาใด ๆ สำหรับตัวเรา เพราะเราตั้งมั่นอยู่ในธรรม ในวินัยของพระพุทธเจ้า เราเป็นใหญ่ในธรรม ไม่ได้เอากิเลสมาเป็นใหญ่

ถ้าอย่างนั้นเราจะทำอย่างไรดี มีคำตอบว่า ไม่ยาก ขอให้มีสงฆ์เป็นพยาน คิดอย่างนั้นแล้วก็ปรากฏโต๊ะหมู่บูชาขึ้นตรงหน้าและมีอาสนะสงฆ์ ๔ ที่ แต่มีพระสงฆ์ (พระเถระ) ๓ รูปนั่งอยู่ จึงยังมีอาสนะว่างอยู่ ๑ ที่ใกล้ ๆ โต๊ะหมู่บูชา หลวงปู่จึงก้มลงกราบ ๓ ครั้งแล้วยืนขึ้น เสื้อชุดสีขาวเหมือนชุดเทวดาก็อันตรธานหายไปกลับกลายเป็นจีวรพระครองร่างท่านอยู่ เปรียบเสมือนเป็นเอหิภิกขุอุปสัมปทา

(หมายถึงการบวชโดยพระพุทธเจ้า ดังในพุทธประวัติโดยพระพุทธเจ้าทรงเปล่งวาจา *เธอจงเป็นภิกษุมาเถิด ธรรมเรากล่าวดีแล้ว*) จากนั้นหลวงปู่เดินไปที่คณะสงฆ์พระเถระเหล่านั้นแล้วกล่าวว่า *ผมบวชใหม่จะขอนั่งข้างหลัง* พระเถระบอกว่า *เชิญท่านนั่งข้างหน้าเถิด แล้วจิตของหลวงปู่จึงถอนออกจากนิมิต*

การนิมิตในครั้งนี้ หลวงปู่ยังไม่อาจแปลความหมายได้ว่าจะเป็นนิมิตบอกเหตุอันใด ตราบจนกระทั่งเหตุการณ์ผ่านมานานประมาณ ๓๕ ปี คือ พ.ศ. ๒๕๓๑ จึงทราบความจริงของความหมายในนิมิตนั้นว่า คือการที่ชาวบ้านกลุ่มหนึ่งซึ่งมีที่ดินติดกับวัดได้ฟ้องร้องต่อศาลว่า วัดบ้านจิกรุกล้ำที่ดินของพวกเขา ทางเจ้าหน้าที่จึงนิมนต์หลวงปู่ขึ้นศาลในฐานะเป็นเจ้าอาวาส หลวงปู่จึงต้องขึ้นศาลอาญาของทางโลก ซึ่งความเป็นจริงแล้ว ข้อกล่าวหานี้ควรจะเป็นคดีทางแพ่งเท่านั้น ไม่รุนแรงถึงขั้นอาญา หลวงปู่ไม่ได้สึกออกจากเพศบรรพชิต เพราะหลวงปู่ไม่ได้มีความผิดใด ๆ ที่จะต้องถูกจับสึก ดังนั้น เมื่อถูกซักถามในศาล หลวงปู่จึงไม่ยอมให้การใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะหลวงปู่ไม่ใช่จำเลย ที่ดินวัดนั้นเป็นของสงฆ์ ไม่ใช่ของเจ้าอาวาส ตัวหลวงปู่มีแค่อัฐบริขาร ๘ เท่านั้น อีกประการหนึ่ง ฆราวาสไม่มีสิทธิที่จะมาซักฟอกหรือพิจารณาโทษท่านได้ เพราะตามหลักปฏิบัติแล้ว ถ้าจะพิจารณาโทษหลวงปู่ก็จะขึ้นศาลสงฆ์เท่านั้น คดีนี้ในที่สุดเมื่อศาลพิจารณาเอกสารโฉนดที่ดินแล้ว สรุปว่ายกฟ้อง เพราะวัดไม่ได้รุกล้ำที่ของชาวบ้านดังที่พวกเขากล่าวหา

ครั้นถึง พ.ศ. ๒๕๑๒ หลวงปู่อายุได้ ๕๑ ปี หลวงปู่ชอบ ฐานสโม ได้เดินทางมาหา โดยไม่รู้จักกันมาก่อน หลวงปู่ชอบมาขอร้องให้ช่วยสร้างที่เก็บน้ำรูปทรงสี่เหลี่ยม ขนาดกว้างประมาณ ๔ เมตร ยาว ๘ เมตร ลึก ๒ เมตร ซึ่งหลวงปู่คิดว่าช่างฝีมือมีมากมาย ทำไมจึงไม่ไปว่าจ้าง กลับมาบอกพระด้วยกันให้ไปสร้างให้ แต่ถ้าเราเคยมีบุญบารมีร่วมกันก็จะสร้างให้ ปรากฏว่าเมื่อหลวงปู่สร้างที่เก็บน้ำสำเร็จแล้ว หลวงปู่ชอบจึงขอร้องให้สร้างโบสถ์ วัดป่าสัมมานุสรณ์อีก ซึ่งหลวงปู่ก็สร้างได้สำเร็จ เป็นโบสถ์กลางน้ำ หลวงปู่ถิรและหลวงปู่ชอบจึงมักจะไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ เคยได้รับนิมนต์ไปกรุงเทพ ฯ เชียงใหม่ สมุทรปราการ ด้วยกันหลายครั้งจวบจนกระทั่งหลวงปู่ชอบขาเจ็บเดินไม่ได้แล้ว แต่ท่านก็มักจะเดินทางมาเยี่ยมเยียนหลวงปู่อยู่เสมอ ทำให้ลูกศิษย์ของหลวงปู่ทั้งสอง รวมทั้งชาวจังหวัดอุดรธานี มีโอกาสได้กราบไหว้พระอริยะทั้งสองรูป นับเป็นบุญและเป็นสิริมงคลแก่ผู้ที่ได้กราบไหว้ท่านอย่างยิ่ง

ประมาณ พ.ศ. ๒๕๑๕ ขณะสร้างโบสถ์กลางน้ำที่วัดป่าสัมมานุสรณ์ (วัดที่หลวงปู่ชอบจำพรรษาอยู่ก่อน ที่จะย้ายไปอยู่ที่วัดโคกมน) อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย จวนเสร็จแล้ว หลวงปู่ตื้อ อจลธมฺโม ซึ่งเป็นศิษย์ของหลวงปู่มั่น จำพรรษาอยู่ที่บ้านนาข่า อำเภอศรีสงคราม จังหวัดนครพนม ปรารถนาจะสร้างโบสถ์ และได้นิมิตเห็นว่ามีเทวดาสวมชุดขาวและสวมชฎากษัตริย์มาอุ้มท่านเหาะขึ้นไปบนยอดเขาสูงซึ่งมีปราสาทสวยงามมาก ก่อนที่จะเข้าไปในปราสาท หลวงปู่ตื้อขอล้าง

เท้าก่อน แต่พอเท้าแตะน้ำที่ใสเย็น ท่านก็สะดุ้งตื่นจากนิมิต ท่านจึงได้นั่งพิจารณานิมิตและทราบว่าจะสร้างโบสถ์นี้สำเร็จได้ต้องมีพระองค์หนึ่งมาช่วยสร้าง แต่พระองค์ไหนหนอจะมาช่วยสร้าง เมื่อพิจารณาต่อไปจึงทราบว่า พระที่จะมาช่วยสร้างนั้นจะจำพรรษาอยู่ที่วัดบ้านจิก จังหวัดอุดรธานี ท่านจึงให้ลูกศิษย์มานิมนต์หลวงปู่ถิรทั้ง ๆ ที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน โดยสั่งลูกศิษย์ว่า *ให้นิมนต์พระอาจารย์สิงห์หรือสิมนี่แหละนะ* ไม่ทราบชื่อแน่ชัด จำพรรษาอยู่ที่วัดบ้านจิก จังหวัดอุดรธานี บอกกับท่านว่าหลวงปู่ตื้อที่จำพรรษาอยู่วัดบ้านนาข่า อำเภอศรีสงคราม จังหวัดนครพนม เป็นเวลา ๒ พรรษาแล้ว อยากสร้างโบสถ์ ขอนิมนต์ท่านอาจารย์ไปพบด้วย ลูกศิษย์ของหลวงปู่ตื้อจึงมาพบและนิมนต์ หลวงปู่ถิรตามความต้องการหลวงปู่ตื้อ ซึ่งในเวลานั้นพอดีมีญาติโยมชาวจังหวัดอุดรธานี ซึ่งมีโยมกุ้ยกิ่มจะนำผ้าป่าไปทอดที่วัดหลวงปู่ตื้อ หลวงปู่จึงได้เดินทางไปพบหลวงปู่ตื้อโดยไปพร้อมกับคณะทอดผ้าป่าคณะนี้ ซึ่งมีญาติโยมที่เป็นฆราวาสและพระสงฆ์ ซึ่งมีพระอาจารย์บุญเพ็ง เขมาภิรโต อยู่ในคณะสงฆ์กลุ่มนี้ด้วย

ก่อนวันที่หลวงปู่จะเดินทางไปกับคณะผ้าป่านี้ หลวงปู่ตื้อได้นิมิตเห็นเครื่องบินบินผ่านมา ในนิมิตนั้นหลวงปู่ตื้อหยิบปืนที่อยู่ข้างตัวขึ้นมาหมายใจว่าจะยกขึ้นยิงเครื่องบิน เพราะสมัยนั้นมีสงครามระหว่างเวียตนามกับสหรัฐอเมริกา เครื่องบินมักจะบินผ่านเมือง เพื่อไปทิ้งระเบิดที่เวียดนามเป็นประจำ เมื่อยกปืนขึ้นมาแล้วเตรียมยิงปรากฏว่ามองเข้าไปในเครื่องบินลำนั้นกลับได้ยินเสียงบอกว่า มีพระ

ปัจเจกโพธิพระอรหันต์เจ้าอยู่ข้างใน จึงรำพันว่า *เราเกือบยิงพระปัจเจกโพธิแล้ว* จึงวางปืนลง กลับพบว่าปืนที่ถือนั้นคือหางปลากระเบน ครั้นรุ่งขึ้นวันต่อมา เมื่อหลวงปู่กับคณะทอดผ้าป่าเดินทางมาถึง หลวงปู่ตื้อเล่าให้ฟังถึงนิมิตและบอกว่า *พระปัจเจกโพธิพระอรหันต์เจ้าจะมาช่วยสร้างโบสถ์ให้แล้ว* (พระปัจเจกโพธิหมายถึงพระผู้ซึ่งบำเพ็ญเพียรตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า แต่ไม่ปรารถนาที่จะเป็นศาสดาก่อตั้งศาสนาเพื่อสั่งสอนผู้ใด ส่วนพระอรหันต์หมายถึงพระสาวกของพระพุทธเจ้า ที่บำเพ็ญเพียรปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าจนหมดสิ้นกิเลสอาสวะ และถึงซึ่งพระนิพพานในที่สุด) เมื่อหลวงปู่ทราบเจตนาของหลวงปู่ตื้อแล้ว จึงบอกกับหลวงปู่ตื้อว่า ถ้าเรามีบุญบารมีร่วมกันมาแต่ปางก่อน ก็คงจะร่วมกันสร้างโบสถ์นี้ได้สำเร็จ และในการสร้างโบสถ์นี้ขอมีข้อแม้ ๒ ประการ คือ

ประการที่หนึ่ง ห้ามจัดทำเหรียญหรือวัตถุมงคลออกจำหน่ายเพื่อหาเงินเข้าวัด

ประการที่สอง ห้ามจัดงานมหรสพหาเงินเข้าวัด ถ้าไม่ทำตามข้อแม้ดังกล่าวนี้ก็จะไม่ช่วยสร้างโบสถ์

เมื่อหลวงปู่ทราบแล้วก็ตกลงตามที่ขอ จึงเตรียมการที่จะสร้างโบสถ์ต่อไป หลังจากนั้นหลวงปู่ตื้อกับหลวงปู่จึงได้พบกันบ่อยครั้ง และทุกครั้งก่อนที่หลวงปู่จะไปพบหลวงปู่ตื้อ หลวงปู่ตื้อก็มักจะเกิดนิมิตล่วงหน้าเสมอ เช่น ครั้งหนึ่งหลวงปู่ตื้อได้นิมิตไปว่าตัวท่านเอง ได้เดินรอบโบสถ์ที่สร้างเสร็จแล้ว (ในความเป็นจริงขณะนั้นเพิ่งจะเริ่ม

มีการก่อสร้างโบสถ์เท่านั้น) ท่านได้ยินเสียงบอกท่านว่า *มีพระบุญฤทธิ์มาสร้างโบสถ์จึงจะสำเร็จ* ท่านจึงเดินรอบโบสถ์นั้นเพื่อมองหาพระบุญฤทธิ์ แต่ก็หาไม่พบ เมื่อมองเข้าไปในโบสถ์จึงเห็นพระบุญฤทธิ์นั่งอยู่กลางโบสถ์ และปรากฏว่าวันรุ่งขึ้นหลวงปู่ก็เดินทางมาพบท่าน ท่านจึงเล่าเรื่องนิมิตให้หลวงปู่ฟัง และกล่าวว่าพระบุญฤทธิ์เท่านั้นจะสร้างโบสถ์ให้สำเร็จ

อีกครั้งหนึ่ง หลวงปู่ตื้อได้นิมิตเห็นม้ามณีกาบ (ม้าสีขาว มีปีกบินได้) บินอยู่ในอากาศ ท่านจึงคว้าจับบังเหียนไว้ แล้วเอาเท้าเหยียบที่ขาหลังของม้าเพื่อดันตัวเองให้ขึ้นนั่ง แต่ปรากฏว่าพยายามหลายครั้งก็ไม่สามารถขึ้นนั่งบนหลังม้าได้สำเร็จ ดังนั้น เมื่อหลวงปู่เดินทางมาถึงท่านจึงเล่านิมิตให้หลวงปู่ฟัง หลวงปู่จึงพูดว่า *ท่านอาจารย์ เราเคยเป็นญาติกัน ถ้าอาจารย์เป็นพี่ก็คงจะขี่ม้ามณีกาบได้ ถ้าเป็นน้องคงขี่ไม่ได้* แล้วหลวงปู่ทั้งสององค์ต่างก็หัวเราะพร้อมกัน

หลังจากนั้นอีกไม่นาน หลวงปู่ตื้อได้บอกหลวงปู่ถิรว่า *ช่วยรีบสร้างโบสถ์ให้เสร็จเร็ว ๆ ด้วย เพราะขณะนี้เหล่าเทวดามานิมนต์แล้ว ๔๐๐ องค์ แต่มนุษย์มานิมนต์เพียง ๒๐๐ คน คงต้องมรณภาพในเวลาอันใกล้นี้* หลวงปู่จึงเร่งก่อสร้างโบสถ์บ้านนาข่า แต่การสร้างโบสถ์ต้องใช้เวลา จึงสร้างเสร็จหลังจากที่หลวงปู่ตื้อมรณภาพไปแล้ว ซึ่งหลวงปู่ก็ได้เป็นประธานจัดงานฌาปนกิจศพหลวงปู่ตื้อด้วย

ความสามารถในด้านการก่อสร้าง

หลวงปู่มีความสามารถในด้านการก่อสร้างทั้ง ๆ ที่หลวงปู่ไม่เคยเรียนวิชาการก่อสร้างแขนงใดมาเลย ดังจะเห็นได้จากผลงานการสร้างโบสถ์ที่สำคัญ ๆ และสวยงามหลายแห่ง ซึ่งเป็นประจักษ์พยานในความสามารถของหลวงปู่ได้เป็นอย่างดียิ่ง เช่น โบสถ์กลางน้ำวัดป่าสัมมานุสรณ์ อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย โบสถ์วัดบ้านนาข่า อำเภอศรีสงคราม จังหวัดนครพนม ความสามารถด้านนี้ของหลวงปู่คงได้สั่งสมมาแต่อดีต เพราะจะทราบได้จากเหตุการณ์ที่มีเกจิอาจารย์สายท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต องค์สำคัญ ๆ หลายรูปที่คงจะทราบถึงความสามารถพิเศษนี้ของหลวงปู่ ได้มานิมนต์ขอให้หลวงปู่ไปช่วยสร้างโบสถ์ให้ ทั้ง ๆ ที่หลวงปู่และท่านพระอาจารย์เหล่านั้นต่างก็ไม่ได้รู้จักกันมาก่อน ดังลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ได้เล่าผ่านมาแล้ว ยังมีหลักฐานสำคัญทางถาวรวัตถุอีกอย่างหนึ่ง คือ โบสถ์ ศาลา วิหารคต เจดีย์ ในวัดทิพยรัฐนิมิตร (วัดบ้านจิก) ที่ทุกท่านได้เห็นอยู่ทุกวันนี้ ซึ่งจะได้กล่าวถึงรายละเอียดที่มาและการก่อสร้างวัด รวมทั้งถาวรวัตถุภายในวัดทิพยรัฐนิมิตร (วัดบ้านจิก) ดังต่อไปนี้

ประวัติความเป็นมาและการบูรณะปฏิสังขรณ์
วัดทิพยรัฐนิมิตร (วัดบ้านจิก)

วัดทิพยรัฐนิมิตร หรือวัดป่าบ้านจิก เป็นวัดเก่าแก่ ตั้งอยู่ที่มุมทิศตะวันออกเฉียงใต้ของสี่แยกที่ตัดกันระหว่างถนนนเรศวรกับถนน

ทหาร ตำบลหมากแข้ง อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี บริเวณนี้คือ คุ้มบ้านจิก

เวลามาเยี่ยมชมและทำบุญที่วัดป่าบ้านจิก เมื่อท่านเดินเข้าประตูมาก็จะสังเกตเห็นว่ายังมีรั้วอิฐูเตี้ย ๆ กั้นอยู่อีกชั้นหนึ่ง แบ่งวัดออกเป็น ๒ ตอน ตอนนอกมีพื้นที่น้อยกว่าตอนใน ตอนนอกนี้เคยเป็นที่ตั้งของโบสถ์เก่าซึ่งรื้อถอนนอกไปเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๓ ส่วนตอนในนั้นมีพื้นที่มากกว่า มีสระน้ำติดรั้ว ๑ สระ เมื่อมองผ่านเลยไปทางด้านซ้ายของสระน้ำก็จะเห็นโรงครัวและกุฏิแม่ชีปลูกเรียงรายกันไปตามแนวรั้วด้านทิศเหนือระหว่างสระน้ำและกุฏิแม่ชีจะมีถนนคอนกรีตทอดตัวยาวมุ่งตรงสู่ศาลายักษ์คู่ซึ่งเป็นศาลาการเปรียญเก่าที่มีรูปปั้นยักษ์ ๒ ตนยืนเฝ้าอยู่ข้างหน้าศาลา ศาลานี้หลวงปู่เคยใช้เป็นสถานที่ฉันภัตตาหารเช้าของคณะสงฆ์ และตอนบ่ายเป็นสถานที่อบรมสั่งสอนญาติโยมให้ฝึกหัดปฏิบัติสมาธิภาวนา ในสมัยที่ยังไม่มีโบสถ์ใหม่ เมื่อหันมาทางด้านขวาของสระน้ำ จะเห็นโบสถ์ใหม่ตั้งตระหง่านสง่างามมีลักษณะเป็นศิลปะผสมระหว่างสมัยสุโขไทยและอยุธยาสวยงามมากปัจจุบันจะหาชมโบสถ์ที่มีศิลปะแบบผสมนี้ได้ยาก และถัดจากโบสถ์ใหม่ไปทางขวามือจะเห็นวิหารคต ภายในมีพระพุทธรูปปางต่าง ๆ ตั้งแต่ปางประสูติ ตรัสรู้ ไปจนถึงปางปรินิพพาน วิหารคตนี้ใช้เป็นสถานที่ประกอบกิจของสงฆ์ ในการฉันภัตตาหารเช้าในปัจจุบัน เลยวิหารคตไปทางขวาจะมีกุฏิพระเรียงรายตามแนวรั้วด้านทิศใต้ และช่วงระหว่างกุฏิพระกับวิหารคตยังมีสระน้ำกั้นอยู่อีก ๑ สระ ส่วนถนน

ที่กั้นอยู่ระหว่างสระน้ำแรก (ที่ติดกับรั้วเตี้ย ๆ) กับโบสถ์ใหม่นั้น จะนำเราไปถึงกุฏิหลวงปู่ ซึ่งด้านหลังของกุฏิหลวงปู่ยังมีสระน้ำอีก ๑ สระ ถัดจากสระน้ำนี้ไปมีกุฏิพระเรียงรายกันไปจนชิดแนวรั้วด้านทิศตะวันออก

พื้นที่ตอนนอกของรั้วอิฐเก่า ๆ เตี้ย ๆ นั้น เดิมเป็นหอบ้านของชาวบ้านคุ้มบ้านจิก ซึ่งศาลเจ้าเป็นที่นับถือของคนในหมู่บ้านนี้ ต่อมาคุณแม่ทิพย์ ภรรยาพันตำรวจโทพระยงค์พลพ่ายได้ร่วมกับร้อยตำรวจโทขุนรัฐกิจบรรหาญ ชักชวนชาวบ้านคุ้มบ้านจิก ถวายที่ดินแห่งนี้ให้เป็นสำนักสงฆ์เมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๓ และสร้างโบสถ์ (หมายถึงโบสถ์เก่า) อยู่ข้างหน้าศาลเจ้า จนแล้วเสร็จเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๙ เมื่อสร้างเสร็จแล้วก็ไม่ได้จัดฉลองและผูกพัทธสีมา ซึ่งในขณะนั้นมีพระอาจารย์โชติเป็นเจ้าอาวาสวัด และต่อมา พ.ศ. ๒๔๘๑ พระอาจารย์อุ่น ธมฺมธโรเป็นเจ้าอาวาสวัด และในปีนี้พระอาจารย์อุ่นได้เดินทางไปธุดงค์ และชักชวนพระ ๓๐ รูป ซึ่งมีหลวงปู่รวมอยู่ด้วยจากอำเภอมุกดาหารมาอยู่ที่วัดบ้านจิก ดังได้กล่าวมาแล้ว ทุกพรรษา ขณะจำพรรษาที่วัดบ้านจิกนี้ หลวงปู่มักจะนิมิตเห็นตัวท่านเองนั่งอยู่ในโบสถ์ร้าง ซึ่งหลวงปู่ก็ไม่ทราบว่าเป็นโบสถ์ไหน หลวงปู่จึงได้แต่คิดว่าทำไมผู้สร้างโบสถ์จึงไม่จัดงานฉลองโบสถ์ แต่ต่อมาใน พ.ศ. ๒๔๘๑ ร้อยตำรวจโทขุนรัฐกิจบรรหาญและคณะชาวบ้านขออนุญาตจัดงานฉลองและผูกพันธสีมา หลวงปู่จึงทราบว่าที่แท้จริงโบสถ์ร้างที่เห็นในนิมิตตลอด ๘ ปี คือโบสถ์วัดบ้านจิกที่ท่านจำพรรษาอยู่นั่นเอง

ต่อมาประมาณ พ.ศ. ๒๔๘๙ คณะภรรยาข้าราชการและพ่อค้าชาวจีนในจังหวัดอุดรธานีได้รวมกันซื้อที่ดิน นับตั้งแต่ส่วนที่เป็นเขตแนวรั้วเตี้ย ๆ เก่าแก่ที่ทำด้วยอิฐดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ติดหนองน้ำขึ้นไปทางทิศตะวันออกจนถึงห้วยหนองน้ำแฝด ด้านหลังห้วยน้ำแฝดจะเป็นป่าสำหรับรุกมูลิกังคธุดงค์ อาณาบริเวณดังกล่าวมานี้คือ เขตวัดบ้านจิกใหม่ในปัจจุบัน

ใน พ.ศ. ๒๕๐๐ หลวงปู่ได้สร้างศาลากลางน้ำขึ้นครั้งแรก เมื่อสร้างจวนเสร็จ ปรากฏว่าเกิดนิมิตเห็นเป็นชายร่างใหญ่ผิวดำถือปืนเข้ามาจะยิงหลวงปู่ขณะนั่งภาวนาอยู่ในกุฏิ แล้วชายคนนั้นถามหลวงปู่ว่า *ท่านกลัวไหม* หลวงปู่ตอบว่า *ไม่กลัว เพราะชีวิตเราได้สละแล้วตั้งแต่ออกบวช* ชายคนนั้นจึงยิงหลวงปู่ ปรากฏว่ากระสุนปืนเฉียดซี่โครงด้านซ้ายไป แล้วชายคนนั้นก็อันตรธานหายไป หลวงปู่นั่งพิจารณาต่อจึงทราบว่าพรุ่งนี้ศาลากลางน้ำที่กำลังก่อสร้างอยู่จะพังทลายลง มีเสียงถามผุดขึ้นในใจว่า *เสียดายไหม* หลวงปู่ตอบว่า *ไม่เสียดาย ไม่เสียใจ เพราะศาลาหลังนี้ไม่ใช่ศาลาเก่าแก่ แต่เป็นศาลาที่เราสร้างขึ้นมาเอง เกิดขึ้นมาหลังตัวเรา เมื่อเรายังมีชีวิตอยู่ภายภาคหน้า ถ้ามีบุญบารมีเพียงพอ เราก็จะสามารถสร้างขึ้นมาใหม่ได้ และจะสร้างให้ดีกว่าเดิม*

วันรุ่งขึ้น บังเอิญเจ้าคุณพิศาล เจ้าคณะอำเภอหนองบัวลำภูในขณะนั้นได้เดินทางมาเยี่ยมและเอ่ยปากกล่าวว่า *ศาลาใหม่จวนเสร็จแล้วนะ* หลวงปู่จึงบอกว่า *ในวันนี้ศาลาก็จะพังแล้ว คอยดูนะ* ปรากฏว่าตอนบ่ายวันนั้นเอง มีเมฆดำขนาดใหญ่ลอยมาเหนือวัด และจะมีพายุพัดแรง

มากจนศาลาลอยตัวขึ้นทั้งหลัง แล้วถูกปล่อยตกลงมากระแทกพื้นอย่างแรง ทำให้ศาลาพังทลาย หลวงปู่เล่าว่า สาเหตุที่ศาลาลอยขึ้นทั้งหลังนั้น เนื่องจากหลังคาศาลาทำด้วยแผ่นกระเบื้องเรียงซ้อนกันถี่และหนัก เมื่อลมพายุพัดมาแผ่นกระเบื้องที่ถูกตรึงติดไว้ดีแล้วจึงไม่ปลิวหลุดเป็นแผ่น ๆ แรงลมพายุที่อยู่ใต้หลังคาจึงสามารถดันให้ศาลาทั้งหลังลอยตัวขึ้นไปได้ เสมือนหนึ่งศาลาทั้งหลังถูกอุ้มลอยขึ้นไป เมื่อแรงลมอ่อนลงศาลาจึงถูกปล่อยตกลงมากระแทกพื้นเสียหาย ซึ่งต่อมาใน พ.ศ. ๒๕๒๖ หลวงปู่ก็สร้างโบสถ์ใหม่ที่ตำแหน่งเดิมนี้อีก

วันที่ ๑๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๖ คณะตำรวจภูธรเขต ๔ และพ่อค้าชาวจีนได้ร่วมกันสร้างศาลาการเปรียญ (หลังที่มีรูปปั้นยักษ์สองตนยืนเฝ้าอยู่ข้างหน้า) ซึ่งสร้างเสร็จเมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๗ โดยหลวงปู่เป็นผู้ออกแบบและควบคุมการก่อสร้างเอง

ใน พ.ศ. ๒๕๑๔ ก็เริ่มสร้างกุฏิ ๒ ชั้น พื้นไม้มะค่า (หลังที่หลวงปู่พักอาศัยอยู่ประจำในปัจจุบัน) ซึ่งตรงกับนิมิตที่เคยเห็นหลวงปู่มั่นที่กุฏิในตอนพรรษาต้น ๆ ที่เคยกล่าวมาแล้ว

ในวันที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๖ หลวงปู่ได้เริ่มสร้างอุโบสถหลังใหม่ลงที่เดิมที่เคยสร้างศาลากลางน้ำ แล้วถูกพายุพัดพังทลายลง โดยออกแบบตามนิมิตที่เกิดขึ้นตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๔ ซึ่งทำการก่อสร้างเป็นคอนกรีตเสริมเหล็กทั้งหลัง รอบฐานอุโบสถมีขนาดกว้าง ๑๖ เมตร ยาว ๔๐ เมตร มีทั้งหมด ๓ ชั้น ซึ่งแต่ละชั้นจะมีลักษณะต่างกัน คือ

ชั้นที่ ๑ เป็นชั้นล่างเจาะลึกลงไปใต้ดิน ฤดูฝนใช้เป็นที่เก็บน้ำฝน ส่วนฤดูแล้งใช้เป็นที่นั่งพักผ่อนได้เย็นสบาย เพราะเป็นที่โปร่ง มีการระบายอากาศอย่างดี

ชั้นที่ ๒ เป็นวิหารการเปรียญ รอบพระวิหารมีอาศรมจำนวน ๑๐ หลัง ทางทิศใต้ของวิหารมีมณฑป ๑ หลัง รองรับลอยพระพุทธบาท และวิหารคตอีก ๑ หลัง ขนาดกว้าง ๒๒ เมตร ยาว ๔๐ เมตร

ชั้นที่ ๓ เป็นพระอุโบสถ รอบพระอุโบสถมีมณฑปจำนวน ๔ หลัง

อุโบสถหลังใหม่นี้สร้างสำเร็จใน พ.ศ. ๒๕๓๓ และทำการประกอบพิธีฝังลูกนิมต เมื่อวันที่ ๑๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๓

ขณะที่สร้างอุโบสถนี้อยู่ (จวนเสร็จ) หลวงปู่ได้นิมิตเห็นอดีตสมเด็จพระสังฆราชเสด็จมาและตรัสว่า จะขอเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์โบราณสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ตั้งแต่ครั้งโบราณกาลในพระอุโบสถ เมื่อเสด็จเข้าไปในตัวอุโบสถเพื่อชมพระพุทธรูปปรากฎว่าทรงอ่อนเพลียไม่มีเรี่ยวแรง เดินไม่ได้ หลวงปู่จึงอุ้มสมเด็จพระสังฆราชลอยขึ้นไปชมชั้นสองของอุโบสถ (ในนิมิตนั้นยังไม่มีบันไดขึ้นไปสู่ชั้นสอง) หลวงปู่จึงตื่นจากนิมิต นิมิตนี้หมายความว่าเพราะบุญบารมีของหลวงปู่ที่มีมาแต่ปางก่อนจะเป็นสิ่งสนับสนุนให้สร้างอุโบสถสำเร็จและจะมีความศักดิ์สิทธิ์ เนื่องจากบุญบารมีของผู้สร้าง

กลับมากล่าวถึงภายในตัวอุโบสถชั้น ๒ ที่เป็นวิหารการเปรียญ

ซึ่งเป็นที่ฝึกบำเพ็ญเพียรภาวนา เมื่อก้าวพ้นประตูด้านตะวันออกเข้าไปข้างใน จะพบว่าข้างหน้ามีพระประธานขนาดใหญ่สีทอง เป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัย มีลักษณะงดงามมาก พระพักตร์มีรอยยิ้มดูอ่อนโยน เมตตา พระเนตรทอดต่ำ เหมือนกับจะก้มลงมองดูพุทธศาสนิกชนที่มากราบนมัสการสักการะท่าน ผู้ที่มาสวดมนต์บำเพ็ญเพียรภาวนาที่อุโบสถนี้ประจำทุกค่ำเช้า มักจะพูดกันว่า พระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์นี้ เวลากลางคืนมองดูแล้วเสมือนหนึ่งท่านหลับพระเนตรลง และในตอนเช้า ตอนกลางวัน จะมองเห็นท่านเบิกพระเนตรขึ้น และบางคนก็ว่า ถ้าปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ตั้งใจภาวนา จะมองเห็นท่านเบิกพระเนตรขึ้นมองดู

เมื่อเข้ามาอยู่ภายในโบสถ์แล้วจะรู้สึกว่าเย็นชุ่มชื่นกว่าปกติ เนื่องจากแนวรอยต่อพื้นแต่ละชั้น หลวงปู่ได้ทำให้เป็นช่องว่างห่างกันประมาณ ๓๐ ซม. และมีคานรับน้ำหนักพื้นชั้นบนสูงประมาณ ๔๐ ซม. ห่างกันเป็นช่อง ๆ ซึ่งแต่ละช่องจะมีรูสำหรับให้น้ำไหลผ่านหมุนเวียนรอบโบสถ์ได้ และจะมีเครื่องดูดอากาศออกและดูดไอน้ำเข้าจากพื้นด้านในโบสถ์ เพื่อให้ไอน้ำกระจายในตัวโบสถ์ ทำให้เกิดความชุ่มชื้น จะเห็นได้ว่าเป็นลักษณะการสร้างที่ไม่เหมือนใครเรียกได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ของหลวงปู่โดยแท้ ทั้งนี้เป็นเพราะพรสวรรค์และบุญบารมีที่หลวงปู่ได้สั่งสมมา ทำให้สามารถสร้างโบสถ์ที่ใหญ่สวยงามวิจิตรได้ทั้ง ๆ ที่หลวงปู่ไม่ได้เรียนด้านสถาปัตยกรรมศาสตร์หรือวิศวกรรมศาสตร์มาเลย รูปทรงโบสถ์ทั้งหมดเขียนแปลนออกมาจากนิมิตทั้งสิ้น

สมดังนิมิตใน พ.ศ. ๒๔๙๔ ที่หลวงปู่ได้เห็นหลวงปู่เทสก์ เทสรังสี มาบอกว่าหลวงปู่จะได้สร้างโบสถ์ใหญ่เท่าวัดเจดีย์หลวง นับได้ว่าเป็นบุญตาของผู้ที่ได้พบเห็นอย่างยิ่ง

ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๔๕) หลวงปู่ได้ก่อสร้างเจดีย์สำหรับบรรจุพระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธเจ้า และพระธาตุของพระอรหันต์เจ้าที่บริเวณที่เคยเป็นโบสถ์เก่า ซึ่งอยู่ในบริเวณวัดตอนนอก (ด้านนอกรั้วเตี้ย ๆ) โดยได้รับอนุญาตให้ก่อสร้าง และมีแบบแปลนเรียบร้อยแล้ว เจดีย์ดังกล่าวนี้กรมศิลปากรเป็นผู้ออกแบบให้ และหลวงปู่ได้ทำการวางศิลาฤกษ์ และเริ่มสร้างในวันเกิดของหลวงปู่เมื่อเดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๒ และได้ก่อสร้างสำเร็จสมบูรณ์แล้ว จึงได้ทำการฉลองเจดีย์ ณ โอกาสบัดนี้

ปฏิปทา

เมื่อแรกบวชนั้น หลวงปู่ได้ตั้งใจแล้วว่าจะถวายชีวิตให้แก่เพศพรหมจรรย์ และได้เร่งบำเพ็ญเพียรประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างอุกฤษฏ์ เพื่อกำจัดกิเลสดังได้กล่าวมาแล้วในเบื้องต้น จนบัดนี้ พ.ศ. ๒๕๔๕ สิริรวมอายุของหลวงปู่ได้ ๘๖ ปี บวชมาได้ ๗๐ พรรษา หลวงปู่ก็ยังคงเคร่งครัดต่อข้อวัตรปฏิบัติอยู่เสมอมามิได้ขาด ยกเว้นว่าจะอาพาธจนลุกไม่ขึ้นหรือเดินไม่ไหวเท่านั้น

ธุดงควัตรที่หลวงปู่ถือปฏิบัติเป็นประจำมี ๓ ประการ คือ

๑. ปิณฑปาติกังคธุดงค์ ถือภิกขาจารย์ออกบิณฑบาตมาฉันเป็น

นิจ ยกเว้นวันที่ท่านอาพาธ และมีครั้งหนึ่ง (ในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ช่วงหน้าหนาว) ท่านเจ็บขามากจึงเดินได้ระยะทางสั้น ๆ แต่ท่านก็ยังออกบิณฑบาต ซึ่งก็เดินได้ระยะสั้น ๆ บริเวณหน้าวัดเท่านั้น ญาติโยมส่วนใหญ่จึงมาตักบาตรหน้าวัดบ้านจิกเป็นเวลาหลายเดือน

๒. ปัตตปิณฑิกังคะ ถือฉันในบาตรโดยใช้ภาชนะใบเดียวตลอด

๓. เอกาสนิกังคธุดงค์ ถือฉันอาสนะเดียว

ธุดงควัตรนอกเหนือจากที่ได้กล่าวมานี้ ได้ถือปฏิบัติเป็นประจำเฉพาะในวันพระและวันสำคัญทางศาสนา คือ เนสัชชิกธุดงค์ ถือการนั่งเป็นวัตร และ รุกขมูลิกังธุดงค์ ถืออยู่โคนไม้เป็นวัตร ซึ่งศิษยานุศิษย์ในวัดได้ประพฤติปฏิบัติตาม

หลวงปู่เป็นพระที่มีเมตตาสูงมาก จะเห็นได้จากการที่ท่านมีเมตตาต่อสาธุชนทั่วไปอยากให้พ้นทุกข์ ท่านจึงได้ลงโบสถ์อบรมสั่งสอนและนำพาให้ประพฤติปฏิบัติธรรมทำสมาธิภาวนา สวดมนต์ทุกเย็น ส่วนวันพระก็จะเพิ่มการเทศนาตอนเช้าอีก เท่าที่ผู้เรียบเรียงเห็นกับตาตนเองก็นับตั้งแต่สมัยที่ยังไม่มีโบสถ์ใหม่ ซึ่งหลวงปู่ให้มาประกอบกิจการสมาธิภาวนาที่ศาลายักษ์คู่จวบจนปัจจุบันนี้ได้ย้ายมาอบรมกันที่โบสถ์ใหม่ และหลวงปู่ก็มีอายุมากแล้ว สุขภาพไม่แข็งแรงเหมือนสมัยก่อน แต่ท่านก็สู้อุตส่าห์ลงโบสถ์มาเทศน์อบรมสั่งสอนและนำพาให้ประพฤติปฏิบัติกันให้ถูกต้อง จะได้ฝึกหัดจิตใจ ตัวดื้อดึงวุ่นวายนี้ให้สงบ ให้พ้นทุกข์ เว้นเสียแต่หลวงปู่อาพาธ สังขารไม่

อำนวย จึงงดภารกิจนี้ นอกจากนี้หลวงปู่ยังเปิดโอกาสให้สาธุชนทั่วไปได้เข้าพบเพื่อสนทนาธรรม หรือปรึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิต ซึ่งหลวงปู่ก็ให้คำแนะนำและช่วยเหลือ ทำให้ปัจจุบันนี้มีประชาชนขอเข้าพบหลวงปู่มากจนทางวัดต้องจัดเวลาให้เข้าพบ เพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนหลวงปู่มากเกินไป เนื่องจากหลวงปู่ชราภาพมากแล้ว เมื่อได้มาพบกับหลวงปู่แล้ว ทุกข์ที่ยิ่งใหญ่ซึ่งแบกมาจากบ้านนั้นดูจะสลายหายไปกว่าครึ่ง เนื่องจากพลังแห่งความเมตตาของท่านจะช่วยให้ผู้ที่แบกทุกข์มารู้สึกเย็นใจคลายทุกข์ และเมื่อได้รับคำแนะนำสั่งสอนแล้วก็รู้สึกเหมือนกับว่าทุกข์หรือปัญหาที่ว่ายิ่งใหญ่นั้นกลับเป็นเรื่องเล็กน้อยสามารถแก้ไขได้โดยง่ายดาย ผู้ที่มาปรึกษาปัญหาหลวงปู่จึงกลับบ้านไปด้วยความเบิกบานใจ ยิ้มแย้มแจ่มใส หลวงปู่จึงเป็นที่พึ่งทางใจที่สำคัญ เป็นหลักชัยของชีวิต เป็นที่เคารพรักและศรัทธาของปวงชนทั้งหลาย ดังที่ท่านทั้งหลายได้ประจักษ์กันอยู่ทุกวันนี้

หลวง ปู่ชนนบน้อม ศรัทธา
ปู่ เป็นพระอภิญญา เลิศล้น
ถิร จิตแผ่เมตตา สัตว์โลก สุขเอย
ฐิต ธมฺโมมุ่งพ้น ผ่านห้วง โลกย์วิสัย

เจดีย์พิพิธภัณฑ์
หลวงปู่ดิร

เจดีย์พิพิธภัณฑ์

หลวงปู่ถิร จิตธมฺโม

ประมาณปีพุทธศักราช 2537 หลวงปู่มีดำริที่จะสร้างเจดีย์ขึ้นมาบรรจุพระบรมสารีริกธาตุ และพระธาตุของครูบาอาจารย์องค์สำคัญๆที่หลวงปู่มีอยู่ หลวงปู่ได้มอบหมายให้ลูกศิษย์ไปหาแบบอย่างเจดีย์จากวัดหลายๆ แห่งมาให้ท่านดู เมื่อดูแล้วก็ยังไม่เป็นที่ชอบใจ จนกระทั่งต่อมาคุณประคัลภ์ ตัณฑเกษม ซึ่งเป็นโยมอุปัฏฐาก ท่านชอบพออยู่กับสถาปนิกแห่งชาติ ชื่อ คุณภิญโญ สุวรรณคีรี ได้ติดต่อให้คุณภิญโญ สุวรรณคีรี เขียนแบบเจดีย์ให้ เมื่อนำมาให้หลวงปู่ดูแล้ว ชอบใจจึงได้ตกลงก่อสร้างเจดีย์ขึ้นมา ความทราบถึงสมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปรินายก ท่านจึงให้คนนำพระบรมสารีริกธาตุมากราบหลวงปู่ 9 องค์ และคุณประกิต มหาแดงซึ่งเป็นคณะบดีชาวจังหวัดพิษณุโลกได้นำพระบรมสารีริกธาตุ ที่ท่านได้มาจากเจดีย์วัดร้างของจังหวัดพิษณุโลกมาถวายหลวงปู่อีก 6 องค์ นอกจากนี้ยังมีโยมคนอื่นๆอีกหลายคนนำพระธาตุของครูบาอาจารย์องค์สำคัญๆ ที่ตนมีอยู่มาถวาย ในที่สุดหลวงปู่จึงได้สร้างเจดีย์บรรจุพระบรมสารีริกธาตุและพระธาตุสำเร็จในปีพุทธศักราช 2544 เป็นเจดีย์ที่สวยงามมากยังความปลาบปลื้มปิติยินดีมาสู่ลูกศิษย์และชนชาวจังหวัดอุดรธานีเป็นอย่างยิ่ง ในเวลาต่อมาลูกศิษย์ของหลวงปู่เห็นว่าควรจัดพิพิธภัณฑ์ของหลวงปู่ไว้ในเจดีย์นี้ด้วยเพื่อเป็นอนุสรณ์ไว้กราบไหว้ระลึกถึงหลวงปู่ ดังนั้นในเจดีย์จึงมีพระพุทธรูปปางพุทธชินราช หุ่นขี้ผึ้งของหลวงปู่ท่านั่ง และอัฐบริขารของหลวงปู่บรรจุไว้

การสร้างโบสถ์
วัดป่าบ้านผึ้ง

หลวงปู่ถิรสร้างโบสถ์ วัดป่าบ้านผึ้ง อ.บ้านดุง จ.อุดรธานี

ปีพุทธศักราช ๒๕๔๕ ปลายเดือนมีนาคม หลวงปู่ออกมาปักกลดอยู่ในที่ดินซึ่งเป็นที่นากรรมสิทธิ์ของคุณชียุ่น ที่ได้มอบถวายให้หลวงปู่แล้ว

ที่นาแปลงนี้เป็นมรดกตกทอดมาแต่โบราณมีทั้งหมด ๒๐กว่าไร่ อยู่ที่บ้านผึ้ง ตำบลนาไหม อำเภอบ้านดุง จังหวัดอุดรธานี บริเวณกลางที่นาแปลงนี้มีเนื้อที่ประมาณ ๒ ไร่ซึ่งทำนาไม่ได้ชาวบ้านร่ำลือกันว่าผีดุ จึงไม่มีใครทำนาที่บริเวณนี้ ในที่สุดได้ล้อมรั้ว (ลวดหนาม) ไว้ ที่นาแห่งนี้เคยเป็นที่วัดโบราณมาก่อน แต่เนื่องจากไม่มีคนเข้าไปยุ่งเกี่ยวด้วยเลย จึงทำให้มีต้นไม้ขึ้นรกครึ้มเป็นป่า ถ้าสังเกตุดีๆจะพบว่าเนินดินโคนต้นโพธิ์มีก้อนอิฐ ก้อนหิน สิลาแลง โผล่ขึ้นมานิดๆ บางแห่งพบใบเสมาเก่า เมื่อคุณชียุ่นได้บวชเป็นชีก็ไม่เคยนึกถึงที่นาแห่งนี้อีกเลย จนกระทั่งต่อมาอีกไม่นาน มีแม่ชีที่อยู่วัดบ้านตาดคุยปรึกษากับคุณชียุ่นว่าอยากออกธุดงค์ ฝึกกรรมฐานตามสถานที่เป็นป่าเงียบสงัด ทำให้คุณชียุ่นนึกถึงที่นาแห่งนี้ซึ่งมีลักษณะเป็นป่าเงียบสงัด เพราะไม่มีใครกล้าเข้าไปยุ่งเกี่ยวด้วยเลย จึงได้แนะนำแม่ชีวัดบ้านตาดให้ไปฝึกกรรมฐานในที่นาดังกล่าว และนี้เองเป็นจุดเริ่มต้นซึ่งเป็นที่มาที่ทำให้หลวงปู่ต้องมาสร้างวัดในที่นาแห่งนี้ มีรายละเอียดดังนี้

ประมาณปีพุทธศักราช ๒๕๔๐-๒๕๔๑ มีแม่ชี ๓ รูปจากวัดบ้านตาดได้ไปปักกลดปฏิบัติกัมมัฏฐานในที่นาของคุณชียุ่น บริเวณที่ ๒ ไร่ๆไม่ได้ทำนานั้น แม่ชีทั้งสามได้ช่วยกันถากถางที่ขุดเจาะน้ำบาดาล โดยได้รับความช่วยเหลือจากชาวบ้านที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงพอให้เป็นที่อยู่อาศัยเพื่อ ปฏิบัติกัมมัฏฐานได้ ทุกๆเช้า แม่ชีทั้งสามจะออกไปบิณฑบาตรในหมู่บ้านระแวกใกล้เคียง เมื่อได้อาหารกลับมาฉันแล้วก็จะแยกกันปฏิบัติภาระกิจส่วนตัวและฝึกปฏิบัติธรรมตามความถนัดและความพอใจของแต่ละรูป

คืนวันหนึ่ง แม่ชีรูปหนึ่งได้นิมิตเห็นชายร่างสูงใหญ่ ผิวดำ มาพร้อมกับบริวารของชายร่างใหญ่ ๒ คนได้ตรงเข้ามาจับยึดแขนคุณแม่ชีข้างละคน แล้วได้เอ่ยวาจาขับไล่ให้หนี

ไปถ้าไม่ไปจะเอาให้ตาย แม่ชีจึงร้องขึ้นมาว่า หลวงตามหาบัวช่วยลูกด้วยชายร่างใหญ่ผิวดำจึงปล่อยตัวแม่ชีไป ต่อมาแม่ชีทั้งหมดได้เดินทางกลับจังหวัดอุดรธานี

ในเวลาอีกไม่นาน คุณแม่ชีนงลักษณ์ซึ่งเป็นแม่ชีรูปหนึ่งในสามรูปได้กลับมาปฏิบัติธรรม ณ ที่ร้างแห่งนี้อีก ได้ซื้ออิฐบล็อคและทรายไปเทปูบนเนินดินใต้ต้นโพธิ์และให้ชาวบ้านช่วยกันสร้างโบสถ์จำลองซึ่งทำด้วยไม้ ทาสีแดง มีลักษณะเหมือนศาล ขนาด ๑x๒ เมตร แล้วนำไปตั้งบนเนินดินใต้ต้นโพธิ์ดังกล่าวมาแล้ว หลังจากนั้นได้ใช้สถานที่แห่งนั้นทำการไหว้พระสวดมนต์ ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็นกับเพื่อนๆ และชาวบ้าน หลังจากนั้นคุณแม่ชีนงลักษณ์ก็รู้สึกเจ็บขัดบริเวณเอว และอยู่มาวันหนึ่ง แม่ตู้ลี (คุณยายลี ชาวบ้านชนบทในภาคอิสานจะเรียกคุณยายคุณย่าว่าแม่ตู้) ซึ่งเป็นชาวบ้านในละแวกนั้น ได้มาชวนไปขุดมัน หลังจากขุดมันกลับมาแล้วก็รู้สึกเจ็บปล๊าบขึ้นมาที่สะโพกและเอวซ้ำอีก ครั้นรุ่งขึ้น ตอนกลางวันนั่งเย็บเสื้อก็รู้สึกเจ็บขัดๆที่เอวและสะโพก พอวันที่นั่งเย็บเสื้ออีกก็เดินไม่ได้เลย ถึงรุ่งเช้าจึงไม่สามารถไปบิณฑบาต แต่ก็พยายามกระถดตัวไปนึ่งข้าวทิ้งไว้ปรากฏว่าหม้อนึ่งข้าวที่ตั้งทิ้งไว้ก็เกิดไฟลุกไหม้จะลุกไปดับไฟก็ไปยาก ไปไม่ทัน ข้าวจึงไหม้หมด ไม่มีอาหารฉันเลย โชคดีที่ตอนสายๆมีโยมอุปัฏฐากชื่อแม่จัดได้ให้หลานนำอาหารมาให้ ทำให้มีอาหารรับประทานประทังชีวิตไปวันนั้น และก็ต้องทนอยู่เช่นนั้นทั้งวันตลอดคืน จนถึงรุ่งเช้าจึงมีชาวบ้านมาพาไปหาหมอ แต่คุณชีนงลักษณ์ไม่ยอมไปเพราะมีความเชื่อว่าอาการที่เป็นอยู่ไม่อาจจะรักษาให้หายได้โดยหมอ จึงให้คนช่วยบีบนวดให้ แต่ก็ไม่หาย ในที่สุดได้เดินทางกลับบ้านเกิดที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยมีชาวบ้านช่วยเหลือและน้องสาวของคุณชีได้มารับตัวไปรักษา ในขณะที่อยู่ประจวบคีรีขันธ์ได้ไปหาพระที่เก่งนั่งในทาง(หมายถึงพระที่ฝึกปฏิบัติทางสมาธิจิตจนเก่งกล้าสามารถ) พระท่านบอกว่า เป็นเพราะเอาโบสถ์จำลองไปวางบนเนินดินบริเวณโคนต้นโพธิ์ ซึ่งลึกลงไปข้างล่างใต้เนินดินนั้นจะมีพระพุทธรูปทองสัมฤทธิ์ซึ่งเป็นพระประธานอยู่ในโบสถ์ของวัดเก่าในอดีตที่ฝังจมอยู่ข้างล่างนั่นเอง มีพ่อปู่แม่ย่าที่อยู่ต้นโพธิ์ถัดไปคอยดูแลรักษาอยู่ ดังนั้นโรคเจ็บขาเจ็บเอวที่เป็นอยู่นั้นไปหาหมอรักษาหรือไปบีบนวดอย่างไรก็จะไม่หาย แต่ก็สามารถแก้ไขให้หายได้ โดยให้เอาโบสถ์จำลอง เอาอิฐ เอาทราย ที่ถมไปกองทับบนเนินดินนั้นออกเสียแล้วให้นิมนต์พระมาสวดมนต์ทำบุญในที่นาแห่งนั้น ต่อไปที่แห่งนั้นก็จะเจริญดีมีพระ มี

ผู้คนมากมาย และจะได้พระประธานเป็นพระพุทธรูปปางพุทธชินราชด้วย ด้วยความเชื่อคำทำนายของพระคุณแม่ชีนงลักษณ์จึงกลับมาที่นาแห่งนี้อีก และปฏิบัติตามที่พระบอก ปรากฏเป็นที่อัศจรรย์ว่าอาการปวดเอว ปวดขาหายไปปานปลิดทิ้ง

เรื่องราวทั้งหมดนี้คุณแม่ชียุ่นได้ทราบตลอด รวมทั้งตัวคุณแม่ชียุ่นเองก็เคยมาปักกลดฝึกปฏิบัติธรรมอยู่ในที่แห่งนี้เช่นกัน ครั้งหนึ่งประมาณปี พ.ศ ๒๕๔๓ แม่ชียุ่น แม่ชีแขก และแม่ชีณีแห่งวัดบ้านจิก ได้ชวนกันออกมาปฏิบัติธรรมในที่นาแห่งนี้ เย็นวันหนึ่งแม่ชีทั้ง ๓ รูปได้ทำการสวดมนต์ทำวัตรเย็นที่บริเวณเนินดินใต้ต้นโพธิ์ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น เมื่อสวดมนต์ทำวัตรเย็นเสร็จแล้วจึงแยกย้ายกันกลับกลดของตนเอง คงเหลือแม่ชีแขกรูปเดียวที่ยังคงสวดมนต์ต่อไปที่เนินดินนั้น ครู่ต่อมามีเสียงเหมือนก้อนหินถูกขว้างลงมากระทบพื้นดังเปรี้ยงเฉียดคุณชีแขกไปนิดเดียว คุณชียุ่นจึงถามออกมาจากกลดว่า" แม่แขกตะเกียงแตกหรือ แม่แขกตอบว่า ไม่ใช่ แล้วแม่ชีทั้ง ๓ รูปออกมาช่วยกันมองหาวัตถุที่เป็นต้นกำเนิดเสียง แต่ก็ไม่เจอ ในที่สุดจึงแยกย้ายกันกลับไปนอน ต่อมาพบว่าแม่ชีแขกเกิดท้องเสียตลอดคืน ทำให้แม่ชียุ่นต้องคอยดูแลตลอดเวลาไม่ได้นอนกันทั้งคืนส่วนคุณชีณีซึ่งนอนในกลดใต้ต้นโพธิ์ถัดไป ขณะทำจิตให้สงบก่อนจะนอนได้นิมิตเห็นชายร่างใหญ่ผิวดำ ตัวสูงใหญ่เหมือนคนโบราณ มีขนดก ดวงตาแวววาว ยืนอยู่นอกกลดและมองดูแม่ชีณีเหมือนจะถามว่า "มานอนทำไมแถวนี้" ครู่หนึ่งแล้วก็ค่อยเลือนหายไปครั้นพอถึงรุ่งเช้าคุณชีแขกจึงชวนทุกคนกลับอุดรธานี เพราะเกรงว่าการป่วยของตนเองจะทำให้เป็นภาระแก่คนอื่น

คุณแม่ชียุ่นเองก็มักจะฝันเห็นหลวงปู่ถิรในบริเวณที่นาแห่งนี้ ครั้งหนึ่งก่อนที่หลวงปู่จะเดินทางมาดูที่นาแห่งนี้ แม่ชียุ่นฝันไปว่า บริเวณแถวที่นานี้มาสภาพคล้ายสลัม มีผู้คนแต่งตัวมอมแมม มีโพรงเหมือนปากถ้ำเป็นทางให้คนเดินเข้าออก เสมือนเป็นที่กักกันคนไว้ พวกผู้ชายจะเหน็บผ้าเตี่ยว ผู้คนจำนวนมากเหล่านี้นั่งคุกเข่าพนมมือขณะที่คุณชียุ่นเดินผ่าน คุณแม่ชียุ่นจึงถามว่า "พากันมาเฮ็ดหยังหลายแท้"(พากันมาทำอะไร คนถึงมากมายขนาดนี้) คนเหล่านั้นตอบว่า "มากินทาน"(มารับบุญ)หลังจากฝันแล้ววันรุ่งขึ้นหลวงปู่ถิรก็มาดูที่นาแห่งนี้

อีกครั้งหนึ่ง คุณแม่ชียุ่นฝันเกี่ยวกับที่นาแห่งนี้ว่ามีสถานที่แห่งหนึ่งเป็นที่ซึ่งมีผู้คนพลุกพล่านากมาย บริเวณนั้นมีวัตถุเหมือนกงล้อหมุนวนตลอดเวลาคล้ายชิงช้าสวรรค์ ผู้คนปีนขึ้นไปในกงล้อมากมาย และบริเวณใกล้ๆ กันนั้นมีหลวงปู่ถิรยืนอยู่ คุณแม่ชียุ่นถ่านจึงเรียกถามหลวงปู่ถิรว่า "หลวงปู่ ข้อยน้อยจะขึ้นไปบนนี้ได้ไหม" (ข่อยน้อย หมายถึงข้าน้อยหรือข้าพเจ้า) หลวงปู่ตอบว่า ได้ คุณชียุ่นจึงขึ้นไปในวงล้อนั้นก็หมุนวน ๑ รอบ แล้วคุณชียุ่นก็ลงมาและตื่นจากความฝัน และนี่เป็นเพียงเหตุการณ์ส่วนหนึ่งที่คุณแม่ชียุ่นเล่าให้ฟัง แต่จากเหตุการณ์ทั้งหมดที่สั่งสมมานี้ทำให้คุณแม่ชียุ่นตัดสินใจที่จะถวายที่ดินแปลงนี้อันเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเองแก่หลวงปู่โดยขั้นแรกได้นำความเรื่องนี้ไปปรึกษากับพระอาจารย์อ๊อด(พระอาจารย์สมคิด อิทธิโชโต ซึ่งเป็นพระเลขานุการของหลวงปู่ โยมที่วัดนิยมเรียกท่านว่า พระอาจารย์อ๊อด) เมื่อพระอาจารย์อ๊อดทราบเรื่องแล้ว วันรุ่งขึ้นท่านก็เดินทางไปดูที่นาดังกล่าว และได้พบว่าบรรดาแม่ชีทั้งหลายใช้บริเวณเนินดินใต้ต้นโพธิ์ประกอบพิธีศาสนกิจ ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น โดยมีพระพุทธรูปซึ่งทำจากปูนโปสเตอร์เก่าๆเป็นพระประธานอยู่ในที่แห่งนั้น ท่านจึงเมตตาบอกกับบรรดาคุณแม่ชีทั้งหลายว่า "เดี๋ยวกลับไปวัดบ้านจิกแล้ว(วัดทิพยรัฐนิมิตร) คราวหน้ามาใหม่จะเอาพระพุทธรูปปางพระพุทธชินราชมาให้นะ" เมื่ออาจารย์อ๊อดกลับมาถึงวัดบ้านจิกแล้ว เย็นวันต่อมาก็ได้นำความเรื่องที่นา กราบเรียนให้หลวงปู่ทราบ หลวงปู่ก็บอกเลยว่าพรุ่งนี้จะเดินทางไปดู ครั้นถึงรุ่งเช้าพระอาจารย์อ๊อดจึงนำทางพาหลวงปู่เดินทางไปดูที่นาของคุณชียุ่น ซึ่งหลวงปู่ตั้งใจไว้ว่าจะไปดูเฉยๆก่อน แต่เมื่อไปถึงและดูแล้วก็กลับเปลี่ยนใจปักกลดอยู่ที่นานั้นเลยไม่ได้กลับวัด และการกลับมาที่นาครั้งนี้ของพระอาจารย์อ๊อด ท่านได้นำเอาพระพุทธรูปปางพระพุทธชินราชขนาดหน้าตัก ๙ นิ้ว มามอบให้คณะแม่ชีด้วย ทำให้คุณแม่ชีนงลักษณ์ซาบซึ้งใจและอัศจรรย์ใจยิ่งนักที่ได้พระพุทธรูปปางพระพุทธชินราชมาเป็นพระประธานไว้กราบไหว้ ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น ช่างตรงกับที่พระจากจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ทำนายไว้พอดีจริงๆ ทั้งที่ พระอาจารย์อ๊อดไม่ได้ทราบเรื่องการป่วยของคุณชีนงลักษณ์หรือเรื่องการทำนายของพระที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์เลย

หลังจากที่หลวงปู่ปักกลดอยู่ได้ 3 สัปดาห์จึงเดินทางกลับวัดบ้านจิก และเมื่อหลวงปู่กลับมาที่นาแห่งนี้อีกครั้งหนึ่ง ท่านก็ปักกลดอยู่เลย ทางวัดจึงช่วยกันสร้างกุฏิไม้ขนาด

๗x๑๐ เมตร สูงชั้นเดียวหลังเล็กๆ ให้หลวงปู่อยู่ โดยมีโยมพันซึ่งเป็นหลานชายและเป็นโยมอุปัฏฐากทำหน้าที่เป็นช่างก่อสร้าง แต่หลวงปู่กับไม่ชอบอยู่กุฏินั้น ท่านมักจะพักอยู่ในกลดของท่านอยู่เสมอ ต่อมาอีกไม่นาน เมื่อญาติโยมทางอุดรธานีได้ทราบข่าวว่าหลวงปู่มาอยู่ที่นาแห่งนี้แล้วเขาก็ตามมาทำบุญกับหลวงปู่ บ้างก็มาบริจาคเงินช่วยสร้างห้องน้ำห้องส้วม สร้างโบสถ์ สร้างวัด และสร้างกุฏิหลังใหม่ให้หลวงปู่

ในระหว่างที่หลวงปู่พักอยู่ในที่นาร้างแห่งนี้ ได้เกิดเรื่องแปลกๆ ขึ้นเรื่องหนึ่ง คือประมาณ วันที่ ๒ เมษายน ๒๕๔๔ ได้เกิดลมพายุหมุนวน พัดอย่างรุนแรง ต้นไม้ส่ายโอนเอนไปมาเหมือนจะถอนรากถอนโคน ดูหน้ากลัวมาก เสียงดังสนั่นหวั่นไหวไปทั้งป่า ลมพายุนี้ได้พัดหมุนวนพุ่งตรงไปยังกลดหลวงปู่ หลวงปู่ซึ่งอายุ ๘๕ ปี ย่าง ๘๖ ปีชราภาพมากแล้ว อยู่ในกลดแต่เพียงองค์เดียว แม้จะมีโยมพันและพระบางรูปอยู่ในบริเวณใกล้เคียงก็ตามแต่ไหนเลยจะต้านทานแรงลมพายุหมุนนี้ได้ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้พระและแม่ชีที่อยู่ในบริเวณไกลออกไป ต่างพยายามพากันวิ่งตรงมาที่กลดหลวงปู่ด้วยความเป็นห่วงและเพื่อมาช่วยเหลือหลวงปู่ โดยที่หลวงปู่ไม่ได้รับอันตรายหรือระคายเคืองแม้แต่น้อยนิดเป็นความอัศจรรย์ที่ปรากฏประจักษ์ต่อสายตาทุกคนในที่แห่งนั้นยิ่งนัก ซึ่งต่อมาภายหลังพระอาจารย์อ๊อดได้เรียนถามหลวงปู่ว่า "ทำไมลมพายุหมุนรุนแรงนี้จึงพัดมาที่กลดของหลวงปู่เช่นนี้" หลวงปู่บอกว่า "เขาพาพ่อเขามาลาไปเกิด" (หมายถึงชายร่างใหญ่ผิวดำและบิดาของเขา)

การก่อสร้างโบสถ์ในที่นาแห่งนี้ยังไม่แล้วเสร็จ ยังคงต้องดำเนินการก่อสร้างไปเรื่อยๆแต่กุฏิหลังใหม่ของหลวงปู่ของหลวงปู่เสร็จเรียบร้อยแล้ว และโยมผู้ใจบุญคือคณะครอบครัวร้านหลานนายสาผู้ซึ่งเป็นหลักในการออกเงินสร้างกุฏิหลังใหม่ทรงเรือนไทยหลังนี้ให้หลวงปู่ก็ได้ทำพิธีมอบกุฏิให้หลวงปู่เรียบร้อยแล้วเมื่อวันอาทิตที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๔๕ ที่ผ่านมานี้เอง เป็นเงิน หนึ่งล้านหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบหกบาท ไม่นับรวมกับญาติโยมที่มาถวายเพิ่มเติม

คำถาม - คำตอบ ของหลวงปู่เกี่ยวกับที่นาแห่งนี้

เนื่องจากหลวงปู่ชราภาพมากแล้ว เสียงพูดจึงเบามาก ต้องมีพระอาจารย์สมคิด อิทธิโชโต (พระอาจารย์อ๊อด) ซึ่งเป็นพระเลขานุการของหลวงปู่ คอยพูดซ้ำเมื่อหลวงปู่ตอบคำถามของเราแล้ว เราไม่ได้ยิน สำนวนการพูดบางประโยคจึงไม่ใช่สำนวนของหลวงปู่

คำถาม : หลวงปู่ทำไมจึงมาอยู่ที่นาแห่งนี้คะ

หลวงปู่ : เรารู้ที่เราทำมา เราต้องรู้กรรม คือสิ่งที่เราทำไว้ เราจึงค่อยมาอยู่เราเคยอยู่ที่นี้ เคยสร้างอยู่ที่นี่

คำถาม : ทำไมที่แห่งนี้จึงมีวิญญาณถูกกักขังมากมายคะหลวงปู่

หลวงปู่ : วิญญาณที่ถูกกักขังเพราะกรรมของเขา

คำถาม : หลวงปู่มาปลดปล่อยวิญญาณที่ถูกกักขังใช่ไหมคะ

หลวงปู่ : ใช่ หลวงปู่ส่งวิญญาณเขาไป เขาก็จะสบาย

คำถาม : วิญญาณที่อยู่ที่นี่ เมื่อปลดปล่อยไปแล้ว เขาจะไปไหนคะหลวงปู่

หลวงปู่ : ไปเกิด

คำถาม : คืนเมื่อวาน (๒ เมษายน ๒๕๔๕) ได้ทราบว่ามีลมพายุพัดแรงและหมุนตรงมาที่กลดหลวงปู่ เป็นเพราะวิญญาณร้ายใช่ไหมคะหลวงปู่

หลวงปู่ : ใช่

คำถาม : วิญญาณร้ายจะมาทำร้ายหลวงปู่ แล้วหลวงปู่ต่อสู้อย่างไร

หลวงปู่ : หัวเราะ และตอบว่า อยู่เฉยๆ เขามาลาไปเกิด

คำถาม : หลวงปู่จะอยู่ที่นี่อีกนานเท่าใดคะ

หลวงปู่ : จนสร้างโบสถ์ สร้างวัดเสร็จ

คำถาม : หลวงปู่คะวิญญาณถูกกักขังเพราะอะไร

หลวงปู่ : เพราะกรรม

คำถาม : วิญญาณทั้งหลาย ถ้าญาติพี่น้องทำบุญให้เขาจะได้รับไหม

หลวงปู่ : ไม่ได้ เพราะเขาไม่รู้

คำถาม : วิญญาณจะประพฤติปฏิบัติภาวนาได้ไหมคะ

หลวงปู่ : ไม่ได้ ต้องเป็นคนจึงจะปฏิบัติได้

คำถาม : ทำบุญให้ญาติพี่น้อง เขาจะได้รับทุกคนหรือไม่ และเราจะได้ไหม

หลวงปู่ : เราทำบุญเราก็ได้บุญแน่ แต่ญาติพี่น้องเขาจะได้รับไหม เป็นเรื่องของเขา บางทีเขาต้องใช้กรรมอยู่ เขาก็ไม่ได้รับ

คำถาม : สถานที่แห่งนี้ วิญญาณไปเกิดหมดแล้ว แต่ยังคงมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใช่ไหมคะ เราจึงต้องสำรวมกายวาจาใจ เมื่อเข้ามาในสถานที่แห่งนี้ใช่ไหมคะ

หลวงปู่ : ใช่

คำถาม : หลวงปู่เคยเป็นพระอยู่ที่นี่ใช่ไหมคะ

หลวงปู่ : เป็น ชาติหน้าก็เป็นพระ ชาติก่อนก็เป็นพระ

คำถาม : อนาคตที่แห่งนี้จะเป็นเช่นใด

หลวงปู่ : เป็นโบสถ์

คำถาม : คุณชัยุนถวายที่ดินให้วัด คุณชัยุนจะได้รับอานิสงค์ผลบุญอย่างไรคะ

หลวงปู่ : ได้ทานบารมี

คำถาม : ทำไมสร้างโบสถ์แล้วจึงต้องฝังลูกนิมิตคะหลวงปู่

หลวงปู่ : เพราะเป็นเครื่องหมาย เป็นสัญลักษณ์ของโบสถ์

คำถาม : การทำบุญลูกนิมิตโบสถ์จะได้รับผลบุญอย่างไร

หลวงปู่ : ได้เครื่องหมายบุญ (ลูกนิมิตเป็นเครื่องหมายโบสถ์)

คำถาม : ใต้พื้นดินที่นาร้างนี้มีวัตถุสำคัญศักดิ์สิทธิ์อยู่มาก เราจะขุดเอาขึ้นมาได้ไหม

หลวงปู่ : ไม่ได้ เพราะไม่มีวัตถุใดๆ เหลืออยู่แล้ว

อันเนื่องมาจากศรัทธา ที่มีต่อหลวงปู่

เกร็ดเกี่ยวกับหลวงปู่ถิร จิตธมฺโม
(ท่านพระครูสถิต ธรรมวิสุทธิ์)

โดยพระครูวิศิษฏ์ ธรรมคุณ เจ้าคณะอำเภอ เจ้าอาวาสวัดบูรพาวัน ท่านพระครูวิศิษฏ์ หรือ พระครูน้อย (แดง) เป็นพระที่เคยมาจำพรรษาอยู่ที่วัดบ้านจิก (วัดทิพยรัฐนิมิตร) ในช่วงปี พ.ศ. 2494 - 2495 และได้เล่าถึงปฏิปทาของหลวงปู่ถิรไว้ดังนี้

หลวงพ่อ (หมายถึง พระครูน้อย ท่านใช้คำแทนตัวเองว่า หลวงพ่อกับลูกศิษย์) มาอยู่ร่วมวัดกับหลวงปู่ถิรที่วัดบ้านจิกในปี พ.ศ. 2494 และ 2495 ปฏิปทาโดยทั่วไปของหลวงปู่ โดยทั่วไปท่านเป็นคนจริง มีความจริงใจ มีความจริงจัง ต่อการปฏิบัติ เป็นคนทำอะไรตั้งใจจริง มีความอุตสาหะ วิริยะ ในการทำวัตร สวดมนต์ ระเบียบสวดมนต์ ระเบียบทำวัตร นั่งสมาธิภาวนาหลังจากทำวัตรสวดมนต์เสร็จ นี่เป็นธรรมเนียม เป็นกิจวัตรประจำพระภิกษุในวัดต้องปฏิบัติตาม ในสมัยก่อนท่านไม่ค่อยสนใจในเหตุภายนอก ท่านตั้งใจดูแลเฉพาะภายในวัด ส่วนมากกิจกรรมที่ทำก็เป็นไปเพื่อประโยชน์ของพระศาสนา ความที่คิดจะไปถึงกิจภายนอกหรือนอกวัดนั้นมีน้อย บางครูบา บางท่าน บางองค์ ท่านจะช่วยทางวัด ทางโรงเรียนบ้าง ทางอะไรบ้าง แต่ปฏิปทาของหลวงปู่ถิรท่าน ท่านสละแม้แต่พ่อ แม่ ญาติพี่น้อง ถ้าใครไม่มาอยู่วัดท่านไม่สนใจสงเคราะห์ ท่านต้องการให้มาอยู่วัด มาปฏิบัติมาทำอยู่ในวัดร่วมกับท่านมากกว่า

ท่านมีความเด็ดเดี่ยว ถ้าจะทำสิ่งใด อย่างเช่นจะอดอาหารท่านก็อดไปเลย อย่างเช่นช่วงนี้จะไม่ฉันเนื้อสัตว์ จะฉันเจ จะฉันเฉพาะอย่าง ท่านจะมีกำหนดไว้ อาจจะเป็นปีหนึ่ง หรือหลายๆ ปี ถ้าท่านตั้งใจเอาไว้แล้วจะไม่มีกลับคำ ไม่เปลี่ยนแปลง คงที่ อย่างการช่วยเหลือสงเคราะห์ไม่เห็นแก่ญาติมิตร คนใกล้ชิด ท่านจะทำท่านก็ทำทั่วไป หลวงพ่อเอง

เคยไปถึงมุกดาหารด้วยกัน ท่านไม่เคยเอาเงินไปช่วยพ่อแม่ ช่วยเหลือทางครอบครัว ท่านไม่ทำ มีแต่จะชักชวนให้พ่อแม่มาทำบุญ ให้มาช่วยให้มาสร้างวัด สร้างประโยชน์ส่วนใหญ่ส่วนรวม ส่วนพระศาสนา เพราะสมบัติต่างๆ ตายแล้วเอาไปด้วยไม่ได้ ท่านจะพูดอย่างนี้กับพ่อแม่กับญาติ อย่างเช่นกับน้องชายของท่าน ท่านหวังก็เหมือนกัน ทำงานอยู่ในวัดเป็นแรงงานสร้างกุฏิ แกเป็นช่างไม้ไม่ใช่ว่าจะมาอยู่เปล่าๆ ไม่ทำประโยชน์ในวัด ไม่ได้ พระเณรก็เช่นเดียวกัน

เวลาท่านจะไปบำเพ็ญภาวนา เช่น ที่ภูเก้า ปี2507-2508 ท่านประชุมในโบสถ์เพื่อมอบหมายให้มีพระที่จะเป็นตัวแทนรักษาการณ์ในวัดท่านเลือกหลวงพ่อแม้จะไม่ได้มีพรรษาแก่ที่สุด ท่านให้เหตุผลว่าไม่จำเป็นจะต้องเลือกที่พรรษาขอให้เป็นผู้ปฏิบัติดี ท่านมีนิสัยตรงไปตรงมาเชื่อมั่นในความดี ไม่ต้องการยศถาบรรดาศักดิ์ หลวงพ่อเห็นว่าพระอื่นๆ เวลาแก่มา อย่างน้อยก็จะมียศเป็นครู หลวงพ่อจึงเป็นห่วงหลวงปู่ ว่าอย่างน้อยควรมีตำแหน่งหรือยศไว้เป็นอนุสรณ์บ้าง พอดีตอนนั้นหลวงพ่อเป็นเลขานุการเจ้าคณะอำเภอจึงได้ทำเรื่องเสนอให้ท่านเป็นพระครู สถิตย์ธรรมวิสุทธิ์ ปฏิปทาของท่านที่หลวงพ่อชอบคือ ท่านมีความจริงใจมีความเด็ดเดี่ยว แม้ชีวิตก็เสียสละได้ถ้าจะเกิดประโยชน์ต่อส่วนรวมนี่คือสิ่งที่ท่านไม่เหมือนคนอื่นท่านไม่สนใจว่าจะมีใครสนับสนุนหรือไม่ ถ้าสิ่งที่ท่านเห็นว่าดีไม่ขัดต่อธรรมแล้วท่านจะทำ เช่น ถ้ากำหนดว่าจะไม่ออกบิณฑบาตรใครจะติฉินนินทาท่านก็ไม่สนใจ ท่านงดออกบิณฑบาตร ถึง 5 ปี และเมื่อครบกำหนดท่านก็ออกบิณฑบาตรและยังออกบิณฑบาตร จนถึงปัจจุบันซึ่งอายุ 86 ปีแล้ว รู้สึกว่าท่านไม่เหมือนองค์อื่นที่มักคล้อยตามเสียงเรียกร้องเสียงสนับสนุน แต่หลวงปู่ถิรไม่มี ท่านตรงมากมีความเด็ดเดี่ยว มีความจริงใจ ในกิจวัตรจะป่วยหรือจะเป็นอะไร ถ้ายังลุกได้ท่านจะไม่ขาดเพื่อเป็นเนติแบบอย่างแก่ศิษยานุศิษย์

สมัยออกไปภาวนาที่ภูเก้า ปกติอยู่ในเมืองท่านไม่ได้ใส่ใจในญาติโยมเท่าใด พอไปอยู่ภูเก้าญาติโยมมีความเป็นอยู่ลำบาก ก็ยังอุตส่าห์ไปวัด ท่านจึงกลับมาขอความช่วยเหลือจากญาติโยมทางอุดรให้ช่วยบริจาคสิ่งของ จัดสังฆทานจัดข้าวของไปช่วยเหลือจัดหาของไปสงเคราะห์เขา อนุเคราะห์เขาด้วยความเมตตาอารีย์ และจะทำอย่างเป็นล่ำเป็นสัน ไม่ใช่เอาไปเล็กๆ น้อยๆ แต่ท่านเอาไปเป็นคันรถ บำเพ็ญทาน ถ้าจะช่วยใคร ช่วย

จริงๆ ท่านเคยช่วยหลวงปู่ชอบ หลวงปู่ตื้อ สร้างวัดโดยที่ไม่รู้จักกันเป็นการส่วนตัวและวัดบ้านจิกนี้ ก็เป็นเสมือนสถานีที่ครูบาอาจารย์ทุกองค์จะมารวมกันที่นี่ไม่ว่าจะโดยญาติโยมนิมนต์ เช่น หลวงปู่ขาว อนาลโย หลวงปู่ฝั้น อาจาโร หลวงปู่คำดี ปภาโส จะมาพักอยู่ศาลาหลังเก่า หลวงปู่เทศก์วัดหินหมากเป้งตอนมาจากภูเก็ตจะมาแวะที่นี่ ครั้งนั้นหลวงปู่ถิรท่านไม่รู้จักกับหลวงปู่ชอบหลวงปู่ตื้อเป็นการส่วนตัว ท่านปฏิบัติต่อทุกองค์เสมอภาคกันหมดระยะหลังๆเมื่อท่านอายุ 65 ปีแล้ว ถูกนิมนต์ให้อยู่วัด ท่านจึงไม่ได้ออกธุดงค์อีก

เรื่องประทับใจของพระอาจารย์สมคิด อิธิโชโต

พระอาจารย์สมคิด อิธิโชโตหรือที่ชาวบ้านและโยมทั้งหลายนิยมเรียกท่านว่าพระอาจารย์อ๊อด ได้รับการขอร้องจากลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายให้เล่าเรื่องประสบการณ์ที่ประทับใจเกี่ยวกับหลวงปู่ในฐานะที่มาบวชอยู่ในวัดบ้านจิกเป็นเวลานาน ถ้านับถึงปัจจุบันจะเป็นเวลาถึง14พรรษา อีกทั้งท่านยังใกล้ชิดกับหลวงปู่มากเพราะท่านเป็นพระอุปัฏฐากหลวงปู่

ท่านพระอาจารย์อ๊อดได้เมตตาเล่าเรื่องประสบการณ์ที่ท่านประทับใจเกี่ยวกับหลวงปู่ให้ฟังมีรายละเอียดดังนี้

เมื่อเราเข้ามาบวชพรรษาแรก(ประมาณ พ.ศ.2531) มีพระอาจารย์หมุน (พระอภิชัย อภิปุญโญ) เป็นพระพี่เลี้ยง เดี๋ยวนี้ท่านเป็นเจ้าอาวาสวัดพุทธรังสีที่ออสเตรเลีย ขณะนั้นท่านดำรงตำแหน่งเป็นพระเขานุการของหลวงปู่เราต้องคอยปรนนิบัติพระอาจารย์หมุน ดูแล กวาดถูกุฏิต่างๆและคอยดูแลปรนนิบัติหลวงปู่ด้วยโดยมีอาจารย์หมุนคอยดูแลกำกับอีกทีหนึ่งแล้วก็คอยสอนวิธีปฏิบัติต่อครูบาอาจารย์ให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย แต่แปลก พอบวชแล้วเข้าพรรษาไปได้สักเดือนกว่าๆเกิดอยากจะสึกขึ้นมา ที่อยากจะสึกก็เพราะมีปัญหากับท่านอาจารย์หมุน คือที่จริงแล้วเราต้องโทษตัวเองที่ยังไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจเท่าที่ควร เพราะยังไม่เข้าใจในหลักธรรมใดๆ และไม่มีความอดทน พอมีอะไรมากระทบกระทั่ง ไม่ได้ดั่งใจ ก็หาว่าท่านบังคับ ไม่รู้ว่าที่ท่านบังคับก็เพราะท่านมีเหตุผลในตัวของท่านเอง ทำให้เราไม่อยากอยู่ อยากจะสึก คลุมผ้าได้ ไม่ฟังเสียงใคร ก็จะไปทันที พอดีหลวงปู่กำลังนั่งอยู่ข้างล่าง ก็เลยมากราบหลวงปู่ พอกราบท่านปั๊บ เหมือนท่านรู้เลยว่าเราจะสึก ท่านถามว่า "มาทำไม" เราบอกว่า "มากราบหลวงปู่ ขออนุญาตกลับไปบ้านหาพี่สาว" ซึ่งในใจจริงแล้วเราจะไปหาพี่สาว แล้วให้พี่สาวพามาหาหลวงปู่ มาขออนุญาตลาสึกกับหลวงปู่ แต่บังเอิญหลวงปู่รู้วาระจิต พูดได้เลยว่าเราก็งงเหมือนกันว่าหลวงปู่รู้ได้อย่างไร เพราะเรานี้ก็เพิ่งมาบวช ไม่รู้ประสีประสาอะไร ท่านเลยถามว่า "จะไปทำไม" ก็บอกท่านว่า "จะไปหาพี่สาวครับ" ท่านเลยพูดขึ้นว่า "คิดบ้าๆ ไป๊ ไม่ต้องไป กลับไปภาวนา" คือท่านไม่ให้สึกก็เลยไม่รู้จะอยู่ยังไง ท่านไม่ให้ไปหาพี่สาว เราก็เหมือนกับว่าขัดคำสั่งท่าน เราก็เลยไม่ได้ไป อดทนอยู่มาเรื่อยๆ ความคับแค้นนี้ก็ค่อยๆ ผ่อนคลายลง อาจจะเป็นเพราะหลวง

ปู่ท่านช่วยแผ่เมตตามาให้ ทำให้เราเห็นศีล เห็นธรรม ท่านอยากให้เราได้บุญได้กุศล เราเลยรู้สึกเย็นลงๆ เริ่มพิจารณามีเหตุมีผลขึ้นมาบ้างในพรรษาแรกๆ พอพรรษาที่ 2 จากร้อนก็กลายเป็นเย็น ไปเรื่อยๆ เพราะหลวงปู่ท่านค่อนข้างเข้มงวดในเรื่องปฏิบัติ เรื่องธรรมวินัยเข้มงวด ใครไม่ลงทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็นติดต่อกัน ท่านจะขับไล่เลย โดยทำวัตรเย็นประมาณ 6 โมงเย็น ซึ่งหลวงปู่จะลงไปก่อนไปนั่งสมาธิภาวนาในโบสถ์ บางวันยังไม่ถึง 6 โมงเย็นหลวงปู่จะสรงน้ำแล้วลงไปนั่งในโบสถ์ ท่านจะดูแลตลอดว่าพระองค์ไหนลงมากี่โมง ท่านจะคอยสังเกตดูเอง พอถึงเวลา 19.45 นาที ท่านจะเทศน์ทันทีถ้าองค์ไหนขี้เกียจสันหลังยาวท่านก็จะเทศน์เหมือนท่านรู้ ท่านจะเทศน์ตรงใจพระองค์นั้นเลย ท่านจะพูด แล้วพวกเราจะกลัวกันเองทุกคนไปเวลาท่านพูดออกมามันจะกระทบถูกใจเราทุกอย่างไปเลยอย่างครูบาอ๊อดนี้ (พระอาจารย์อ๊อด) ก็เคยรู้สึกถูกเทศน์ตรงใจที่เราคิดเลย แล้วท่านจะแนะแนวในนั้น เราก็จะพิจารณาไปตามท่าน ถ้าเราคิดไปทางไม่ดีเราก็กลับไปทางใหม่ ใจน้อมเข้ามาโดยน้อมเข้ามาในตัวเอง แล้วก็พิจารณาตามคำสั่งสอน จิตใจก็เริ่มเย็นขึ้น เห็นศีลเห็นธรรมขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งได้อยู่ชิดใกล้ท่านก็ยิ่งเกิดความปลื้มปิติ ได้รับใช้ท่านไม่เหนื่อยเลย นึกถึงสมัยก่อนนั้น เราผอมใกล้จะตายเพราะว่าเพิ่งหายป่วยมาบวช ถ้าอยู่ข้างนอกก็คงจะตายเสียก่อน ที่บ้านก็ไม่มีใครบวชสักคน พี่ชายก็ตายไป พ่อแม่ก็ตายไปนานแล้วไม่มีใครบวชให้สักคน อยากได้บุญได้กุศลก็เลยบวชมาอยู่กับหลวงปู่ได้ฟังเทศน์ทุกวันเพราะหลวงปู่เทศน์ทุกวัน จากทุ่มสิบห้า ถึงสองทุ่มบางวันก็เลยไปนิด ฟังทุกวันจนขึ้นใจนอกจากนี้ครูบาอ๊อดมีหน้าที่อุปัฏฐากหลวงปู่ เวลาท่านลงรับแขกก็จะนั่งอยู่ด้วยตั้งแต่พรรษาแรกพรรษาสองไปเลยโดยอาจารย์หมุนคอยกำกับเฉยๆ คอยดูแลท่านจะเอาน้ำเอากระโถนก็คอยดูแลท่านอันนี้แหละถึงบอกว่าถ้าใครอยู่ใกล้ครูบาอาจารย์แล้วจะได้เปรียบคนอื่น คือตั้งแต่พรรษาแรกมาเลยอยู่กับหลวงปู่จนถึงบัดนี้ 14 พรรษาแล้ว เวลาญาติโยมมาถามปัญหาอะไรกับหลวงปู่บางทีเขาถามเสร็จปุ๊บเราก็จะตอบในใจเราว่าต้องตอบแบบนี้ๆแต่บางเรื่องหลวงปู่จะไม่ตอบแบบเราคิดจะตอบไปอีกแบบหนึ่ง เราก็คิดว่าจะถูกหรือแต่เวลาเราอยู่คนเดียวเราก็เอามาพิจารณาอย่างแยบคาย ปรากฏว่าเป็นอย่างที่ท่านพูดจริงๆ เราจึงพิจารณาว่าธรรมนี้ต้องคิดให้ลึกซึ้งให้แยบคายจริงๆ ถึงจะรู้ถ้าพิจารณาเผินๆไม่ใช่ธรรมจะไม่รู้เพราะมันมีเหตุและผลของมันแบบที่ว่าหลวงปู่ท่านสอนบอกว่าทุกอย่างเกิดมา

จากเหตุ ถ้าเราไม่ยากให้มันเกิดเช่นนั้นเราก็ต้องดับที่เหตุเราก็พิจารณาตามท่านก็เห็นเป็นจริง ก็เริ่มชอบธรรมะขึ้นไปเรื่อยเวลาอยู่กับท่าน เวลาญาติโยมมาถามธรรมะก็ตั้งใจฟังเป็นพิเศษพอฟังแล้ว เวลาเราอยู่คนเดียวก็นั่งภาวนาเราก็น้อมเข้ามาพิจารณาตามที่หลวงปู่สอนคน ส่วนมากคนที่มาหาหลวงปู่จะถามธรรมะเกี่ยวกับความทุกข์ทางใจเกี่ยวกับครอบครัวบ้างเกี่ยวกับทุกอย่างหลวงปู่ก็จะเมตตาตอบปัญหาหรือแก้ไขปัญหาให้ลุล่วงไปด้วยดีคือตอบโดยใช้ธรรมาธิปไตรอย่างที่เอาธรรมเป็นเครื่องตัดสินโดยใช้ธรรมมีเหตุมีผลอยู่ในตัวของมัน ก็เลยทำให้เราได้ยินได้ฟังธรรมจากหลวงปู่ค่อยซึมทราบเข้าไปทุกวันๆก็เลยมีศีลธรรมขึ้นมายิ่งหลวงปู่ของเราเป็นพระเข้มงวดทางธรรมวินัยถ้าใครทำผิดพุทธวินัยหลวงปู่จะไล่ทันทีแล้วจะว่าให้กลัวเพราะฉะนั้นเราก็ต้องระมัดระวัง ก็เลยเป็นข้อดีอย่างหนึ่งทำให้เราไม่เผลอสติมีสติคอยกลัวว่าจะทำผิดพลาดตลอดเวลา เลยเป็นข้อดีนอกจากนี้เวลาผิดอะไรท่านจะว่าตรงๆถ้าจะขับไล่ท่านจะขับไล่ตรงๆ ครูบาอ๊อดเองยังเคยถูกขับไล่ครั้งหนึ่งประมาณพรรษา 2 หรือ 3 นี้แหละตอนนั้นหลวงปู่จะนั่งภาวนาในโบสถ์ พอ 6 โมงเย็นท่านก็เดินออกไปเราก็เดินไปสวนท่านที่โบสถ์ ท่านบอกว่า "หนึ่งทุ่มให้ปิดแอร์นะ" เพราะว่าเวลา 5 , 6 โมงเย็น ครูบาอ๊อดจะไปเปิดแอร์ (แอร์ในโบสถ์) ไว้พอถึงหนึ่งทุ่มท่านให้ปิดพอท่านสั่งเราก็ “ครับ ครับ” บังเอิญ ตอนนั้นเราต้องอุปัฏฐากดูแลทั้งหลวงปู่และพระอาจารย์หมุน

พอหลวงปู่เข้าโบสถ์ อาจารย์อ๊อดก็ไปหาอาจารย์หมุนทันที ดูแลท่าน ระหว่างที่ดูแลท่าน ท่านจะให้ ธรรมะเรา อาจารย์หมุนถ้าได้พูดแล้วท่านจะไม่หยุดง่ายๆ เราก็นั่งคุยไป ฟังไป จนกระทั่ง หนึ่งทุ่มสิบห้านาทีเกินหนึ่งทุ่มไป 15 นาที เราก็มองนาฬิกา เกินเวลาที่หลวงปู่สั่งให้ปิดแอร์แล้วเราก็ว่า “โอ๊ะ ผมลืม ผมจะฝ้าวไปปิดแอร์ก่อนเด้อครับ” (ฝ้าว หมายถึงรีบ และ เด้อ ครับ หมายถึงนะครับ) เราบอกอาจารย์หมุนดังนี้ ปรากฏว่าพอเราวิ่งออกมาถึงทางบันไดที่จะขึ้นไปปิดแอร์ ปรากฏว่าหลวงปู่ มายืนอยู่แล้วตรงนี้ พอเราวิ่งมาแล้วก็เจอท่านเลยท่านชี้หน้าด่าเลย “รู้ตัวบ่นี้ รู้ตัวบ่ เห็นความผิดตัวเองรึยัง” (รู้ตัวบ่ หมายถึง รู้ตัวไหม) อาจารย์อ๊อดบอกว่า “เห็นครับ”

“รู้ตัวบ่ รู้บ่”

“รู้ครับ”

"เดี๋ยวโดนขับไล่เด๊ะนี่" (เดี๋ยวถูกขับไล่นะนี่)

อาจารย์อ๊อดไม่พูดอะไร เพราะอยู่กับหลวงปู่ ต้องรู้ปฏิปทาท่าน ด้วยท่านเคยสอนครูบาอ๊อดว่า "ถ้าครูบาอาจารย์พูดอะไรต้องฟังและถ้าท่านพูดอะไรต้องถูกหมด เพราะว่าพระทั่วไปนะ ส่วนมาก เวลาท่านพูดอะไรแล้วไม่เถียงก็เหมือนเถียง อย่างท่านบอกว่าทำไมไม่ปิดแอร์ ท่านว่า ถ้าไม่ปิดเดี๋ยวโดนขับไล่นะ แล้วเราจะไปบอกว่าอาจารย์หมุนให้อยู่นั่นเป็นข้ออ้าง อย่างนี้ไม่ได้

ผิดถูกอย่างไรก็ไม่ให้เถียง จะบอกว่าอาจารย์หมุนให้อยู่เป็นข้ออ้างอย่างนี้ไม่ได้ คือให้อยู่เฉย ๆ ยอมรับหมด คือเราอยู่กับท่าน เราก็รู้นิสัย อาจารย์อ๊อดไม่พูด ท่านจะขับไล่เราก็ครับ อะไรก็ครับลูกเดียว พอท่านพูดเสร็จแล้วท่านก็เดินกลับเข้าไปในตัวโบสถ์ไปภาวนา อาจารย์อ๊อดขึ้นไปปิดแอร์แล้วก็รีบมาคลุมผ้า รีบเข้าไปในโบสถ์ท่านก็เทศน์อีกว่าเวลาลงทำวัตรน่ะถึงเวลาแล้วก็ยังไม่ลง ขนาดชาวบ้านเขาอยู่บ้านนอก อย่างแม่บ้านเขาจะมาภาวนา ก่อนมาเขาก็ต้องหาข้าวให้ผัวให้ลูกเขากินก่อน เขาถึงจะมา แต่เราไม่ได้ทำอะไรนอนกินข้าวของชาวบ้าน ชาวบ้านมานั่งเต็มโบสถ์ พระยังไม่มาสักรูป ไม่รู้จักอับอายขายหน้าชาวบ้าน กินข้าวชาวบ้าน แต่ประพฤติปฏิบัติแพ้ชาวบ้าน หัดมีความละอายบ้าง รู้สึกสะท้อนใจมาก ต่อไปก็เลยบอกอาจารย์หมุนว่า "ถ้า 6 โมงเย็นปุ๊บ ผมจะลงภาวนาเลยนะถ้าอาจารย์จะเรียกใช้ผมจะต้องก่อน 6 โมง เพราะว่า 6 โมงผมจะลงโบสถ์ภาวนา หลวงปู่เทศน์แบบนี้แล้วนะถ้าไม่เช่นนั้นผมจะไม่อยู่ จะสึก" ท่านก็ตามใจ เลยกลับไป

สมัยนั้นพอกลางคืนในพรรษาหลวงปู่จะรุกขมูลทุกพรรษา โดยจะปักกลดทุกพรรษาเปลี่ยนไปเรื่อยๆ สมมติว่าปีนี้จะอยู่หลังศาลาต้นมะม่วง ท่านจะปักกลดตรงนั้น มีเพียงแคร่นอนเราก็จะไปจัดตรงนั้นให้ท่านได้นอน แล้วเราก็จะปักกลดห่างจากตรงนั้นพอประมาณว่าให้ท่านเรียกได้เวลาที่ท่านต้องการ ส่วนมากหลวงปู่จะเรียกตอนห้าทุ่ม หกทุ่มพอถึงเวลาท่านเรียกเราก็จะออกไปหาท่าน สมัยนั้นท่านฉันปรมัตถ์ ท่านจะฉันตอนออกจากโบสถ์แล้วประมาณสามทุ่มกว่าๆ พอออกจากโบสถ์แล้วท่านจะเข้ากลดท่านเลย ไม่ได้กลับไปกุฏิ ท่านนอนในกลดไปพักผ่อนในกลด เราก็รีบมาที่กุฏิหลวงปู่เอาปรมัตถ์ สมอ น้ำเย็น น้ำมะตูม น้ำบ้วนปากไปให้ท่านระหว่างรับใช้ท่านนี้แหละปีแรกท่านจะพูดถึงเรื่องว่าอยู่กับครูบาอาจารย์ ท่านต้องถูกหมดต้องเรียนรู้นิสัยท่านเราต้องพยายามทำให้ถูก ให้รู้

นิสัยหาไม่แล้วจะไปขอนิสัยจากท่านทำไม เราปร๊าบเข้ามาในหัวใจท่านยังพูดต่อไปอีกว่า ส่วนมากพระทั่วๆ ไปพอบวชเข้ามาแล้วเวลาขอนิสัยก็ขอเป็นพิธีแต่ไม่ได้นิสัยครูบาอาจารย์เลยทำไมไม่ได้นิสัยครูบาอาจารย์ นิสัยครูบาอาจารย์นั้นถ้าขอท่านแล้วท่านว่าอะไรต้องเป็นตามนั้นท่านว่าผิดก็ผิดต้องว่าตามท่าน ถ้าท่านว่าสีขาวนะถ้ามันจะดำเราก็ต้องว่าขาวตามท่านถ้างั้นจะไปขอนิสัยท่านทำไมเพราะบางทีท่านอยากจะลองใจว่า เราจะเชื่อฟังคำสั่งสอนท่านไหมเพราะฉะนั้นถ้าท่านจะว่าอย่างไรก็ต้องตามท่านแม้ว่าเราจะไม่เห็นด้วยถ้าอย่างนั้นเราจะไปขอนิสัยจากท่านทำไม เราจำตั้งแต่นั้นมาเราจะไม่เถียงเลยอยู่ในโอวาสของท่านตลอด ผิดกับพระทั่วๆ ไปที่ไม่เคยอยู่กับครูบาอาจารย์ที่ท่านเข้มงวดเวลาท่านว่าอะไรส่วนมากจะไม่ยอมรับผิด อย่างสมมติท่านว่าทำไมไม่ไปปิดแอร์อย่างนี้จะบอกว่าผมไปปิดไม่ทันต้องรับใช้อาจารย์หมุนอย่างนั้นอย่างนี้จะเป็นการแก้ตัวไปอันนี้ท่านไม่ให้แก้ท่านจะพูดอะไร ท่านให้เฉยมีแต่ครับๆ อย่างเดียวครูบาอ๊อดอยู่กับหลวงปู่ก็จะได้นิสัยอันนี้มาแต่ต้นเลยหลวงปู่จะว่าอย่างไรครูบาอ๊อดจะไม่เถียงซึ่งคนส่วนมากจะไม่เข้าใจบางทีอยู่กับครูบาอาจารย์เหมือนกัน ถ้าท่านไม่ถามต้องไม่พูด ต้องฟังอย่างเดียวคนอื่นๆไม่รู้ นึกว่าสมัยก่อนครูบาอ๊อดฟ้องหลวงปู่เรื่องนี้เรื่องนั้น ทั้งๆที่ความจริงเรามีแต่ฟังเพราะกลัวว่าพูดไปจะผิดอย่างนั้นอย่างนี้ท่านก็เพิ่งสอนกันมาตัวเราก็เป็นพระมีครูบาอาจารย์ เพราะฉะนั้นคนส่วนมากจะมองตรงข้ามกับครูบาอ๊อดตลอดแต่หลวงปู่จะสอนว่าทางโลกธรรมน่ะมันรักเรามันก็ดี มันเกลียดมันก็ว่าเราไม่ดี จะไปเอาอะไรกับโลกธรรม8 มีลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ก็มีเสื่อมลาภ เสื่อมยศ นินทา ทุกข์ จะเอาพวกนี้เป็นสรณะได้อย่างไร มันจะว่าอะไรก็เรื่องของมัน เรารู้ตัวเราดี มันว่าก็เรื่องของมัน มันเหนื่อยมันก็หยุด หรือมันไม่เหนื่อย พอมันตายแล้วมันจะพูดได้ไหม เพราะฉะนั้นไม่ต้องไปเอามาใส่ใจ สิ่งที่เราจะเอามาใส่ใจคือธรรมวินัย ยังไงเราจะทำไม่ผิดวินัย ทำอย่างไรเราจะมีความขยันหมั่นเพียร ทำยังไงบุญกุศลถึงจะเกิดขึ้นกับตัวเรา เราพยายามทำอันนี้ดีกว่า ท่านก็สอนไป เราก็น้อมเข้ามาก็เห็นตามความเป็นจริง ตอนหลังมาพอพรรษา 6 – 7 เกิดปัญหาใหญ่ขึ้นมาครูบาอ๊อดรู้นิสัยหลวงปู่ เราไม่เถียงท่าน ท่านก็ใช้แต่เรา เราก็บังเอิญเป็นเหมือนต้นห้องของท่าน ว่างั้นเถอะ เวลาท่านใช้ให้ไปว่าใครท่านก็บอกครูบาอ๊อด บอกว่าให้ไปบอกแม่ชีคนนี้นะให้หนี เราก็ไปบอก ไปไล่ ทั้งๆ ที่ท่านรู้ทางในว่าไม่ดีอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ท่านก็ไม่บอกเราว่าไม่ดี

อย่างไร ท่านบอกให้เราไปบอกว่า ให้หนีไป ถ้าไม่หนีเดี๋ยวหลวงปู่จะจัดการ เขาก็หาว่าเราไปไล่โดยพลการ คนก็เกลียดครูบาอ๊อด แม้เวลาไปบิณฑบาตร บางทีพวกชีพราหมณ์ที่มาบวชยังแทบไม่อยากใส่กับข้าวให้เรา เราก็ทนเอา หลวงปู่บอกว่าพระธรรมคุ้มครอง พวกที่ทำไม่ดีเดี๋ยวมันก็เห็นของมันเอง บาปก็บาปมัน บุญก็บุญมัน เราเอาแต่บุญไม่ต้องเอาบาปแบบมัน ปรากฏว่าตอนหลังมาเป็นแบบที่หลวงปู่ว่าจริงๆ คนที่หลวงปู่ใช้ให้เราไปไล่นะ ปรากฏว่าเขามาบวชชีพราหมณ์ เขามาจากกรุงเทพฯ เจ้าเข้าทรงเขาได้จะไปหาเงินมาอย่างโง้น อย่างงี้ ช่วยหลวงปู่สร้าง พอเดือนหนึ่งก็มาลาหลวงปู่ไปกรุงเทพฯอาทิตย์หนึ่ง ไปก็ไม่ไปเปล่าๆ ไปหาเรี่ยไรเงิน หาว่ามาช่วยหลวงปู่ สร้างโน่นสร้างนี่ให้หลวงปู่ ได้เงินมามากๆ เอามาถวายหลวงปู่ 400-500 บาท สมมุตว่าได้มา 7-8 พันบาท ถวาย 4-5 ร้อยบาทนอกนั้นก็เอาเข้าบัญชีธนาคารของตัวเอง ไม่ก็ซื้อตู้เย็นพัดลมมาใช้ในห้องตัวเองพอเดือนใหม่มาก็ทำแบบเก่าอีก ทีนี้ทางกรุงเทพฯ คนที่เขาให้เงินมา เขาก็โทรมาถาม ความแตก มาถามเรา เราก็พูดความจริงว่า “เอ๊ เห็นว่าถวายหลวงปู่สี่ห้าร้อยมั้ง” เขาเลยเล่าให้ฟังว่าไม่ใช่เอาจากเขาคนเดียว ไปเรี่ยไรทั่วไปในกรุงเทพฯ ที่เขารู้ เพราะเป็นพวกพ้องกัน เราก็เลยรู้ว่ามิน่าละหลวงปู่ถึงให้ไปไล่ ยังทำเป็นเลี้ยงผีอีกต่างหากเดี๋ยวพูดภาษาแขกว่าผีแขกจะมา พอเราว่า เขาก็จะเอาผีแขกมาฆ่าเราตาย ในที่สุดผีเข้าพวกชีพรามณ์ที่มาบวชในวัดน่ะ หลวงปู่ได้เพ่งกระแสจิตสู้กับผีนั้นแหละ จึงค่อยยอมจากไป นี่อย่างนี้แหละคนที่ไม่ค่อยรู้เรื่องภายใน ส่วนมากมักจะมาลงที่ครูบาอ๊อด คือ หลวงปู่ท่านรู้อะไรท่านก็ใช้เราจัดการ เพราะเราเหมือนพระเลขานุการอย่างนี้ ทำให้ต่อมาเขาเรียกว่าพระเลขานุการ ใครจะมาหาหลวงปู่ก็ต้องมาหาเรา พวกญาติโยมเรียกเป็นพระเลขาฯ แต่ความจริงเราเป็นเพียงพระอุปัฏฐากรับใช้เฉยๆ นี่ยังยกตัวอย่างง่ายๆอย่างนี้

นอกจากนี้เวลาอยู่กับหลวงปู่ ท่านจะสอนธรรมะ ตอนลงรุกขมูล 4-5 ทุ่มแล้วท่านจะเรียก ก็ครับ สมัยก่อนท่านจะเรียก "จ่อย" ก็ครับ ก็มาหา ท่านก็จะเล่าว่าพรรษาที่นั่นเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ เป็นเรื่องธรรมะน่ะ ฟังว่าเกิดเหตุการณ์อย่างนั้น เดี๋ยวนี้มันเพิ่งมาเกิดตรงนี้เป็นอย่างนี้ โดยเฉพาะเรื่องหนึ่งท่านเล่าให้ฟังบอกว่า ส่วนมากพระเราที่มาบวชน่ะ พอบวชขึ้นมา 3-4 พรรษาก็อยากออกไปหาสร้างวัดสร้างวาเป็นเจ้าอาวาส พอสร้างได้ปี 2 ปี คนหมดศรัทธา หรือไม่ก็หมดกำลังทรัพย์ญาติโยม อยู่ไม่ได้ก็ทิ้งวัดทิ้งวาให้ร้างไว้

เพราะเขาไม่รู้ว่า อาวาสที่แท้จริงคืออย่างไร หลวงปู่สอนว่าเราเป็นพระนี่ วัดไม่ใช่ของเรา พระมีแค่บริขาร 8 เท่านั้น วัดนะเป็นสาธารณะสมบัติเจ้าอาวาสน่ะเป็นเพียงแต่ดูแลรักษาสาธารณะสมบัติไว้สำหรับญาติโยมมาทำบุญบำเพ็ญกุศล อันนี้เป็นทางตามสายโลกเขาบอกว่าอย่างนั้น แต่ในทางธรรมนั้นหลวงปู่สอนว่า เจ้าอาวาสที่แท้ คือ พระแต่ละองค์ก็คือเจ้าอาวาสหนึ่งละ อาวาทก็คือโอวาทอันเดียวกัน คือตราบใดที่เรายังอยู่ในโอวาทของพระพุทธเจ้า อยู่ในพระธรรมวินัยอยู่ในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้านั่นแหละเราก็เป็นเจ้าอาวาสแล้ว คือตัวของเรานั่นแหละก็คือวัด ก็วัดๆ หนึ่งคือเรา ไม่ผิดธรรมวินัย ปฏิบัติตามธรรมวินัย อยู่ในโอวาทของพระพุทธเจ้า เราก็เป็นเจ้าอาวาสโดยสมบูรณ์แล้ว แต่ถ้าเจ้าอาวาสที่ชาวบ้านเขาพูดกันนั่นคือเจ้าอาวาสในทางโลก เจ้าอาวาสที่จริงก็อย่างนี้แหละ คือตัวเราพระแต่ละองค์ก็เป็นอาวาสๆหนึ่ง เราเป็นเจ้าอาวาสในวัดเราก็เป็นตัวเรา วัตรปฏิบัติ คือปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เราเป็นเจ้าอาวาสที่แท้จริงแล้ว เรามาพิจารณาก็เป็นไปตามที่ท่านพูดจริงๆ ส่วนมากคนหลง หลงว่าอาวาสคือวัดแล้วกอยากเป็นเจ้าอาวาสวัดโน้นวัดนี้ ไม่มีพระองค์ไหนที่จะสอนแบบนี้ ไปกี่วัดที่วัดเจ้าอาวาสมีแต่ว่าวัดใดใครจะสร้างได้ใหญ่กว่ากันใครจะมาที่วัด โดยลืมคิดถึงข้อวัตรปฏิบัติของตัวเอง คือเจ้าอาวาสตามความหมายที่สอนครูบาอ๊อดแบบนี้ ครูบาอ๊อดก็จำขึ้นใจมาจนบัดนี้

สามสี่ปีก่อนก็มีเรื่องพระองค์หนึ่งที่วัดบ้านจิกเรานี้อยากเป็นเจ้าอาวาสแล้วมาหาว่าครูบาอ๊อดอยากเป็นเจ้าอาวาส ใครอยากเป็นล่ะ เราไม่อยากเป็นเจ้าอาวาสเลยเพราะเจ้าอาวาสต้องมีความรับผิดชอบ ต้องดูแลทุกอย่าง เพราะฉะนั้นอาวาสเราอยากเป็นเจ้าอาวาสตัวเราเอง เราไม่ได้อยากเป็นเจ้าอาวาสแบบนั้นคือต้องรับผิดชอบตัวเราเองด้วยซึ่งก็คือพระธรรมวินัย แล้วยังต้องคอยดูแลสาธารณะสมบัติสำหรับญาติโยม และยังต้องคอยดูแลศรัทธาญาติโยมค่าใช้จ่ายต่างๆ จิปาถะ ความรับผิดชอบต้องมาก ต้องมีบารมี เพราะฉะนั้นเราไม่กยากเป็น เรื่องของเรื่องก็คือ อยู่ดีๆ หลวงปู่ให้ครูบาอ๊อดไปเรียนนักธรรม ตรี โท เอก ทั้งๆ ที่ความจริงหลวงปู่ไม่ส่งเสริมทางนี้อยู่แล้วหลวงปู่ส่งเสริมแต่การภาวนา ครูบาอ๊อดก็แปลกใจว่าทำไมท่านจึงให้ไปเรียนไปสอบนักธรรม อีก 1 ปีต่อมาจึงทราบว่ามีคำสั่งเปลี่ยนแปลงว่า ต่อไปนี้เจ้าอาวาสจะต้องจบนักธรรมเอก หลวงปู่ท่านรู้ล่วงหน้าก็เลยให้เราไปสอบนักธรรม บังเอิญเกิดเหตุการณ์เรื่องพระองค์หนึ่งในวัดจะยึดอำนาจ ฟ้องขับไล่

หลวงปู่ ทำหนังสือร้องเรียนว่าหลวงปู่ไม่ดีอย่างนั้น ไม่ดีอย่างนี้ อยากให้ทางคณะสงฆ์ถอดถอนหลวงปู่ออกจากเจ้าอาวาส จนพระครูน้อย (พระครูวิศิษฏ์ ธรรมคุณ) รู้เรื่องก็เลยมาจัดการ เรื่องจึงสงบลง พระครูน้อยเลยปรึกษากับหลวงปู่โดยที่ครูบาอ๊อดก็ไม่รู้เรื่องว่าเพื่อป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นในภายหลังเมื่อไม่มีหลวงปู่แล้ว และเพื่อความสงบเลยตั้งครูบาอ๊อดเป็นรองเจ้าอาวาส โดยที่รองเจ้าอาวาสนี้ตั้งไว้ให้ถูกต้องตามธรรมวินัย ตามคณะสงฆ์ มีใบตราตั้งเราค่อยถึงบางอ้อว่า ทำไมหลวงปู่จึงสั่งให้เราไปสอบนักธรรมเอก โดยวันที่ท่านบอกให้ไปเรียนนี่ กฎหมายสงฆ์ยังไม่ได้ออกมาเลย นี่แหละเราถึงได้บอกว่าหลวงปู่ท่านรู้อดีตรู้อนาคต เราถึงได้เคารพ เทิดทูน บูชา เพราะฉะนั้น ถ้าเราไม่ได้อยู่กับหลวงปู่ตัวเราจะไม่มีคุณค่าอะไรเลย จะไม่มีคุณค่าจะไม่รู้ในธรรมอะไรเลย หลวงปู่เปรียบเสมือนเป็น พ่อ แม่ ครูบาอาจารย์ของครูบาอ๊อดจริงๆ ครูบาอ๊อดทำอะไรจะคิดถึงหลวงปู่ทุกทีน้ำตาตกในทุกที เพราะว่าทั้งรัก เคารพ ศรัทธา บูชา เทิดทูน ยอมตายแทนได้ แม้ทุกวันนี้เวลาเห็นหลวงปู่ผอมแห้งไม่มีเรี่ยวแรง ไม่สบาย เรารู้สึกสะท้อนใจ เราทุกข์ใจ แต่คนอื่นไม่รู้เวลาเราอยู่คนเดียวเรานั่งพิจารณา เรากำหนด เรารู้ตัวดี คนอื่นก็เรื่องของคนอื่น ส่วนตัวเราเรารู้ตัวเรา

นอกจากนี้หลวงปู่ท่านจะสอนหลักธรรมต่างๆ ท่านบอกว่าเป็นพระนี่นะ สมบัติของพระก็คือ ศีลสมบัติ อาจาริยสมบัติทิฏฐิสมบัติพวกนี้ต้องรักษาเอาไว้ให้ดี อย่าได้ขาดตกบกพร่อง ถ้าเราไม่เคร่งครัดในศีลสมบัติก็จะกลายเป็นศีลวิบัติ คือผิดศีล ผิดธรรมวินัยเสียหายไปเรื่อยๆจากน้อยไปหามากเราต้องรักษาให้เคร่งครัดเพราะศีลเป็นบ่อเกิดแห่งสมาธิสมาธิเป็นบ่อเกิดแห่งปัญญา ท่านสอนไว้อย่างนี้ เพราะฉะนั้นศีลเป็นเบื้องต้น ถ้าพระองค์ไหนไม่มีศีล แสดงว่าพระองค์นั้นไม่ดี อันที่สองท่านบอกว่า อาจาริยสมบัติ คือปฏิบัติครูบาอาจารย์ พ่อแม่หรือผู้มีพระคุณก็คือ อาจาริยสมบัติ ถ้าเผื่อเขาไม่มีอันนี้ ก็คืออาจาริยวิบัติไม่เคารพครูอาจารย์ ดูถูก ไม่ปฏิบัติต่อท่านอย่างครูบาอาจารย์ ลบหลู่ไม่เชื่อฟัง คือต้องเห็นในทางที่ชอบ ไม่ใช่เห็นผิดเป็นชอบ เห็นว่าตัวกูของกูถูกอยู่คนเดียว อันนี้เรียกว่าทิฏฐิวิบัตินี่แหละหลวงปู่สอนครูบาอ๊อดแล้วครูบาอ๊อดก็จดจำจนกระทั่งทุกวันนี้เพราะฉะนั้นเรื่องทิฏฐิสามัญตา คือเสมอกันด้วยศีล เสมอกันด้วยทิฏฐิคือความเห็น แต่ต้องเป็นความเห็นชอบ ไม่ใช่มิจฉาทิฏฐิ คือทิฏฐิมีสองอย่าง คือสัมมาทิฏฐิ ความเห็นชอบ

และมิจฉาทิฏฐิ ความเห็นผิดเพราะฉะนั้นเวลาท่านสอนจะทำนองเล่าให้ฟัง ยกตัวอย่างเรื่องนั้น เรื่องนี้ครูบาอ๊อดก็จะจดจำไว้ ความเมตตาของหลวงปู่นี้หาประมาณไม่ได้ ไม่เฉพาะกับครูบาอ๊อดองค์เดียว แต่กับลูกศิษย์ทุกองค์ ท่านก็เมตตา ใครขออะไรให้หมดท่านมีแต่ให้ ให้ และให้ แม้จนปัจจุบันหลวงปู่ได้ปลงวางแล้วถ้าใครมาหาท่าน ท่านก็จะบอกให้มาหาครูบาอ๊อด ให้ครูบาอ๊อดใช้วิจารณญาณ อย่างเช่นครั้งหนึ่งมีพระองค์หนึ่งมาหาครูบาอ็อด ตามความรู้สึกแล้วคงจะไม่ค่อยดีเท่าไหร่ เพราะชอบไปวัดโน้น วัดนี้ ไปแล้วก็ไปขออะไรๆ หลวงปู่บอกให้มาหาเรา ก็มาบอกว่าจะไปกรุงเทพฯ ไปอบรมพระธรรมทูต แต่ไม่มีเงินค่ารถ ตามปกติพระสายเราจะไม่จับเงินบายทอง (ไม่จับเงินจับทอง) แต่พระองค์นี้มาองค์เดียวไม่มีลูกศิษย์ เราก็นึกว่าหลวงปู่อนุญาตแล้ว พอดีมีโยมคนหนึ่งมาก็เลยบอกให้หยิบเงินให้ พอลับหลังเรา พระองค์นั้นก็หยิบเงินใส่ย่าม แล้วก็ไป เราก็ขึ้นไปกราบเรียนหลวงปู่ ว่าได้ถวายเงินให้พระองค์นั้นไปแล้ว หลวงปู่ก็ว่าเลยว่า "ผมบอกให้ไปหาคุณ ผมบ่ได้บอกให้ไปเอาเงิน คุณก็รู้บ้างเป็นไร" ท่านฝึกให้เรารู้จักใช้ความคิด ใช้เหตุผล เขามาขอกับท่าน ท่านให้มาหาเรา เราต้องพิจารณาว่าเป็นพระมาองค์เดียวนี้มาขอเงิน ใครจะถือเงินให้ เพราะฉะนั้นก็เป็นพระไม่ดี แล้วนี้ มาจับเงินได้ แล้วจะให้ไปทำไมพระไม่ดี ท่านก็เลยอบรมสั่งสอนเราให้รู้จักมีไหวพริบ ฉลาด รู้จักมีเหตุผลทันคนหลวงปู่จะสอนทุกอย่างทั้งการภาวนา โดยการเล่าบางครั้งหลวงปู่ว่า เวลาภาวนาจะเกิดนิมิตรบอกเหตุการณ์ล่วงหน้า แต่ไม่รู้ว่าจะเกิดขึ้นตอนไหน บางที่นิมิตรเกิดตอนพรรษา 2 แต่เหตุการณ์มาเกิดขึ้นตอนพรรษา 8 ก็มี พอนิมิตรมาเกิดขึ้น ท่านก็จะพิจารณาจนรู้วิธีแก้ไขแล้วเมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้นท่านก็แก้ไขได้ตามเหตุการณ์ เพราะท่านรู้ได้ล่วงหน้าโดยนิมิตรบอก แม้แต่เหตุการณ์ร้ายแรง มีคนปองร้ายจะฆ่าท่านท่านก็แคล้วคลาดมาได้ ท่านบอกว่านี่แหละพระธรรมคุ้มครอง หลวงปู่สั่งสอน ครูบาอ็อดก็ได้ธรรมจากหลวงปู่ ถ้าไม่มีท่านก็ไม่รู้จะเป็นยังไง อยู่กับหลวงปู่อุดมสมบรูณ์ทั้งด้วยธรรมะ คำสั่งสอน ทุกอย่างอุดมด้วยลาภสักการะผู้คนศรัทธามาหาหลวงปู่ เมื่อเราปฏิบัติหลวงปู่อดิเรกลาภก็มาหา ใหม่ๆก็ดีใจ พอมาเยอะๆ จนเดี๋ยวนี้เบื่อแล้วตามที่หลวงปู่สอนไว้ เราไปสวดมนต์ ไม่ใช่เพื่อเงินทอง เมื่อเราไปเขาถวายน้ำแก้วหนึ่งก็มีคุณค่าแล้ว เพราะเราเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของประชาชน อะไรจะเป็นบุญแนะนำเขาได้ เราเอาบุญ เราเป็นพระต้องเมตตาคนอื่น เราต้องมีจาคะ การเสียสละ

แม้กระทั่งชีวิตก็ต้องสละได้ เพื่อพระพุทธ พระธรรมพระสงฆ์ มีอยู่อย่างหนึ่งที่ปู่สอนไว้ว่า ในพระธรรมวินัยท่านจะสอนไว้ว่า ไม่ให้ไว้ใจคน แม้แต่คนที่คุ้นเคย คนเราเมื่อยังไม่สำเร็จก็ต้องมีความโลภ โกรธ หลง ตอนเขารักเรา เขาก็ดีกับเรา ตอนเขาเกลียด เขาก็ไม่ดีกับเรา ใครจะไว้ใจได้ แม้กระทั่งทางเดินเราไปทุกวันๆ ทางดีสะดวก ต่อไปอีกวันฝนตกลงมา ทางขาด หรือใครไปเอาหนามถมไว้ ก็ทำให้เป็นทางที่ไม่ดีเหมือนเดิมได้เพราะฉะนั้นไม่ไว้ใจทาง ไม่ให้วางใจคน แม้แต่คนที่คุ้นเคย นอกจากนี่หลวงปู่ยังสอนเกี่ยวกับความขยันหมั่นเพียรในการภาวนา ทำบุญ ทำกุศล ให้เกิดขึ้นในตัว ยกตัวอย่างง่ายๆ เราเป็นพระอาศัยชาวบ้านตักบาตรให้กิน เขาก็อยากได้บุญจากเรา ที่นี้เราต้องดูตัวเองว่า เรามีบุญให้เขาหรือเปล่า ถ้าเราไม่ปฏิบัติบำเพ็ญให้เกิดบุญเกิดกุศลในตัวเราจะเอาบุญที่ไหนมาให้เขาหน้าที่ของพระจะต้องทำบุญทำกุศลให้เกิดให้มีขึ้นในตนก็คือตั้งหน้าปฏิบัติบำเพ็ญเพียร ให้เกิดเป็นบุญเป็นกุศล แล้วจึงค่อยอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลไปให้แก่บรรดาญาติโยมที่มาทำบุญเพื่อหวังว่าจะมาเอาบุญจากเรา ถ้าเรามีแต่บาปมีแต่ไฟราคะไฟโทสะ โมหะ แล้วชาวบ้านมาหวังพึ่งบุญคือความเย็นจากบุญกุศลที่เกิดจากการบำเพ็ญทั้งทางกาย วาจา ใจ ของเราจะได้อย่างไร เพราะฉะนั้นท่านจึงบอกว่าพยามยามทำบุญกุศลให้เกิดขึ้นให้มีขึ้นในตัว เพื่อที่จะได้อุทิศให้กับพ่อแม่ ญาติโยม ต่อไป นอกจากท่านจะสั่งสอนแล้วท่านยังทำเป็นตัวอย่าง และสอนให้เราทำความดีเพื่อเป็นตัวอย่างแก่คนอื่น การจะอบรมคนอื่น ตัวเองต้องรู้จักดี รู้จักชั่ว รู้จักบาป รู้จักบุญ และอบรมตนให้ละความชั่ว ให้ทำความดีละบาป บำเพ็ญบุญ เพื่อเป็นตัวอย่างแก่คนอื่นด้วย หลวงปู่สอนครูบาอ๊อดว่า ละบาป ไม่ทำบาปใหม่ แต่บาปเก่าก็ต้องชดใช้ให้มันหมด แล้วไม่ทำบาปใหม่ ทำแต่บุญกุศล เราก็รับแต่บุญกุศลไปเรื่อยๆ แล้วทำให้จิตใจผ่องใส พอจิตใจผ่องใสแล้ว สติปัญญาก็จะเกิดเอง มีความเยือกเย็น มีความแยบคาย บุญกุศลเกิดขึ้นในตัวไปเรื่อยๆ แล้วหลวงปู่ยังสอนเรื่องเวรกรรม ใครจะนินทาใส่ร้ายเรื่องอะไรก็ไม่ต้องจองเวรกับใครทำแต่บุญกุศล กรรมก็คือการกระทำ ไม่ว่าทำดีหรือทำชั่ว มันก็จะสะสมนะ ทำดีเรื่อยไป ทำชั่วเรื่อยไป มันก็จะสะสม พอมันเต็ม เต็มที่ของมัน มันก็จะเห็นผล อย่างใครที่ใส่ร้ายป้ายสีใครไว้ เมื่อมันเต็มที่ของมัน มันก็จะให้ผลนะ มันก็จะแสดงผลให้มีอันเป็นไป แต่เราไม่จองเวรจองกรรม มีแต่ให้อภัย ไม่เอาเวรเอาภัย อโหสิ หลวงปู่จะสอนไว้เสมอ ให้ละเว้นความโลภ ความโกรธ ความหลง ได้วันละนิด วันละหน่อย ทำไปเรื่อยๆ

มันก็จะค่อยหมดไป มันก็เป็นสมบัติของเรา จิตใจก็ปล่อยวาง สงบ เห็นบุญ เห็นกุศล มันเป็นไปของมันเอง ของเหล่านี้เราทำเราก็ได้ เราไม่ทำเราก็ไม่ได้ คนอื่นจะทำให้เราไม่ได้ ให้พิจารณาน้อมนำเข้ามาอบรมตัวเอง ให้ละ วาง ปลง และประพฤติ ปฏิบัติตามแนวครูบาอาจารย์ มันก็จะได้ดีไปเอง ครูบาอาจารย์ท่านปฏิบัติมาก่อน ท่านปฏิบัติ เอาชีวิตเข้าแลกท่านมาสั่งสอนให้เราทำตาม อยู่ในโอวาท พยายามหมั่นเพียรปฏิบัติ ไม่มีใครทำสำเร็จ ถ้าไม่มีควมหมั่นเพียร อดทน เพราะฉะนั้นเราจะต้องมีทั้งสติ ปัญญา ความเพียรทุกอย่างพยายามสร้างบุญบารมีขึ้น เรื่องต่างๆที่เกิดขึ้นก็เป็นการสร้างบารมีให้เกิดขึ้น เราจะรู้ว่าเรามีบารมี ก็จะมีเรื่องต่างๆ นี่แหละมาเป็นเครื่องทดสอบ บางทีมีคนมาถามหลวงปู่ว่าพระองค์นั้น พะองค์นั้นสำเร็จ อรหันต์แล้ว เป็นความจริงหรือเปล่า หลวงปู่บอกว่าสำเร็จหรือไม่ ไม่มีใครรู้ มันจะเป็นอัตโนมัติของมันเอง แต่ก็มีคนอยากรู้ อยากมาทำบุญกับท่านเองเหมือนหลวงปู่ชอบหรือหลวงปู่ของเรา ไม่ว่าท่านจะไปอยู่ไหน คนรู้คนก็แห่ตามไปเองอยากไปชมบุญท่าน อยากจะไปเอาบุญ ทำกุศลกับท่านเอง การที่คนหลั่งไหลเข้ามาเองนี่แหละเป็นองคพยาน คือสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าพระองค์นี้มีบุญบารมีแค่ไหน เพราะฉะนั้นอย่าไปเชื่อคนอื่น เราต้องเห็นด้วยตัวของเราเองแล้วพิจารณาเหตุผลของเราเอง ที่ครูบาอ๊อดนึกได้ก็มีเท่านี้แหละ ไว้โอกาสหน้านึกได้อีกจะพยายามบันทึกเทปเอาไว้ เพื่อเป็นการระลึกถึงครูบาอาจารย์และคำสั่งสอนที่ท่านให้ละบาป กรรมชั่วทั้งปวงและทำสิ่งอันเป็นกุศล เพื่อจะได้ผลบุญ เพราะการกระทำทั้งหลายก็จะติดตามตัวเราตลอดไป ถ้าทำความดีก็จะบันดาลให้เกิดผลดี จิตใจผ่องใส ทำอะไรก็ราบรื่น ปลอดโปร่งทั้งชาตินี้และชาติหน้า

มีเท่านี้แหละ ขอให้ทุกคนเจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติทุกประการ เอวังด้วยประการฉะนี้

เรื่องเล่าของพระสุวัชชัย (อุ้ย) ธรรมโร พระอุปัฏฐาก

เมื่อปลายปี พ.ศ.2538 ข้าพเจ้าได้เรียนจบปริญญาตรีจากกรุงเทพและเมื่อจบออกมาแล้ว ข้าพเจ้าเองได้เดินทางกลับบ้านเพื่อมาอยู่กับโยมพ่อโยมแม่ที่อุดรธานี ซึ่งปกติแล้วข้าพเจ้าจะกลับมาเยี่ยมโยมพ่อและโยมแม่ปีละ 1-2 ครั้งเท่านั้น แต่การกลับมาอุดรธานีในครั้งนี้ ข้าพเจ้าเองกะว่าจะกลับมาอยู่กับโยมพ่อโยมแม่ตลอดไป โดยไม่มีกำหนด เพื่อจะได้ช่วยโยมพ่อโยมแม่ประกอบธุรกิจครอบครัว เพราะน้องๆ ของข้าพเจ้าเองกำลังเรียนอยู่ และทุกครั้งที่ข้าพเจ้าได้มาอยู่ที่อุดรนั้น ข้าพเจ้าเองก็ต้องใส่บาตรหลวงปู่ทุกครั้ง เวลาใส่บาตรข้าพเจ้าจะเรียกหลวงปู่ทุกครั้งไป และท่านก็จะหันมายิ้มให้ทุกครั้ง ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความอิ่มเอิบใจที่ได้ใส่บาตรกับหลวงปู่ ต่อมาเมื่อปีพ.ศ.2539 ข้าพเจ้าเกิดความคิดที่จะบวชทดแทนพระคุณบิดามารดา สักหนึ่งพรรษา ข้าพเจ้าจึงบอกให้โยมพ่อและโยมแม่ ให้ท่านทั้งสองไปกราบเรียนหลวงปู่เรื่องจะบวช พอท่านทราบท่านก็ไม่ได้ว่าอะไรและท่านก็บอกโยมพ่อโยมแม่ให้ข้าพเจ้ามาอยู่ที่วัดได้เลยโดยให้มาอยู่กุฏิเดียวกับท่าน หลังจากที่ข้าพเจ้าได้บวชแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้มาอยู่กับท่านหลวงปู่เลย และยังได้ดูแลท่านคอยปรนนิบัติ รับใช้ท่าน ในพรรษานั้นมีพระบวชใหม่รุ่นเดียวกับข้าพเจ้า 11 รูป ขณะนั้นหลวงปู่ท่านยังแข็งแรงดี ไปไหนมาไหนโดยไม่มีใครคอยพยุงท่าน ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าออกพรรษาและรับกฐินเสร็จแล้วก็จะลาสิกขาทันที และจะได้ไปช่วยโยมพ่อโยมแม่ประกอบธุรกิจต่อไป จนเวลาผ่านล่วงเลยมาถึงออกพรรษา พระที่บวชรุ่นเดียวกันกับข้าพเจ้าก็ได้ลาสิกขากันไปหมดแล้ว จนเหลือข้าพเจ้าอยู่รูปเดียว ขณะนั้นข้าพเจ้าเกิดความหดหู่อยู่ในใจเช่นกัน หลังออกพรรษาวันเกิดของหลวงปู่และงานกฐิน หลวงปู่ได้เกิดอาพาธขึ้น ทำให้ข้าพเจ้าคิดสงสารท่าน เพราะท่านก็ชราภาพมากแล้ว จึงเกิดความคิดในใจว่า ทำไมไม่อยู่ดูแลท่าน จะรีบสึกไปไหน ไหนๆ ข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้แต่งงาน และโยมน้องชายก็เรียนจบมาพอดีและได้มาช่วยงานที่ทางบ้านแทนข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจึงขออยู่ปฏิบัติรับใช้หลวงปู่มาตลอด ในบางทีก็มีความคิดที่จะสึกออกไปเหมือนกัน ทำให้จิตใจกระวนกระวาย แต่เมื่อข้าพเจ้าได้ไปกราบหลวงปู่แล้ว ท่านมองหน้าข้าพเจ้าแล้วยิ้มให้ เหมือนกับยาวิเศษ หรือยาอะไรก็ดีทำให้ข้าพเจ้าเกิดความสุขปิติ อิ่บเอิบในบัดดล จนทำให้ข้าพเจ้าไม่คิดอยากจะสึกตลอด

เวลาที่ข้าพเจ้าอยู่กับหลวงปู่ ท่านมีเมตตาต่อข้าพเจ้ามาก เปรียบเสมือนบิดามารดาของข้าพเจ้า และเทปธรรมะให้สติเตือนใจ และหลวงปู่ก็พาทำวัตรเช้า วัตรเย็น สวดมนต์ นั่งภาวนา และสอนแนวทางปฏิบัติ เพื่อความหลุดพ้น จากกิเลส มานะ ทิฏฐิ ถ้าบางครั้งข้าพเจ้าไม่สบายใจ จิตใจไม่ค่อยสงบ ข้าพเจ้าจะเข้าไปกราบท่านแล้วท่านก็จะยิ้มให้ ทำให้ข้าพเจ้ามีความสุขปิติ อิ่มเอิบใจขึ้นมาทันที และหายจากความกระวนกระวายนั้น และท่านบอกว่าให้นึก พุทโธๆ ไปเป็นประจำทุกครั้ง หลวงปู่ท่านเป็นยิ่งกว่าพ่อ เป็นยิ่งกว่าแม่ให้การอบรมสั่งสอน ให้สาระและแก่นสาร ชี้ทางสว่าง ชี้ทางสวรรค์ ชักนำในสิ่งที่ดีงามอบรมข่มใจ ให้รักวัดวา ศาสนา หลวงปู่ท่านไม่มีเบื้องหน้าเบื้องหลัง ท่านจะจริงใจ เปิดเผยมีความเมตตากรุณาที่ประมาณมิได้ บริสุทธิ์ บริบูรณ์ แม้ข้าพเจ้าจะยังไม่รู้แจ้งแตกฉานตลอดในธรรมคำสั่งสอน ปฏิบัติตามครรลอง ครองธรรมคำสั่งสอนตลอดและนับถือเคารพบูชาอย่างยิ่ง ตราบจนชีวิตของข้าพเจ้าจะหาไม่

เรื่องเล่าของอาจารย์พรพิมล สกุลคู
(อาจารย์ 3 ระดับ 8 โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล)

ครอบครัวของดิฉันได้รู้จักกับหลวงปู่ถิรนับเนื่องมาแต่สมัยคุณยาย (คุณยายจันทร์ วงศ์สุจริต) แล้ว ตัวดิฉันได้เคยเห็นหลวงปู่ในปีพุทธศักราช 2508 ตอนนั้นกำลังเรียนหนังสืออยู่ชั้นประถม 3 ประถม 4 แต่เพิ่งมารู้ซึ้งถึงคุณานุภาพของหลวงปู่เมื่อไม่นานมานี้เอง

ประมาณปีพุทธศักราช 2530 คุณแม่ไม่สบายมาก มีอาการแน่นหน้าอกเหมือนมีลมเสียดดันขึ้นมาที่หน้าอก ทานยาหอมและยาขับลมแล้วก็ยังไม่หายจากอาการดังกล่าว ดูเหมือนจะไม่ใช่อาการท้องขึ้นท้องอืดเฟ้อเหมือนปกติที่เคยเป็นเสียแล้ว ดิฉันจึงพาคุณแม่ไปหาหมอที่คลินิก ซึ่งท่านก็ให้ยาเคลือบกระเพาะและยาขับลมมารับประทาน สองสัปดาห์ผ่านไปอาการก็ยังไม่ดีขึ้นเลย แต่อาการอื่น ๆ ก็ไม่มี มีเพียงการจุกแน่นหน้าอก เหมือนมีลมเสียดดันขึ้นมาแล้วเรอไม่ออกเท่านั้นเอง ดิฉันจึงพาคุณแม่ไปหาคุณหมอคนใหม่ คุณหมอท่านนี้ตรวจร่างกายคุณแม่อย่างละเอียดแล้วบอกว่าเท่าที่ตรวจมา ความดันและหัวใจก็ปกติดีทุกอย่าง เหลืออีกอย่างเดียวคือปอดที่ยังไม่ได้ตรวจ ในที่สุดได้ให้ดิฉันพาคุณแม่ไปเอกซ์เรย์ปอดดู ดิฉันจึงพาคุณแม่ไปเอกซ์เรย์ที่คลินิกเอกซ์เรย์ตามใบสั่งของคุณหมอ พบว่ามีรอยด่างขาวขนาดเหรียญ 5 บาท ที่ปอดข้างหนึ่งในฟิล์มเอกซ์เรย์ เมื่อนำผลเอกซ์เรย์ไปให้คุณหมอเจ้าของไข้วินิจฉัย ท่านบอกว่าลักษณะนี้มีโอกาสเป็นมะเร็งปอดร้อยละ 80 และได้แนะนำให้ดิฉันพาคุณแม่ไปตรวจอย่างละเอียดที่โรงพยาบาลรามาธิบดีที่กรุงเทพฯ พร้อมทั้งให้นามบัตรนำตัวส่งไปให้อาจารย์ของคุณหมอซึ่งเชี่ยวชาญด้านมะเร็งปอดโดยเฉพาะตรวจด้วย ดิฉันรู้สึกตกใจมาก เข่าอ่อน ใจสั่น ไม่ทราบจะบอกแม่อย่างไรเพราะยังทำใจยอมรับไม่ได้ว่าแม่ป่วยเป็นโรคมะเร็งปอด ในเมื่อแม่ก็อยู่ดี ๆ ไม่เห็นมีอาการเป็นหวัดเป็นไอ หรือหายใจไม่ออกแต่อย่างใด บุหรี่ก็ไม่เคยสูบ ทำไมจึงต้องเป็นมะเร็งปอดซึ่งเป็นอวัยวะที่สำคัญเสียด้วย อย่างไรก็ตามจะชักช้าอยู่ก็ไม่ได้ ดังนั้นเย็นวันต่อมาจึงตัดสินใจบอกคุณแม่ว่า "ได้เอาฟิล์มเอกซ์เรย์ไปให้คุณหมอดูแล้ว คุณหมอบอกว่ายังไม่ทราบแน่ชัดว่าเป็นโรคอะไรกันแน่ และแนะนำให้แม่ไปตรวจร่างกายที่กรุงเทพฯกับอาจารย์ของคุณหมอที่โรงพยาบาลรามาธิบดี และขอถือโอกาสที่พาแม่ไปตรวจสุขภาพร่างกายนี้ พาแม่

เที่ยวกรุงเทพฯด้วย โดยจะเดินทางเย็นพรุ่งนี้เลย เพราะซื้อตั๋วรถไฟตู้นอนไว้แล้ว" คุณแม่ดีใจมากเพราะในชีวิตของท่านไม่ค่อยได้ออกเดินทางไปเที่ยวเปิดหูเปิดตาที่ไหนเลย ส่วนในใจของดิฉันนั้นแสนเศร้าโศกเสียใจเป็นอย่างยิ่ง แต่จะแสดงออกมาให้แม่เห็นไม่ได้ ดังนั้นเมื่อเดินทางถึงกรุงเทพฯแล้วได้ให้แม่พักผ่อน 1 วัน แล้วจึงพาแม่ไปตรวจปอดโดยดูดน้ำและตัดชิ้นเนื้อในปอดไปวิเคราะห์ในห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ ผลการตรวจวิเคราะห์น้ำและชิ้นเนื้อในปอดพบว่าคุณแม่ดิฉันเป็นโรคมะเร็งชนิดร้ายแรงที่ปอด ไม่มียารักษา และอาจมีชีวิตอยู่ได้ประมาณ 1 ปี ดิฉันจึงเรียนถามคุณหมอว่าถ้าไม่มียารักษาแล้วจะมีวิธีรักษาอย่างอื่นอีกหรือไม่ คุณหมอบอกว่าต้องผ่าตัดปอดข้างที่เป็นทิ้งครึ่งปอดแล้วฉายแสง แต่ถ้าจะผ่าตัดปอดจริง ๆ ก็ต้องไปทดสอบความแข็งแรงของปอดเสียก่อน ดิฉันจึงกลับมาบอกคุณแม่ว่าปอดของท่านอ่อนแอต้องบริหารปอด ดังนั้นวันต่อมาดิฉันจึงพาคุณแม่ไปทดสอบความแข็งแรงของปอดโดยไม่กล้าบอกให้แม่ทราบว่าเป็นโรคมะเร็ง และให้คุณแม่ฝึกซ้อมเป่าลมออกจากปอดเพื่อจะได้ผ่านการทดสอบ เพราะเจ้าหน้าที่ควบคุมการฝึกบริหารปอดบอกว่าหากทดสอบแล้วปอดไม่แข็งแรงพอคุณหมอก็ไม่สามารถผ่าตัดเพื่อทำการรักษาได้ แต่เนื่องจากคุณแม่มีร่างกายบอบบางจึงไม่สามารถที่จะเป่าลมจากปอดให้แรงพอที่จะผ่านการทดสอบความแข็งแรงของปอดได้ ลูก ๆ ทุกคนทุกข์ใจและเศร้าใจมาก แต่ไม่กล้าบอกให้แม่ทราบว่าแม่เป็นโรคมะเร็ง เกรงว่าแม่จะตกใจ แต่แม่ก็สังเกตเห็นความเศร้าโศกนั้นได้แม้พวกเราจะพยายามกลบเกลื่อนสักปานใดก็ตาม ด้วยความเข้มแข็งของจิตใจแม่ แม่จึงถามลูก ๆ ว่า "แม่เป็นอะไร เป็นมะเร็งใช่ไหม" พวกเราจึงต้องตอบไปตามความจริง แม่ก็ตกใจและซึม ไป 2-3 วัน แต่ด้วยความรักลูก แม่จึงตั้งสติกลับมาเข้มแข็งได้เหมือนเดิม

เมื่อสิ้นหวังจะให้คุณหมอผ่าตัดรักษาโรคมะเร็งปอดให้คุณแม่แล้ว ดิฉันจึงตัดสินใจว่าจะพาแม่ไปรักษาที่สิงห์บุรีกับคุณหมอท่านหนึ่งซึ่งในอดีตท่านเป็นหมออยู่ที่โรงพยาบาลสิงห์บุรีต่อมาปลดเกษียรแล้วได้มาเปิดคลินิกรักษาคนไข้ที่เป็นโรคมะเร็งด้วยยาสมุนไพร ดังนั้นวันรุ่งขึ้นดิฉันจึงพาแม่เดินทางไปรักษาที่สิงห์บุรีโดยให้เหตุผลกับแม่ว่า "หมอที่โรงพยาบาลรามาธิบดีจะให้แม่ผ่าตัด แต่ร่างกายแม่ไม่เข็งแรงพอ และหนูเห็นว่ามีอันตรายมากเพราะแผลผ่าตัดจะใหญ่มาก การรักษาด้วยสมุนไพรก็หายได้เหมือนกัน เพื่อนหนูบอก

ว่าคุณหมอท่านนี้เก่งมาก" คุณแม่ก็ยอมเชื่อและพักรักษาตัวอยู่ที่เรือนพักคนไข้ในบ้านหมอซึ่งสภาพไม่ค่อยดีนัก ครั้งนี้ดิฉันได้มอบหมายให้น้องสาวซึ่งเป็นลูกคนที่ 4 ของแม่อยู่ดูแลคุณแม่อย่างใกล้ชิด ส่วนตัวเองได้เดินทางกลับมาทำงานต่อที่อุดรธานีประมาณ 1 สัปดาห์ และในระหว่างนี้เองน้องสาวซึ่งเป็นลูกคนที่ 3 ของแม่ได้นำเรื่องการป่วยของแม่ไปเรียนปรึกษาหลวงปู่ถิรที่วัดบ้านจิก (วัดทิพยรัฐนิมิตร) เมื่อกลับจากวัดมาแล้วได้ปรึกษากันดิเห็นว่าให้นำคุณแม่กลับมารักษากับหลวงปู่ ดิฉันตัดสินใจเหมารถตู้ไปกันทั้งบ้าน (พ่อและลูก ๆ ทุกคน) เดินทางจากอุดรธานีไปสิงห์บุรีรับแม่กลับบ้านในวันรุ่งขึ้น เมื่อรับแม่กลับมาจากสิงห์บุรีแล้วเข้ามาพักในกรุงเทพฯ 1 คืน เช้าวันต่อมาได้พาแม่เดินทางไปเที่ยวพักผ่อนที่พัทยาโดยเช่าพักบังกะโลของวงศ์อมาตย์ 1 คืน ไหว้พระที่พระปฐมเจดีย์ และแวะไปไหว้พระที่วัดปรางค์หลวงจังหวัดนนทบุรีซึ่งวัดนี้เป็นวัดที่พ่อเคยมาอาศัยอยู่เมื่อครั้งเดินทางมาจากประเทศจีนใหม่ ๆ แล้วจึงกลับเข้ามากรุงเทพฯ ในระหว่างที่อยู่ในกรุงเทพฯนี้น้องสาวคนเล็กได้ไปขอรายละเอียดเกี่ยวกับอาการป่วยของแม่จากคุณหมอในโรงพยาบาลรามาธิบดีและได้เรียนให้คุณหมอทราบว่าเดี๋ยวนี้แม่เหนื่อยง่ายและท้องบวมใหญ่ขึ้น คุณหมอจึงกล่าวว่าเป็นไปได้ที่มะเร็งอาจจะลามลงถึงตับแล้วซึ่งจะทำให้คุณแม่มีอายุต่อไปได้อีก 3-6 เดือนเท่านั้น

เช้าต่อมาจึงได้เดินทางกลับจังหวัดอุดรธานี เมื่อถึงแล้วดิฉันและน้องสาวจึงได้ไปพบหลวงปู่ถิร อีกครั้งหนึ่งและกราบเรียนหลวงปู่ว่า คุณหมอที่กรุงเทพฯบอกว่าคุณแม่จะมีอายุได้ 3-6 เดือนเท่านั้น พร้อมทั้งได้ขอร้องหลวงปู่ให้ช่วยเหลือแม่ให้มีอายุยืนกว่า 3-6 เดือน อย่างน้อยซัก 3 ปีก็ดี หลวงปู่ตอบว่า " 3 ปีจะถึงไม่น้อ " และได้บอกให้ดิฉันนำข้าวสารและสมุนไพรที่เรียกว่า "ยาหัว" จำไม่ได้ว่าเป็นหัวอะไร ลักษณะเป็นรากไม้ที่ทำหน้าที่เก็บสะสมอาหาร "ยาหัว" หาซื้อได้ที่ร้านยาจีน หลวงปู่ให้นำเข้าไปไว้ในโบสถ์ ซึ่งทุกๆวัน พระจะต้องลงโบสถ์สวดมนต์ทำวัตรเย็นอันเป็นกิจวัตรประจำวันของพระอยู่แล้วจึงเท่ากับว่าข้าวสารและยาหัวของแม่ถูกพระสวดมนต์ปลุกเสกอยู่ทุกวัน ครบอย่างต่ำ 7 วัน แล้วนำมาหุงข้าวต้มยาให้แม่กิน ซึ่งดิฉันไม่ทราบว่าหลวงปู่ได้สวดคาถาพิเศษอะไรเพิ่มเติมจากการสวดมนต์ทำวัตรเช้าเย็นหรือไม่ เมื่อคุณแม่รับประทานสมุนไพรของหลวงปู่แล้วก็ไม่ได้มีอาการเจ็บป่วยเพิ่มเติมแต่อย่างใด เวลาผ่านไป 1 ปีเต็มๆ เรายังเห็นคุณแม่

แข็งแรงดี ไม่มีอาการใดๆ จึงพาแม่ไปเที่ยวกรุงเทพฯอีก แต่ความเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางและมลภาวะในกรุงเทพจึงทำให้อาการของคุณแม่ทรุดลงอีก จึงพาไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลลาดพร้าว และหมอได้เอกซ์เรย์ปอดให้แม่อีกครั้งหนึ่ง พบว่าขนาดของมะเร็งไม่ได้ขยายตัวใหญ่ขึ้นเลยซึ่งสร้างความประหลาดใจให้กับคุณหมอมาก แต่พบอาการเลือดจางกับกระดูกเสื่อม หมอจึงให้เลือดและยารักษากระดูกแล้วให้แม่กลับบ้านได้ หลังจากนั้นได้พาแม่เดินทางกลับอุดรธานีด้วยสายการบินกรุงเทพ – อุดรธานี ครั้นเวลาได้ผ่านไป 1 ปี แม่ก็เลิกทานยาสมุนไพรเนื่องจากเบื่อหน่ายที่ไม่สามารถเดินได้เนื่องจากกระดูกเสื่อม และคิดว่าลูกๆลำบากกับการต้มยา อาการจึงทรุดลง โดยมีอาการไข้ หนาวสั่น เหงื่อออกและหอบ พวกเราลูกๆจึงไปกราบหลวงปู่และเล่าอาการให้หลวงปู่ทราบ หลวงปู่จึงเมตตาให้ลูกปรอทซึ่งมีลักษณะเป็นลูกโลหะกลมๆเล็กๆขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 0.5 เซนติเมตร มีรูอยู่ตรงกลาง ให้มาหนึ่งเม็ด และบอกว่าให้กลืนลงไปแล้วระวังอย่าให้ลูกปรอทนี้หาย พวกเราต้องคอยดูมูลที่แม่ถ่ายออกมาทุกครั้งเพื่อเก็บปรอทคืน เมื่อเก็บได้ให้นำมาทำความสะอาดฆ่าเชื้อโรคก่อน แล้วให้แม่กลืนเข้าไปใหม่เมื่อต้องการ ซึ่งเราก็ได้เห็นปาฏิหารย์ คือแม่กลืนลูกปรอทดังกล่าวนี้ลงไปอาการต่างๆ ก็หายเป็นปลิดทิ้ง คุณแม่ได้รักษาอาการป่วยด้วยลูกปรอทเป็นเวลาประมาณ 10 เดือนจึงได้ละทิ้งสังขารไปที่โรงพยาบาลอุดรธานีในวันที่ 25 กุมภาพันธุ์ พ.ศ 2533 จากการเอกซ์เรย์ปอดดูครั้งสุดท้ายพบว่ามะเร็งได้ลุกลามไปจนเต็มพื้นที่ปอดแล้ว จึงไม่มีทางรักษาเยียวยาได้ รวมเวลาที่คุณแม่อยู่ในความดูแลรักษาของหลวงปู่เป็นเวลา 2 ปี กับ 10 เดือน

ดิฉันเชื่อว่าหลวงปู่รู้เหตุการณ์ล่วงหน้า จะเห็นได้ว่าในอดีตที่ผ่านมาเมื่อครั้งที่ดิฉันขอให้หลวงปู่ช่วยยื้อชีวิตแม่ให้ดูโลกอยู่ต่อไปอย่างน้อย 3 ปี หลวงปู่จึงได้พูดว่า "3 ปีจะถึงไหมหนอ"

นี่แหละ เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ดิฉันได้ประจักษ์ถึงคุณานุภาพของหลวงปู่ และน้ำใจที่เปี่ยมด้วยเมตตามหาศาลไม่มีที่สิ้นสุด มากยิ่งกว่าฟ้าและมหาสมุทรรวมกัน ถ้าหลวงปู่ไม่เมตตาช่วยเหลือ ไหนเลยที่ดิฉันจะมีโอกาสได้ปรนนิบัติดูแลคุณแม่ก่อนที่ท่านจะสิ้นใจจากโลกนี้ แม้จะได้โอกาสมา 2 ปี 10 เดือน ดิฉันก็ยังรู้สึกว่าน้อยนิดเกินไป ยังดูแลท่านได้

ไม่คุ้มสักกะผีกริ้นที่ท่านเลี้ยงดูเรามาจนเติบใหญ่เลย ท่านผู้อ่านท่านใดที่บิดามารดายังมีชีวิตอยู่นั้นนับว่าท่านโชคดีที่สุดในโลกแล้ว ขอให้ท่านดูแลปรนนิบัติ ทดแทนบุญคุณของบิดามารดาให้ดีที่สุดเถิด แม้บางครั้งท่านจะต้องโดนบ่นบ้างเพราะทำไม่ถูกใจท่าน ก็ขอให้อดทนเอาเถิด เพราะท่านแก่ชรามากแล้ว ร่างกายอ่อนแอ มีผลทำให้สุขภาพจิตไม่ดีบ้าง เพื่อว่าเมื่อถึงเวลาที่เราต้องจากกัน แล้วท่านจะได้ไม่ต้องมาเสียใจภายหลัง คิดดูเถิด "ถ้าไม่มีท่าน วันนี้คงไม่มีเรา" และเหตุการณ์นี้ไม่ใช่เหตุการณ์เดียวที่ดิฉันพบว่าหลวงปู่มีเมตตามหาศาลต่อครอบครัวดิฉันและหลวงปู่ยังเมตตาต่อครอบครัวอื่นด้วย ดิฉันจึงขอเทิดทูลหลวงปู่ไว้เหนือเกล้าเหนือกระหม่อมเสมอยิ่งพ่อแม่ครูบาอาจารย์รวมกัน สาธุ...สาธุ.....สาธุ

เรื่องเล่าของอาจารย์รัตนา พูลทรัพย์

อาจารย์ 2 ระดับ 7 โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล

เมื่อ พ.ศ. 2531 คุณแม่ (นางนิมล พูลทรัพย์) และข้าพเจ้าได้กราบเรียนหลวงปู่ ขอสร้างพระพุทธรูปปางสมาธิ ซึ่งเป็นหนึ่งในพระพุทธรูป 4 ปางที่หลวงปู่กำหนดสร้างขึ้นเพื่อประดิษฐานที่วิหารคดในปัจจุบัน ซึ่งคุณแม่มีความประสงค์จะสร้างขึ้นเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้เตี่ย ที่เพิ่งเสียชีวิตในปีนั้นด้วยอุบัติเหตุ และเตี่ยเคยปรารภเมื่อครั้งที่มีชีวิตอยู่ ว่าอยากสร้างพระพุทธรูปถวายวัด โดยคุณแม่กราบเรียนหลวงปู่ว่า จะสร้างพระพุทธรูปได้จะต้องถูกลอตตารี่ ก่อนถึงจะมีเงินสร้าง หลวงปู่ตอบว่าไม่ต้องถูกลอตตารี่ก็สร้างได้ ซึ่งต่อมาไม่นานโรงงานน้ำตาลเริ่มอุดมมีหนังสือมาแจ้งที่บ้านให้ไปรับเงินที่เกี่ยวกับการส่งอ้อยโรงน้ำตาลที่เตี่ยได้ทำไว้ก่อนเสียชีวิต จึงทำให้คุณแม่สามารถสร้างพระพุทธรูปได้สมความปรารถนา แสดงให้ได้รับรู้ถึง **การรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าของหลวงปู่** ซึ่งทางครอบครัวตอนนั้นไม่ทราบมาก่อนว่า จะได้รับเงินส่วนนี้มา

หลังจากนั้น ประมาณปี 2539 เป็นปีที่หลวงปู่มีอายุครบ 80 ปี ในช่วงงานกฐินปีนี้หลวงปู่ยังคงมีสุขภาพที่แข็งแรงเดินตรวจงาน ควบคุมการทำงานภายในวัดปกติ แต่หลังจากงานกฐินในปีนี้ ข้าพเจ้าฝันว่า เห็นหลวงปู่ นอนเรียงเป็นแถวรวมกับหลวงปู่ขาว หลวงปู่แหวน ข้าพเจ้าได้นั่งพนมมือถามหลวงปู่ว่า "หลวงปู่ไปนอนกับพระที่ท่านละสังขารแล้วทำไม" ในฝันนั้นข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจและเข้าใจว่าหลวงปู่ละสังขารไปแล้วด้วย เพราะหลวงปู่นอนเฉยๆ ไม่ตอบอะไรเลย แล้วสักครู่ ก็เห็นหญิงคนหนึ่ง มานั่งนิมนต์หลวงปู่ด้วยอยู่นานหลวงปู่ก็ลุกขึ้นแล้วกล่าวว่า "เราจะรักษาศีลที่บริสุทธิ์ต่อไป" หลังจากนั้นสองวัน ได้ทราบข่าวว่าหลวงปู่อาเจียร อย่างหนักในโบสถ์ คณะศิษย์ต้องนำหลวงปู่ส่งโรงพยาบาลหมอไพโรจน์ ข้าพเจ้าพร้อมด้วยอาจารย์พรพิมล อาจารย์สุคนธา อาจารย์ เพชรมณี อาจารย์สุวรรณา ได้ไปเยี่ยมหลวงปู่ที่โรงพยาบาลหมอไพโรจน์ ปรากฏว่าเมื่อถามไถ่อาการหลวงปู่แล้ว น้าพัน (หลานหลวงปู่ ที่เป็นโยมอุปฐาก) ได้เล่าต่อหน้าหลวงปู่ว่า หลวงปู่เล่าให้ฟังว่าในโบสถ์มีเทวดาปูผ้าขาวเต็มไปหมด ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ จึงถามต่อว่าเขาปูทำไม น้าพันธ์ตอบว่า "ก็เขามานิมนต์หลวงปู่" ข้าพเจ้าจึงหันไปกราบเรียนหลวงปู่ว่า "พวกหนูพึ่งได้

ทำบุญเพียงเล็กน้อย หลวงปู่เมตตาอยู่นานๆให้พวกหนูได้ทำบุญกับพระอริยะเถิดนะคะ" หลวงปู่ไม่ตอบว่าอะไร แต่ท่านยิ้มเล็กน้อย และวันต่อมาข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมหลวงปู่พร้อมคุณแม่ น้าพันธ์ได้เล่าให้ฟังอีกว่าเมื่อคืน หมอและพยาบาลพากัน ตกใจกันใหญ่ เพราะตรวจชีพจร และความดันหลวงปู่ปรากฏว่าชีพจรเต้นอ่อนมากๆ และความดันก็ต่ำมากๆด้วย จนหมอคิดว่าหลวงปู่จะมรณภาพแล้ว หมอจะรีบนำยามาฉีดรักษา เพื่อเพิ่มความดัน แต่ท่านอาจารย์อ๊อด(พระเลขา) บอกหมอว่าไม่เป็นไร เพราะหลวงปู่กำลังกำหนดจิต แยกออกจากกาย พรุ่งนี้ร่างกายของหลวงปู่จะกลับเข้าสู่ภาวะปกติและวันรุ่งขึ้นหลวงปู่ก็มีชีพจรและความดันปกติ โดยไม่ต้องรักษาด้วยยา

ต่อมาหลังจากนั้นได้ไม่นานได้ทราบข่าวว่าคณะลูกศิษย์ที่ถือศีล อุโบสถ์ ทุกวันพระที่วัดบ้านจิก ได้เข้าชื่อกันหลายร้อยชื่อเพื่อร่วมกัน นิมนต์หลวงปู่ให้มีอายุยืนนานอีกต่อไป และลูกศิษย์ที่ใกล้ชิด ได้นิมนต์ให้หลวงปู่มีอายุยืนนาน ต่อไปอีก หลวงปู่ได้เปรยว่า "ถ้าอายุพ้น 85 ปีไปได้ ก็จะอยู่ต่อได้อีกหลายปี" และปรากฏว่าประมาณกลางปี 2544 หลวงปู่ก็ผอมลงอย่างผิดหูผิดตา เนื่องจากฉันอาหารได้น้อย และอาจเป็นเพราะเป็นปีที่หลวงปู่มีอายุครบ 85 ปีและหลวงปู่ก็ได้ผ่านอายุ 85 ปีมาแล้ว ก็ขออธิษฐานให้หลวงปู่มีสุขภาพที่แข็งแรงและอายุยืนต่อออกไปอีก

และบังเอิญในเดือนเมษายน 2545 แม่ชียุ่นได้ ถวายที่ดิน ซึ่งเป็นวัดเก่าแก่ในยุคประวัติศาสตร์สมัยสมเด็จพระนเรศวร (กราบเรียนถามหลวงปู่)

ที่บ้านผึ้ง อำเภอสร้างคอม หลวงปู่จึงไปปักกลดอยู่ที่วัดป่าบ้านผึ้งตลอดเดือนเมษายน ข้าพเจ้าได้มีโอกาส กราบเรียนถามหลวงปู่ว่า “หลวงปู่อายุมากแล้ว มาอยู่กันดารแบบนี้ลำบากมากนะคะหลวงปู่”

หลวงปู่ตอบว่า "เราอยู่ที่ไหนก็เหมือนกัน" แสดงว่าหลวงปู่ไม่ยึดติดสถานที่ และอาจารย์พรพิมล เคยกราบเรียนถามหลวงปู่ตอนที่ไปนมัสการที่วัดป่าบ้านผึ้งว่า ทำไมหลวงปู่ไม่ทำให้สังขารกลับมาแข็งแรงเหมือนเดิม หลวงปู่ตอบว่า "ไม่ต้องไปสนใจมันหรอก เป็นไปตามสังขาร"

ข้าพเจ้าขอเล่าย้อนไปใน พ.ศ.2540 ข้าพเจ้าฝันว่า เตี่ยข้าพเจ้าที่เสียชีวิตไปแล้วพาข้าพเจ้ามาเดินจงกรมในวัดบ้านจิก ทุกครั้งที่เดินออกจากโบสถ์จะเห็นกรุพระเก่าๆ อยู่ข้าพเจ้าเปิดกรุพระออกดู ปรากฏว่า ภายในกรุนั้นมีพระพุทธรูปดินปั้นองค์ขนาดผ่ามือหลายองค์เรียงซ้อนกันอย่างเป็นระเบียบสวยงาม และแถวบนสุดเป็นรูปปั้นของพระโพธิสัตว์ แบบเซรามิก สวยงามมากข้าพเจ้าจึงเรียนถามหลวงปู่ถึงความฝันและยังออกความคิดตามประสาคนโง่ๆ ว่า "หลวงปู่สงสัยวัดบ้านจิก จะเป็นวัดโบราณ ที่เก่าแก่มากและน่าจะมีพระพุทธรูปโบราณฝังอยู่แน่ๆ" หลวงปู่ตอบว่า"ไม่ใช่วัดโบราณหรอก สร้างในยุคนี้เอง" แล้วทำไมจึงฝันเห็นแต่พระพุทธรูปดินปั้นแบบโบราณ หลวงปู่ไม่ตอบ จึงทำให้ข้าพเจ้าต้องการทราบความเป็นมาของวัดและยังต้องการทราบประวัติความเป็นมาของหลวงปู่ แต่ข้าพเจ้าไม่กล้าถามต่อ กลัวหลวงปู่จะเอ็ด ข้าพเจ้าจึงกราบเรียนหลวงปู่ว่า "ไม่ทราบว่า ถ้าปีนี้ครอบครัวหนูขอสร้างเหรียญที่ระลึกงานกฐินปีนี้ได้ไหมคะ" หลวงปู่ตอบว่ามีโรงน้ำตาลเขาสร้างเอาไว้แล้วตอนนี้กำลังปลุกเสกอยู่ในโบสถ์ แล้วถ้าหนูขอสร้างรอกเก็ตรูปหลวงปู่จะได้ ไหม หลวงปู่บอกว่าร้านทองเค้าทำไว้แล้ว น้องสาวข้าพเจ้าจึงถามว่า "อย่างงั้นขอทำหนังสือประวัติหลวงปู่นะคะ" แต่หลวงปู่ไม่ตอบว่ากระไร ข้าพเจ้าจึงคิดไปเองว่าหลวงปู่อนุญาต วันต่อมาข้าพเจ้าพร้อมด้วยอาจารย์สุคนธา อาจารย์พรพิมล ได้นำเทปมาอัด และช่วยกันซักประวัติของหลวงปู่ ข้าพเจ้าคิดไปเองว่าเรื่องทำประวัติจะทำง่ายๆ แต่เมื่อหลวงปู่เล่าให้ฟัง และบอกเหตุการณ์ บางเหตุการณ์ ให้ทราบเพื่อจะค้นในหนังสือประวัติศาตร์ยุคนั้น เพื่อหา พ.ศ. ที่เกิดขึ้น ข้าพเจ้าและเพื่อนอาจารย์หลายท่าน ช่วยกันถอดและเรียบเรียงเทป ข้าพเจ้ารู้สึกยากมากในการที่จะเชื่อมเรื่อง เข้าด้วยกัน ข้าพเจ้าจึงกราบเรียนหลวงปู่ว่ายากมากเลยหลวงปู่ไม่ทราบว่าหนังสือจะทำสำเร็จไหม หลวงปู่บอกว่า"เมื่อหนูฟังเรื่องราวจบแล้วหนูก็จะเริ่มเรียบเรียงได้เอง" แต่ขณะนั้นข้าพเจ้าคิดว่า จะทำได้ยังไง แต่ข้าพเจ้าก็มีกำลังใจขึ้น และได้รับความร่วมมือจากเพื่อนอาจารย์หลายท่าน ช่วยจนสำเร็จได้ด้วยดีระดับหนึ่ง ซึ่งขณะสัมภาษณ์หลวงปู่อยู่นั้น หลวงปู่มีหลักธรรมให้อีกเยอะมากเพราะมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการทำบุญ ข้าพเจ้าก็ถามเพื่อประดับสติปัญญา แล้วจึงเกิดความคิดว่า ต่อไปข้าพเจ้าจะทำหนังสือเกี่ยวกับ ถามตอบ (ปุจฉา – วิสัจชนา) จึงกราบเรียนหลวงปู่ไว้ว่า ต่อไปนี้ในอนาคตจะขอทำหนังสือปุจฉา หลวงปู่ ไม่ว่าอะไร

(แต่ อีก 2 ปีต่อมาถึงได้ทำหนังสือปุจฉาขึ้น) ซึ่งหลังจากรวบรวมประวัติหลวงปู่เสร็จเรียบร้อยแล้ว หลวงปู่ถามข้าพเจ้าว่า "รู้คำตอบของความฝันที่เปิดกรุพระแล้วยัง"

และในช่วงเข้าพรรษาในหลายปีมานี้ (ถึงปี 2543) หลวงปู่ได้ทำยาเม็ดโลหะสูตรโบราณซึ่งท่านพระเลาขาท่านบอกว่าทำลำบากมาก และหลวงปู่ต้องทุ่มเททั้งเวลาและพลังจิตมาก ถึงจะทำได้สำเร็จ โดยหลวงปู่จะนำเม็ดยาโลหะนี้ไปไว้ในโบสถ์ และปลุกเสกตลอดเข้าพรรษา ของแต่ละปี ซึ่งหลังจากปี 2543 เป็นต้นมาหลวงปู่ได้หยุดสร้างยาเม็ดโลหะนี้เนื่องจากหลวงปู่อายุมากขึ้น โดยเม็ดยาโลหะนี้ หลวงปู่ได้แจกแก่ญาติโยมทั้งหลายที่มาขอเพื่อไว้ใช้รักษา เกี่ยวกับโรคมะเร็ง หรือทางเดินอาหาร ซึ่งข้าพเจ้าได้ยินกิติศัพท์อานุภาพยานี้บ่อยมาก ซึ่งครั้งหนึ่งมีโยมมาจากสหรัฐอเมริกากราบขอพรหลวงปู่ แล่ะได้เล่าอาการป่วยเป็นไวรัสในตับของสามีที่สหรัฐให้หลวงปู่ฟัง และขอบารมีหลวงปู่ให้แผ่เมตตาให้ หลวงปู่จึงมอบยานี้ให้และบอก สรรพคุณของยานี้ ข้าพเจ้าได้ทราบสรรพคุณของยานี้ในวันนั้นจากหลวงปู่โดยตรง และข้าพเจ้า ก็ได้เห็นอานุภาพของยานี้เมื่อปี 2543 คุณป้า (อึ้งเหมียวเอง) ซึ่งเป็นพี่สาวคุณแม่ ป่วยเป็นมะเร็งในตับขั้นสุดท้าย หมอบอกว่าจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่เกิน 3 เดือน ต่อมาอีก 1 เดือน อาการหนักมากขึ้นเดินไม่ไหว ตัวเหลืองมีอาการทุรนทุราย บอกให้ข้าพเจ้าไปขอยาเม็ดโลหะจากหลวงปู่ ข้าพเจ้าจึงไปเล่าอาการให้หลวงปู่ฟัง หลวงปู่ให้ยามา 1 เม็ด และสั่งให้นำข้าวสารไปไว้ในโบสถ์ หลวงปู่จะปลุกเสกให้นำไปหุงรับประทานหลังจากที่รับประทานยาแล้ว คุณป้าจะไม่มีอาการทุรนทุราย และอยู่ต่อมาได้อีก 2 เดือน ก็จากไปด้วยอาการสงบ ไม่เหมือนคนป่วยเป็นมะเร็งที่ตับเลย

มีเรื่องน่าอัศจรรย์ใจสำหรับคุณนารถน้อย (แม่น้อย ร้านขายข้าวสาร ศรีรุ่งเรือง) ได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า เมื่อปีที่แล้วฝันเห็นหลวงปู่ 2 คืน ติดต่อกัน โดยในครั้งแรก นั่งพื้นกราบหลวงปู่อยู่ห่างๆ และคืนวันต่อมาก็ฝันแบบเดียวกันอีก แต่นั่งพื้นใกล้ ๆ หลวงปู่มากกว่าฝันครั้งแรก แล้วคุณน้อยบอกหลวงปู่ว่าจะมากราบหลวงปู่ หลวงปู่หันมาถามว่า "จะไปหนองเม็กหรือ" ที่หนองเม็กเป็นตำบลหนึ่งของ อ.หนองหาน ลูกสาวคุณนารถน้อยเปิดปั๊มน้ำมันและคุมกิจการอยู่เพื่อน มีธุระด่วนต้องลงกรุงเทพ จึงให้ คนงาน 2-3 คนเฝ้าปั๊มแทน บังเอิญ 3 วันก่อน ที่คุณนารถน้อยจะเดินทางมาหนองเม็กมีคนเมามาอาละวาดที่ปั๊มน้ำมันเด็กปั๊มแก้ปัญหาไม่ได้จึงหนีไปอยู่กับ ลูกชายของคุณนารถน้อยที่บ้านดุง จึงปล่อย

ปั๊มน้ำมันทิ้งไว้โดยไม่มีคนดูแลอยู่หลายวัน เมื่อคุณนารถน้อยเดินทางไปถึงปั๊มน้ำมัน พบเหตุการณ์วุ่นวายอย่างนี้จึงแปลความหมายของความฝันนั้นออกว่า หลวงปู่มาบอกเหตุให้ไปดูแลกิจการที่ปั๊มหนองเม็ก ซึ่งครั้งแรกที่ออกเดินทางไปหนองเม็กคิดว่าจะไปดูเฉย ๆ ว่ามีอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่า แล้วก็จะกลับอุดร แต่ต้องไปดูแลปั๊มนานถึง 2 เดือน จึงได้กลับบ้านที่อุดรธานี ซึ่งจากคำบอกเล่าของคุณนารถน้อย แสดงถึงความเมตตาที่หลวงปู่มีต่อลูกศิษย์ไม่ว่าใกล้หรือไกล หลวงปู่จะแผ่เมตตา คุ้มครอง และแสดงให้เห็นว่าหลวงปู่มีญาณที่สามารถรู้เห็นเหตุการณ์ล่วงหน้าได้

โดยนางชูพักตร์ ชำนาญสาร

อาจารย์ 2 ระดับ 7 โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล

ข้าพเจ้าได้เคยไปทำบุญตักบาตรที่วัดบ้านจิกบ้างตามสมควรแก่โอกาสที่จะอำนวยให้ ในขณะที่ยืนรออยู่แถว ๆ หน้าวัดนั้น ข้าพเจ้าจะนึกอยู่ในใจว่าถ้าโชคดีได้ตักบาตรกับหลวงปู่ แต่ถ้าวันใดไม่เห็นหลวงปู่เดินถือบาตรนำหน้ามาก็ไม่เป็นไร หลวงปู่คงชราภาพแล้ว จึงลงมาเดินบิณฑบาตไม่ได้ ข้าพเจ้าก็ตักบาตรกับพระรูปอื่น โดยไม่ติดใจอะไร

เมื่อประมาณกลางเดือนกันยายน 2537 เป็นช่วงที่ข้าพเจ้ากำลังจะสร้างบ้านใหม่ ก็มีคนแนะนำว่า ก่อนที่จะทำพิธีลงเสาเอก ให้เอาหิน ทราย ที่จะใช้ ไปให้หลวงปู่สวดมนต์ให้เพื่อความเป็นสิริมงคล แก่บ้านของเราข้าพเจ้าและสามีจึงได้ไปนมัสการหลวงปู่ที่กุฏิ และกราบเรียนถึงความประสงค์ทั้งหมดที่มาในวันนั้น หลวงปู่จึงบอกว่า ให้ฝากกระป๋องหิน ทราย เอาไว้ก่อน เพราะตอนเย็นจะมีการสวดมนต์ใหญ่ แล้วหลวงปู่จะสวดให้ วันหลังจึงค่อยมารับไป ข้าพเจ้าจึงฝากกระป๋องไว้ที่กุฏิหลวงปู่แล้วกราบลากลับไป ถ้าจำไม่ผิด วันนั้นเป็นวันศุกร์ และวันที่จะต้องทำพิธีลงเสาเอกเป็นตอนเช้าของวันจันทร์ เวลาประมาณ 08.00 น. ข้าพเจ้ามัวยุ่งอยู่กับการเตรียมข้าวของที่ต้องใช้ในพิธีจนลืมสนิทไปว่าต้องไปรับกระป๋องหิน ทราย ที่ฝากไว้กับหลวงปู่ และเช้าตรู่ของวันจันทร์นั้นเอง ข้าพเจ้าตกใจตื่นขึ้นเพราะฝันเห็นหลวงปู่เดินยิ้ม หิ้วกระป๋องหินทราย ตรงเข้ามาหาข้าพเจ้า จึงนึกขึ้นได้ และไปรับกระป๋องที่วัดบ้านจิก นำมาทำพิธีลงเสาเอกทันในเช้าวันนั้น

ปัจจุบัน ครอบครัวของข้าพเจ้าพักอาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้ อย่างมีความสุข สงบร่มเย็น ไม่มีเรื่องเดือดร้อนใจใดๆ เลย เพราะหลวงปู่ท่านได้เมตตาต่อพวกเราทุกคนเหมือนเป็นลูก เป็นหลานของท่านแท้ๆ

เรื่องเล่าของคุณทัศน์พงษ์ สกุลคู

ประธานกรรมการผู้จัดการบริษัทสำนักกฎหมาย ทัศน์พงษ์ สกุลคู จำกัด

เรื่องราวต่อไปนี้ เป็นเรื่องความประทับใจเกี่ยวกับประสบการณ์ในชีวิตขณะที่ข้าพเจ้าบวชเป็นพระที่วัดป่าบ้านจิกหรือวัดทิพย์รัฐนิมิตรและหลวงปู่ถิร จิตธมฺโม เป็นเจ้าอาวาสและเป็นเสมือนพ่อแม่ครูอาจารย์ของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าเคารพเหนือเศียรเกล้า

ข้าพเจ้าได้บันทึกเรื่องราวนี้จากความทรงจำเมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2545 เนื่องจากได้รับการขอจากพี่สาวของข้าพเจ้าคือนางสาวพรพิมล สกุลคู ซึ่งแจ้งมาวาจะจัดทำประวัติหลวงปู่ ซึ่งข้าพเจ้าก็รับคำด้วยความยินดี และเต็มใจอย่างยิ่ง

ข้าพเจ้าเข้าสู่เพศพรหมจรรย์โดยบวชที่วัดบ้านจิก อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ในราว พ.ศ. 2532-2533 ในช่วงเข้าพรรษา สาเหตุของการบวชนั้นมาจาก อยู่ในช่วงเพิ่งเรียนจบปริญญาตรี และยังไม่มีงานทำ อีกทั้งมารดาของข้าพเจ้าก็ป่วยด้วยโรคร้าย คือเป็นมะเร็งที่ปอด ทุกคนในครอบครัวจึงเห็นพ้องต้องกันที่ข้าพเจ้าควรบวชเพื่อทดแทนพระคุณของพ่อแม่ เพื่อให้พ่อและแม่ได้เห็นผ้าเหลืองก่อนจะจากโลกนี้ไป ในตอนแรกข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกไม่ค่อยอยากบวชเลยเพราะกลัวลำบาก และรู้สึกกลัวหลวงปู่เพราะคิดว่าท่านเป็นพระที่ดุ ข้าพเจ้าเคยไปวัดตอนเด็กๆ เนื่องจากวัดนี้ยายและแม่รู้จักหลวงปู่และเคยเป็นโยมอุปัฏฐากที่วัดป่าบ้านจิกมาก่อน ข้าพเจ้าเคยเห็นหลวงปู่ดุพระในวัด ซึ่งหลวงปู่จะดุด้วยเสียงที่ดังมาก

การบวชเริ่มด้วยการบวชเป็นนาค โดยหลวงปู่ให้นุ่งขาวห่มขาวและฝึกหัดปฏิบัติเรียนรู้และรักษาศีล 8 อยู่ในวัดก่อนบวชจริงประมาณเดือนเศษ การบวชนาคที่วัดบ้านจิกนี้ก็ไม่มีพิธีรีตองอะไร เป็นพิธีที่เรียบง่ายซึ่งข้าพเจ้าประทับใจมาก เพราะรู้สึกว่าวัดป่าบ้านจิกเป็นวัดของพระที่มุ่งปฏิบัติมากกว่าการยึดถือพิธีต่างๆ ดังบางวัดที่เคยเห็นมา จำได้ว่าวันบวชนาคนั้น ข้าพเจ้าไปพร้อมกับแม่และพี่สาว(นางสาวสุภาพร สกุลคู) เอาดอกไม้ธูปเทียนไปกราบหลวงปู่และพระที่โบสถ์ และทำพิธีโกนผมที่บริเวณริมสระน้ำหลังกุฏิของหลวงปู่ โดยแม่เป็นผู้ขลิบผม และท่านอาจารย์หมุนซึ่งขณะนั้นเป็นพระเลขา เป็นผู้โกนผม

ให้ ขณะเป็นนาคนั้น ท่านอาจารย์หมุนเป็นผู้สอนให้ท่องบทขานนาค ให้สวดให้ได้โดยไม่ให้ดูจากหนังสือ นอกจากนี้ยังสอนให้รู้จักการกราบแบบเบญจางคประดิษฐ์ การออกเสียงอักขระภาษาบาลีที่ถูกต้อง ซึ่งในตอนนั้นรู้สึกว่ายากมากจนเกิดความไม่แน่ใจว่าจะบวชหรือไม่ เพราะถ้าท่องบทขานนาคไม่ได้ก็จะบวชไม่ได้ ต้องเป็นนาคอยู่อย่างนั้นจนกว่าจะท่องได้ ต่อมาหลังจากได้บวชแล้วจึงเกิดความคิดขึ้นว่า การจะได้บวชเป็นของยากกว่าจะบวชได้ต้องมีความอดทนและมีความเพียร ทั้งต่อการท่องบทขานนาคและการปรับตัวในการเป็นอยู่ในสภาพของนาคซึ่งเป็นสิ่งที่ยังไม่เคยชิน ดังนั้น จึงเกิดความภูมิใจที่สามารถผ่านความยากลำบากจนบวชได้และมาระลึกได้ในภายหลังหลังจากลาสิกขาหรือสึกออกมาแล้วว่า น่าจะเป็นอุบายของหลวงปู่ที่ต้องการให้รู้สึกว่าการจะได้บวชนั้นเป็นของยาก จะได้รู้ว่าการบวชมีคุณค่า ไม่ใช่บวชเพียงสักแต่ว่าทำตามประเพณีนิยมเท่านั้น เมื่อคิดได้อย่างนี้ก็ยิ่งรู้สึกภาคภูมิใจ เหมือนกับนักเรียนที่สามารถสอบเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยได้ อีกสิ่งหนึ่งที่ข้าพเจ้ารู้สึกปลื้มปิติในการบวชก็คือ ได้รับเครื่องอัฐบริขาร 8 ซึ่งเครื่องนุ่งห่มก็จะเป็นสีกลักที่เป็นสีเครื่องนุ่งหมของพระกัมกัฏฐาน อันเป็นเครื่องหมายของพระที่มุ่งปฏิบัติเพื่อความรู้จริงและเพื่อความหลุดพ้น

ท่านพระอาจารย์หมุนได้สั่งสอนอบรมให้รู้จักวิธีทำความเพียร ภาวนา รู้จักความหมายของการฟังเทศน์ การรักษาศีลของพระ การแสดงความเคารพต่อพระที่มีพรรษามากกว่า ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกถึงคุณค่าของการบวช และรู้ว่าการที่ท่านให้รู้จักกราบพระตามอายุพรรษาก็เพื่อให้สามารถลดละทิฏฐิความถือตัวถือตนยอมก้มหัวให้กับคนอื่นบ้าง เพราะถ้าเราไม่รู้จักลดทิฏฐิลงบ้างแล้ว เราก็จะพบแต่ความทุกข์ ขณะที่ข้าพเจ้ารับฟังการอบรมสั่งสอนจากท่านพระอาจารย์หมุนและพระอาจารย์เหรียญ ข้าพเจ้าจะต้องนั่งพับเพียบพนมมือในฐานะเป็นศิษย์ ซึ่งแต่ละครั้งจะนานมาก ใหม่ๆ รู้สึกทรมานมาก เพราะเกิดอาการเป็นเหน็บ รู้สึกทั้งปวดและชาขา ต้องเปลี่ยนอริยาบถโดยพลิกซ้ายพลิกขวาบ่อยๆ แต่ท่านอาจารย์ก็ไม่หยุดสักที ไม่รู้จะทำอย่างไรดี จึงกำหนดลมหายใจเข้าออกขณะฟังการอบรมสั่งสอนจนครั้งหนึ่ง ขณะนั่งฟังคำ สั่งสอนจากท่านพระอาจารย์และกำหนดลมหายใจไปด้วยนั้น ก็เกิดปรากฏการณ์ที่ทำให้ประทับใจไม่รู้ลืมขึ้น คือ เกิดรู้สึกว่าจิตนิ่ง และมองเห็นแต่พระอาจารย์ที่กำลังอบรมสั่งสอน ส่วนพระองค์อื่นๆ ที่อยู่บริเวณนั้น

หายไปหมดเห็นเด่นแต่ท่านพระอาจารย์ผู้กำลังให้การอบรมเรา แม้แต่เสียงก็ปรากฏว่าได้ยินแต่เสียงพระอาจารย์ที่กำลังอบรมสั่งสอน ส่วนเสียงอื่นๆ ทั้งเสียงคน เสียงนก เสียงสุนัข จะเงียบหายไปหมด

หลังจากบวชไปได้ระยะหนึ่ง ก็ได้เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้ข้าพเจ้าประทับใจเกี่ยวกับหลวงปู่ กล่าวคือหลังจากทำกิจวัตรประจำวัน เช่น ทำสมาธิภาวนาในโบสถ์ตอนตีสี่ ทำวัตรสวดมนต์ ออกบิณฑบาต ฉันเสร็จล้างบาตรและถูกุฏิ ล้างกระโถน ซักสบงจีวรแล้ว มีเวลาว่างมากก็จะนอน (จำวัด) เพราะก่อนทำวัตรเช้าต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่เพื่อภาวนาไปจนถึงตีห้า และทำกิจวัตรต่าง ดังกล่าวมา กว่าจะเสร็จก็ใช้เวลาพอสมควรจึงรู้สึกง่วง และเมื่อนอนจะไปตื่นอีกทีประมาณก่อนเที่ยง บ่ายสี่โมงเย็น (16.00 น.) จะขัดบาตร กวาดบริเวณวัดร่วมกับพระองค์อื่น จากนั้นจะสรงน้ำ แล้วพระทุกองค์จะเข้าโบสถ์ในเวลาประมาณ 5 โมงเย็น (17.00 น.) นั่งภาวนาไปจนถึงเวลาประมาณ 1 ทุ่ม (19.00 น.) หลวงปู่จะมาที่โบสถ์และร่วมทำวัตรเย็นกับพระจากนั้นหลวงปู่ก็จะเทศนาอบรมพระและญาติโยมที่เข้ามาร่วมภาวนาและทำวัตรเย็นในโบสถ์ (ที่วัดป่าบ้านจิกจะเปิดโอกาสให้ญาติโยมและสาธุชนเข้ามาร่วมบำเพ็ญเพียรภาวนาและทำวัตรเย็นที่วัด) ซึ่งเป็นกิจวัตรปกติที่หลวงปู่ทำเป็นประจำในสมัยที่หลวงปู่ยังแข็งแรง ข้าพเจ้าจำได้ว่าเป็นช่วงที่ข้าพเจ้าได้บวชมาประมาณ 2-3 สัปดาห์ เย็นวันหนึ่ง หลังจากภาวนา สวดมนต์ทำวัตรเย็นแล้ว หลวงปู่ได้เทศนาอบรมพระเณรและญาติโยมซึ่งดูเหมือนว่าในวันนั้นจะมีจำนวนมาก โดยเทศน์ผ่านเครื่องกระจายเสียง ซึ่งเนื้อหาการเทศน์ช่วงหนึ่งมีใจความที่ข้าพเจ้าจำได้แม่นยำไม่ลืมว่า "พระที่มาบวชใหม่ซึ่งจะบวชเพียงพรรษาเดียว ถ้าเปรียบก็เหมือนคนที่วิ่งผ่านน้ำหรือเดินผ่านน้ำเวลาอาบน้ำ ไม่สามารถชำระร่างกายให้สะอาดได้ เพราะการเดินหรือการวิ่งผ่านน้ำนั้นไม่มีเวลามากพอที่จะให้ชำระร่างกายให้สะอาดจริงๆ ได้ จึงควรใช้เวลาช่วงนี้ (ช่วงที่บวช) ซึ่งเป็นเวลาที่ดีที่สุดที่จะประกอบความเพียร โดยการนั่งสมาธิฝึกกัมมัฏฐาน เพราะถือว่าเป็นการสร้างบารมีสืบต่อความเพียรของเราไปในภพหน้าต่อไป ซึ่งคนธรรมดาจะหาโอกาสดีๆ เช่นนี้ไม่ได้ เพราะฉะนั้น อย่าทำตัวเป็นเหมือนหนอนในฐานส้วมที่อ้าปากรออุจจาระในส้วมไหลเข้าปากรับประทานอย่างเดียว" ความรู้สึกในตอนนั้นของข้าพเจ้า รู้สึกว่าอับอายขายหน้ามาก รู้สึกว่าหลวงปู่ตั้งใจสั่งสอนข้าพเจ้าโดยตรง และรู้สึกว่าทุกคนกำลัง

มองข้าพเจ้าอยู่ จากนั้นมา ข้าพเจ้าคิดว่าหลวงปู่สามารถล่วงรู้วาระจิตของคนอื่นได้ ทำให้ข้าพเจ้าเคารพและยำเกรงหลวงปู่มาก ซึ่งก็เป็นสิ่งดีที่ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความระมัดระวังพยายามบังคับจิตไม่ให้คิดไปในทางที่ไม่ดีที่เป็นโทษและที่ผิดศีลผิดธรรม

การที่จะบังคับจิตไม่ให้คิดออกไปภายนอก จำเป็นจะต้องหางานให้จิตทำตลอดเวลา เพราะธรรมดาของจิตปุถุชนที่ยังมีกิเลสก็ย่อมจะคิดโน่นคิดนี่ทั้งดีทั้งชั่วเป็นธรรมดา เพราะไม่เคยได้รับการบังคับอบรม มีแต่ปล่อยตามกิเลสมานาน จึงบังคับให้จิตทำงาน โดยการบริกรรม **พุทโธ** หรือ **กำหนดลมหายใจ** ให้จิตเป็นสมาธิทุกอริยาบถ ซึ่งก็เป็นไปด้วยความยากลำบาก บังคับได้บ้างไม่ได้บ้าง มีอยู่ช่วงหนึ่ง จิตเผลอคิดไปในทางกามกิเลสตามธรรมดาของชายหนุ่มซึ่งยังไม่สามารถบังคับจิตตัวเองได้ เหตุการณ์นี้เป็นเหตุให้ได้รับคำสั่งจากหลวงปู่ให้ไปสวดศพคนตาย ที่มีผู้นำมาฌาปณกิจในวัด เป็นศพไร้ญาติและเป็นผู้หญิงที่มีอายุมากแล้วสวดแล้วก็เผาในวันเดียวกันนั้นเลย เป็นการเผาแบบชาวบ้านคือเอาฟืนมาก่อทับศพแล้วเผาสดให้เห็นเลย ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวมากเพราะเป็นการสวดศพครั้งแรก และเหตุการณ์นี้ก็ทำให้ข้าพเจ้ายิ่งแน่ใจว่าหลวงปู่รู้วาระจิตของข้าพเจ้า และอยากให้ข้าพเจ้าปลงในอสุภกัมมัฏฐานและให้จิตคลายจากกามราคะ มองเห็นทุกอย่างเป็นอนิจจังไม่เที่ยง มีเกิด มีแก่ มีเจ็บ มีตาย เป็นธรรมดา จะได้เลิกยึดมั่นถือมั่งในสังขาร จากเหตุการณ์นี้ทำให้ข้าพเจ้าพอจะรู้วิธีควบคุมบังคับจิต เนื่องจากความกลัวว่าหลวงปู่จะรู้ว่าข้าพเจ้าคิดอะไรในทางที่ไม่ดี และจากเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดกับข้าพเจ้าซ้อนๆ กัน ข้าพเจ้าจึงเพียรพยายามโดยเร่งความเพียรอย่างหนักในทุกอิริยาบถ จึงทำให้เริ่มมีสติรู้ตัวตลอดเวลา แม้เวลาขณะฉันก็จะตั้งสติสำรวมกายไม่ให้ทำเสียงดังและไม่ให้อาหารหกออกนอกบาตร ไม่ให้ภาชนะกระทบกันเกิดเสียงดัง และไม่ให้จิตคิดฟุ้งซ่าน ขณะกวาดทำความสะอาดลานวัดก็จะกำหนดลมหายใจพร้อมบริกรรมพุทโธไปด้วย เช่นกวาดไปทางซ้ายกำหนดระลึกว่า "พุท" กวาดไปด้านขวากำหนดระลึกว่า "โธ" ไปเรื่อยๆ ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนรู้สึกว่าจิตเริ่มมีความมั่นคงมีสมาธิ รู้สึกว่าบริเวณหน้าผากมีอาการตึงแน่น แม้จะเลิกบริกรรมแล้วอาการนี้ก็ยังอยู่ (แม้ปัจจุบันขณะนี้ถ้ากำหนดจิตก็จะเกิดอาการเช่นนี้แต่นานๆ ครั้งจะกำหนดจิตได้นิ่งไม่เหมือนขณะบวช) เมื่อกำหนดจิตเป็นสมาธิทุกอิริยาบถตลอดเวลา เย็นวันนี้หนึ่งเมื่อได้นั่งสมาธิในโบสถ์ ได้เกิดความรู้สึกอัศจรรย์เกิดขึ้นคือ เห็นแสงสีต่างๆ

หลากหลายสีเช่น สีส้ม สีขาว สีชมพู สีม่วง สลับไปมา บางครั้งเกิดอาการเหมือนตัวเบาลอยขึ้นไปข้างบน บางครั้งรู้สึกตัวยาวยืดขึ้นไปข้างบนก็มี และบางครั้งรู้สึกเหมือนว่าสามารถมองทะลุหนังตาออกไปได้ เห็นหนังตาเป็นเหมือนฉากบางๆ ขณะมีพระรูปอื่นเดินผ่านหน้าเราไปจะสามารถเห็นเป็นเงาผ่านหน้าเราไป บางครั้งรู้สึกเย็นที่คอ และที่ประทับใจของข้าพเจ้ามากที่สุด ข้าพเจ้าจำได้ว่าเป็นช่วงใกล้จะออกพรรษา ขณะนั้นเป็นขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนั่งสมาธิในโบสถ์เกิดความรู้สึกว่าเป็นการนั่งไปตามหน้าที่ ไม่ได้คอยคิดว่าจะเห็นอะไรหรือไม่ มีหน้าที่กำหนดจิตบริกรรมและกำหนดลมหายใจก็ทำไป รู้สึกว่านั่งไปได้สักครู่ก็เกิดอาการแน่นตรงหน้าผากมากผิดปกติ ต่อมาเกิดอาการผ่อนคลายตรงหน้าผากอย่างรวดเร็ว และปรากฏแสงสว่างจ้านวลใสเป็นแสงที่เย็นตามาก เกิดความรู้สึกสุขใจ ปิติอิ่มใจอย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อนในชีวิต แสงสว่างนั้นมีลักษณะเหมือนดวงแก้วข้าพเจ้าเห็นเพียงครึ่งดวง ขณะนั้นมีความสุขมาก เกิดอาการอยากจะเห็นเต็มดวงจึงพยายามเงยหน้าขึ้นเพื่อให้เห็นเต็มดวงทั้งๆ ที่หลับตาอยู่ ดวงแก้วจึงหายไป ในความรู้สึกของข้าพเจ้านั้นเหตุการณ์ที่เห็นดวงแก้วขณะนั้นกินเวลารวดเร็วมากไม่ถึง 5 นาที หลังจากนั้นจึงลืมตาขึ้นรู้สึกเสียดายมาก แต่ร่างกายขณะนั้นมีพละกำลังเหมือนกับว่าได้ผ่านการพักผ่อนมาเป็นเวลานาน และจากเหตุการณ์นี้ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความเชื่อมั่น แน่ใจในคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าเป็นสิ่งที่มีจริง เป็นจริง ชาติภพมีจริง สวรรค์มีจริง นรกมีจริง ข้าพเจ้ายังจดจำมาจนถึงทุกวันนี้ จากนั้นรู้สึกติดสมาธิ อยากจะมีประสบการณ์เช่นเดิมอีก จึงเร่งความเพียรไม่ให้ขาด แม้การเดินจงกรมที่เมื่อก่อนไม่กล้าไปเดินหน้าเมรุเผาศพระยะ หลังเกิดความกล้าขึ้นจึงไปเดินจงกรมหน้าเมรุเผาศพก่อนไปทำวัตรเย็นตอน 1 ทุ่มโดยไม่เข้าไปนั่งสมาธิเลย เพราะเดินจงกรมแล้วบางครั้งเกิดความอัศวรรย์ขณะเดินจงกรมกล่าวคือขณะเดินจงกรมไปมาและกำหนดการก้าวเท้าไปเรื่อยๆ ปรากฏว่าบางครั้งเห็นพื้นสว่างขึ้นมาเป็นระยะ สว่างมากจนมองเห็นลักษณะรายละเอียดของพื้นว่าเป็นดินทรายแซมด้วยหญ้าแล้วต่อมาแสงก็หายไป ขณะเกิดเหตุการณ์นี้เป็นเวลาโพล้เพล้ใกล้จะมืดแล้วมองอะไรก็เห็นไม่ชัดเจน

อีกเหตุการณ์หนึ่งที่ยังอยู่ในความทรงจำข้าพเจ้าจนถึงทุกวันนี้ก็คือวิธีอบรมสั่งสอนของหลวงปู่ที่ตรงไปตรงมา เรื่องมีอยู่ว่าครั้งหนึ่งพระองค์หนึ่งมาจากที่อื่นจรมาขอพัก

อยู่ที่วัด พระองค์นี้มีเงินติดตัวมาเป็นจำนวนหลายพันบาท ต่อมาเงินเกิดหายไป มารู้ตัวเอาในตอนรุ่งเช้าของอีกวันหนึ่ง ในเช้าวันนั้น หลังสวดมนต์ทำวัตรเช้าแล้ว หลวงปู่ได้เทศนาในโบสถ์มีใจความตอนหนึ่งว่า "โจรมันสอนพระ เพราะพระไม่ควรมีทรัพย์ติดตัวหรือเก็บสะสมรักษาทรัพย์ไว้กับตัว" เป็นการสอนให้พระรู้สำนึกในฐานะของตนและการรักษาพระธรรมวินัย อีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าซาบซึ้งถึงความเมตตาของหลวงปู่ที่มีต่อข้าพเจ้าและครอบครัวก็คือ หลวงปู่เมตตาให้ข้าพเจ้ากลับบ้านไปเยี่ยมพ่อแม่ โดยเฉพาะแม่ที่กำลังป่วย เพื่อช่วยอบรมให้แม่รู้จักวิธีภาวนาทำความเพียร จากประสบการณ์ของตัวเราเองที่มีอยู่ เหมือนกับหลวงปู่จะรู้ว่าข้าพเจ้าพอจะรู้อะไรจากการฝึกภาวนาอยู่บ้าง และเพื่อให้พ่อกับแม่ดีใจ นอกจากนี้หลวงปู่ยังฝึกให้รู้จักเทศน์ให้ญาติโยมฟังช่วงก่อนทำวัตรเย็นในโบสถ์สลับกับพระบวชใหม่อีกองค์ทุกวัน ประสบการณ์นี้มีเหตุให้ข้าพเจ้ารู้สึกว่าช่วยให้ข้าพเจ้าได้ลดละทิฏฐิมานะในตัวลงบ้าง และทำให้เกิดความกล้าหาญและฝึกความมีสติและสมาธิด้วย มีครั้งหนึ่งที่ข้าพเจ้าขึ้นเทศน์บนธรรมมาสโดยอ่านพระไตรปิฎกให้ญาติโยมฟัง และเมื่ออ่านแต่ละกัณฑ์จบลงก็จะต้องให้พร

ครั้งนั้นเมื่อให้พรถึง "สัพพีตีโย......" ก็ลืมบทสวดตอนต่อไป ค้างอยู่นานประมาณเกือบ 5 นาทีจึงสามารถนึกออกและสวดให้พรจนจบ ความรู้สึกขณะนึกบทสวดไม่ออกนั้นแย่มาก แต่ก็ผ่านมาได้

อีกประสบการณ์หนึ่งที่ข้าพเจ้าภูมิใจมากก็คือ หลวงปู่อนุญาตให้ข้าพเจ้าเข้าร่วมในพิธีพุทธาภิเษกพระพุทธชินราชจำลองที่แม่ของข้าพเจ้าถวายในตอนที่แม่ป่วย ข้าพเจ้าตื่นเต้นและตื้นตันใจที่ได้ร่วมสวดมนต์และร่วมอธิฐานจิตร่วมกับพระอื่นๆ และหลวงปู่ นอกจากนี้ทุกวัน ทางบ้านของข้าพเจ้าจะเอาข้าวสารมาไว้ที่โบสถ์เพื่อว่าตอนเย็นพระทุกรูปจะมาร่วมสวดทำวัตเพราะเชื่อว่าด้วยพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพและการสำรวมและอธิฐานจิตจะเป็นพลังปลุกเสกให้ข้าวมีพลังช่วยบรรเทาอาหารเจ็บป่วยของแม่ได้ และถึงใครจะไม่เชื่อหรือหาว่าข้าพเจ้าและทุกคนในครอบครัวงมงายก็ตาม แต่ข้าพเจ้าและทุกคนในครอบครัวก็ได้ประจักษ์และเชื่อว่าพลังแห่ง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์และพลังบุญช่วยแม่ได้จริง ดังหลักฐานที่เกิดกับแม่ กล่าวคือแม่มีอายุยืนยาวต่อมาหลังจากป่วยด้วยโรคมะเร็งปอดถึง 3 ปี แม้หมอผู้เชี่ยวชาญที่โรงพยาบาลที่กรุงเทพฯ จะบอกว่าแม่จะ

มีอายุได้เพียง 3-6 เดือนเท่านั้น โดยแม่ไม่ได้มีอาการเจ็บปวดทรมานจากมะเร็งแต่อย่างใด และที่จำได้ก็คือในตอนแรกที่ทราบว่าแม่ป่วยเป็นโรคนี้ทุกคนมีความเสียใจเศร้าใจ และได้พากันไปหาหลวงปู่และขอคำแนะนำและบอกหลวงปู่จะมาทำบุญต่ออายุแม่และบอกว่าจะขอให้แม่อยู่ต่อไปอีกสัก 3 ปีด้วยกลัวว่าจะต่ออายุไม่ได้จึงไม่กล้าจะบอกว่าจะต่ออายุอีกมากกว่านั้น ผลก็ปรากฏว่าแม่มีอายุต่อมาอีกประมาณ 3 ปีพอดี และจากเหตุการณ์ที่ได้สวดมนต์ปลุกเสกข้าวนี้ มีอยู่วันหนึ่งหลังจากทำสมาธิได้ระดับหนึ่งแล้ว ก่อนจะทำวัตรเช้าที่โบสถ์ ข้าพเจ้าได้ไปเดินจงกรมหน้ากุฏิซึ่งเป็นช่วงเวลาประมาณตีสี่ (4 นาฬิกา) เดินไปได้สักครู่ก็เกิดความรู้สึกตื้นตันระลึกถึงคุณของพ่อและแม่ขึ้นมา และเกิดความรู้สึกเสียใจที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยระลึกถึงพระคุณคิดจะตอบแทนพระคุณของท่าน มานึกขึ้นได้ก็เมื่อท่านเจ็บป่วยด้วยโรคร้ายและคงจะมีชีวิตอยู่กับเราได้ไม่นาน จึงตั้งใจว่าจะใช้เวลาในช่วงบวชประพฤติปฏิบัติตนให้ดีที่สุด จะปฏิบัติตนอยู่ในศีลในธรรมเพื่อให้เกิดบุญกุศลไปถึงพ่อและแม่

นอกจากประสบการณ์ที่มีค่าต่างๆ ที่ประทับใจแล้ว ข้าพเจ้ายังรู้สึกซาบซึ้งประทับใจในคำสอนของหลวงปู่และของท่านพระอาจารย์หมุน ท่านพระอาจารย์เหรียญ ซึ่งข้าพเจ้าเคารพท่านและขอกราบระลึกถึงพระคุณของท่านยึดถือท่านว่าเป็นอาจารย์ของข้าพเจ้าตลอดมา ตัวอย่างคำสอนหนึ่งซึ่งมีค่าประทับใจของข้าพเจ้าตลอดมาก็คือ ความเชื่อของคนทั่วไปมักจะเชื่อว่าถ้าได้บวชลูกชาย ลูกจะสามารถจูงพ่อแม่และญาติพี่น้องพ้นนรกและพาพ่อแม่และญาติขึ้นไปสวรรค์ได้หลังจากพ่อแม่และญาติตายไปแล้ว แต่ในความเป็นจริงแล้วหลวงปู่และพระอาจารย์สอนให้ข้าพเจ้าเข้าใจว่า การที่ลูกบวชในขณะที่พ่อแม่ยังมีชีวิตอยู่ จะทำให้พ่อแม่รวมทั้งญาติเข้าวัดมาทำบุญ เปรียบเหมือนว่าลูกจูงพ่อแม่มาเข้าวัดซึ่งนอกจากจะมาทำบุญแล้วก็จะได้มาเรียนรู้ศาสนาเรียนรู้พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าและมาอนุโมทนาบุญจากการบวชของลูก ซึ่งเป็นการสร้างสมความดีใส่ตัวและเกิดการซึมซับความดีสู่จิตใจ เมื่อตายละโลกนี้ไปแล้วก็จะไปสู่สุคติภพ มีสวรรค์เป็นต้น นี่คือความหมายที่แท้จริงของการบวชของลูกที่สามารถจูงพ่อแม่และญาติขึ้นสวรรค์ ซึ่งข้าพเจ้าเพิ่งจะมาเข้าใจตอนบวช นอกจากนี้หลวงปู่ยังสอนว่าการทำความเพียรจะทำให้เราฟังเทศน์ได้รู้เรื่อง สมัยก่อนเวลาเราฟังพระเทศน์เราไม่ค่อยเข้าใจไม่ค่อยรู้เรื่องเท่าใดนัก หลังจากเราได้รู้จักฝึกปฏิบัติใจแล้ว มื่อฟังเทศน์จะรู้จักเข้าใจความหมายของ

เนื้อหาธรรมะที่พระเทศน์มากขึ้น

ที่ข้าพเจ้าเล่ามาทั้งหมดคือประสบการณ์ในการบวชและการได้มาเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่ถิร ฐิตธมโม ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่มีคุณค่าที่ประมาณไม่ได้ ความเมตตากรุณาของหลวงปู่ที่ให้การอบรมสั่งสอนด้วยอุบายที่ฉลาดลึกซึ้ง รู้เท่าทันกิเลสของข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ารู้ซึ้งถึงคุณค่าของพระพุทธศาสนา เป็นคนมีหลักใจ มีหลักยึดที่ถูกต้องในการดำเนินชีวิต ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นบุญวาสนาอย่างยิ่งที่ได้มาเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่ถิร ฐิตธมโม ซึ่งข้าพเจ้ามั่นใจว่าท่านเป็นพระอริยสงฆ์ที่สามารถกราบไหว้ได้อย่างสนิทใจ ข้าพเจ้าขอกราบเท้าด้วยความเคารพและเทิดทูนด้วยเศียรเกล้า หากกรรมอันใดที่ข้าพเจ้าได้ล่วงเกินหลวงปู่ด้วยกาย วาจาและใจ ทั้งต่อหน้า ลับหลัง ด้วยเจตนาก็ดี ไม่ได้เจตนาก็ดี รู้เท่าถึงการณ์ก็ดี รู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็ดี ขอหลวงปู่โปรดอโหสิกรรมอย่าให้เป็นเวรกรรมแก่ข้าพเจ้าเพื่อการสำรวมระวังต่อไปและขออำนาจพระศรีรัตยตรัย ช่วย ปกปักษ์รักษาให้หลวงปู่แข็งแรงอยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรที่ยึดเหนี่ยวจิตใจแก่ศิษย์และพุทธศาสนิกชนไปนานๆ ด้วยเทอญ

ข้าพเจ้าหวังว่าเป็นประสบการณ์ต่างๆ ที่เล่ามานี้จะคิดเป็นคติและมีประโยชน์แก่ท่านสาธุชนทั้งหลายบ้างไม่มากก็น้อย

เรื่องความประทับใจในหลวงปู่ถิร (โดย ลูกศิษย์)

ผมย้ายมาจากจังหวัดชลบุรีเมื่อประมาณปี พ.ศ.2527 ในขณะที่กำลังเรียนอยู่ชั้น ป.5 คุณพ่อคุณแม่จะพาไปวัดป่าบ้านตาดอยู่เสมอ หรือไม่ก็ไปวัดโพธิสมภรณ์ซึ่งเป็นวัดที่อยู่ใกล้บ้าน แต่ไม่เคยมาวัดบ้านจิกเลยเป็นเวลาหลายปีจนกระทั่ง เมื่อประมาณ ปี พ.ศ.2540 นี้เองได้มีเพื่อนร่วมงานที่บริษัทชวนไปทำบุญที่วัดบ้านจิก

ผมเองโดยปกติก็ชอบทำบุญอยู่แล้ว ก็เลยทำให้รู้จักวัดบ้านจิก และในที่สุดก็ได้มีโอกาสบวชที่วัดนี้เองเมื่อเดือนตุลาคม ปี พ.ศ.2541 โดยมาบวชพร้อมกับพี่ชายอีกคนหนึ่ง ยังความซาบซึ้งใจให้กับคุณแม่เป็นที่ยิ่งนัก ในการบวชพระที่วัดบ้านจิกนั้น โดยปกติหลวงปู่จะนั่งเป็นประธานในการบวชด้วยเสมอโดยจะนั่งอยู่ข้างหลังพระอุปัชฌาย์ ผมเองไม่ทราบแน่ชัดว่า หลวงปู่มานั่งทำไม เพราะที่วัดอื่นก็เห็นมีแต่พระอุปัชฌาย์ และคณะสงฆ์ ได้ยินบางคนก็บอกว่า. หลวงปู่ท่านกำหนดจิตดูว่าคนที่มาขอบวชนั้นจะสร้างปัญหาความเดือดร้อนหรือไม่ หรือมาตั้งใจปฏิบัติ เพราะยิ่งช่วงเข้าพรรษาก็มักจะมีคนมาบวชกันมาก บางทีก็มาทะเลาะวิวาทกัน บางทีก็มาชวนกันเล่น สร้างความเสื่อมเสียให้กับพระพุทธศาสนา แต่สำหรับผมแล้วการที่หลวงปู่ท่านมานั่งเป็นประธานในพิธีนั้นเหมือนกับท่านมาเตือนว่า..ให้ตั้งใจให้ดี การบวชครั้งนี้สำคัญมากนะ.. คล้ายๆกับการที่เวลาเราเรียนจบแล้วในหลวงเสด็จมาพระราชทานปริญญาบัตรให้ บัณฑิตเหล่านั้นก็จะภาคภูมิใจเป็นอย่างมาก ถึงกับมีการคุยข่มกันระหว่างสถาบันว่าได้รับปริญญาบัตรจากใคร.. ผมได้มีโอกาสมารู้จักหลวงปู่เมื่อตอนท่านอายุมากแล้ว แต่ผมก็ได้ซึมซับความมีเมตตาอย่างหาที่สุดมิได้จากท่าน อีกทั้งท่านก็เป็นแบบอย่างที่ดีเช่นในเรื่องการบิณฑบาตร ผมเคยเห็นพระหลายๆรูปมีทั้งหนุ่มและแก่ ที่นั่งสามล้อมาบิณฑบาตร แต่สำหรับหลวงปู่แล้ว ไม่ว่าฝนจะตก แดดออก หรือหนาวแค่ไหน พวกเราจะเห็นหลวงปู่ออกมาเดินนำขบวนพระสงฆ์บิณฑบาตรอยู่เสมอ นอกจากนี้ท่านยังเป็นกำลังใจให้ต่อสู้กับความขี้เกียจได้เป็นอย่างดี เพราะว่าเวลาขี้เกียจลุกจากที่นอนทีไร แล้วนึกถึงว่าหลวงปู่..ท่านอายุมากแล้วท่านยังลุกมาทำวัตรมาบิณฑบาตรเลย เราจะมัวแต่นอนอยู่ได้ยังไง..เท่านี้ก็นอนต่อไม่ลงแล้วครับ!!!

กิจกรรมตอนบ่ายของหลวงปู่ที่วัดบ้านจิกก็คือเดินออกกำลังกายตรวจรอบๆ

บริเวณวัดในช่วงที่ผมบวชอยู่นั้น มีวันหนึ่งผมกำลังกวาดใบไม้ในเส้นทางที่ท่านจะเดินผ่าน พอดีและผมได้เข้าไปขอโอกาสให้ท่านเกาะแขนเดินออกกำลังกาย ขณะที่ใจกำลังรู้สึกปิติอยู่นั้น ก็มีความคิดเรื่องโบสถ์แวบขึ้นมาว่า ทำไมท่านต้องสร้างใหญ่โตด้วย ชั้นบนก็ไม่ค่อยได้ใช้ประโยชน์ ทำแบบวัดป่าน่าจะดีกว่า.. ทั้งๆที่เราก็พยายามพุทโธ และสำรวมความคิดแล้วเชียวนา ก็ยังไม่วาย..

หลังจากวันนั้นแล้วผมได้มีโอกาสอยู่ใกล้ๆ ท่านที่กุฏิหลวงปู่อีก หลวงปู่ท่านก็เดินไปเดินมา และก็ชี้ไปที่ห้องต่างๆ และก็พูดว่า ตอนที่ท่านสร้างก็ไม่รู้หรอกว่า ต่อไปจะเป็นห้องคอมพิวเตอร์ แต่ท่านสร้างตามนิมิตรที่ท่านเห็นเท่านั้นเอง ผมก็เลยมาถึงบางอ้อว่าการที่ท่านสร้างโบสถ์หรืออะไรก็แล้วแต่ ท่านไม่ได้สร้างด้วยความอยาก ผมก็ได้แต่นึกขอขมาท่านอยู่ในใจและเตือนตัวเองให้สำรวมความคิดและอยู่กับพุทโธมากขึ้น.. มากขึ้นเพราะการกระทำใดๆ ของผู้ห่างไกลจากกิเลสนั้นย่อมอยู่นอกเหนือความคาดเดาของเราผู้ซึ่งเต็มไปด้วยกิเลสอย่างหาที่เปรียบมิได้

การได้มีโอกาสสรงน้ำหลวงปู่ในตอนเย็นนั้นก็ถือว่าเป็นมงคลยิ่ง ทำให้หัวใจชุ่มเย็นเหมือนได้พลังใจพร้อมที่จะเข้าไปต่อสู้การปวดเมื่อยจากการนั่งสมาธิอีก 2 ชั่งโมง อย่างกระตือรือร้น มีโยมบางคนก็หาโอกาสมาสรงน้ำอยู่เสมอๆ ใครทำใครได้นะครับ..

เรื่องที่ประทับใจอีกเรื่องก็คือเรื่องการเทศน์ของหลวงปู่ หลวงปู่จะเทศน์ก่อนทำวัตรเย็นประมาณ 2 ทุ่ม ซึ่งก็เป็นเวลาที่เราเข้ามาโบสถ์และนั่งสมาธิกันมาแล้วประมาณ 2-3 ชั่งโมง ถ้าวันไหนนั่งสมาธิแล้วจิตใจสงบเยือนเย็นดี ไม่ค่อยฟุ้งซ่าน เวลาได้ยินเสียงเทศน์ของหลวงปู่ก็เหมือนได้รับกระแสแห่งธรรมะซึบซับเข้าไปในจิตใจได้อย่างลึกซึ้ง แต่ถ้าวันไหน จิตใจฟุ้งซ่าน เวทนาต่างๆ รุนแรง ขณะที่กำลังจวนเจียนจะพ่ายแพ้นั่นเอง เสียงหลวงปู่จะเป็นเสมือนระฆังหมดยก ให้โอกาสได้พักหายใจ (เฮ้อ! รอดตายแล้วเรา...)

ในช่วงที่ผมเป็นพระ ได้เคยขอพรหลวงปู่ ท่านก็บอกว่า ให้พุทโธนะ พุธโธเป็นอาวุธสำคัญของท่าน ทำให้ผมเอง เวลาเห็นหลวงปู่ แล้วลืมพุทโธอยู่ ก็จะรีบพุทโธ หรือเวลานึกถึงหลวงปู่ก็จะรีบพุทโธ เพราะเวลาท่านเทศน์ทีไร ตอนสุดท้ายท่านจะเทศน์ว่า นี่แหละจึงได้ชื่อว่า เราเป็นผู้ประกอบความเพียรด้วยความไม่ประมาท เหมือนกับท่านจะย้ำ

เตือนให้เราทุกคนตั้งใจทำความเพียร และมีพุทโธอยู่เสมอ ดังนั้นเวลาเข้าไปกราบท่านหรือเอาของไปถวายหลวงปู่ ก็จะไม่ค่อยได้สนทนากับท่านมากนัก อย่างมากก็ 1-2 ประโยค เสร็จแล้วรีบกราบลา เพื่อให้ท่านพักผ่อน

สุดท้ายนี้ บุญกุศลใดที่ข้าพเจ้าได้กระทำมาดีแล้ว ทั้งในชาตินี้และอดีตชาติ รวมทั้งที่จะทำต่อไปในอนาคตนั้น ขอน้อมถวายแด่หลวงปู่ถิร ด้วยเศียรเกล้า ขอให้หลวงปู่มีสุขภาพแข็งแรงและถึงฝั่งแห่งพระนิพพานโดยเร็วพลันยิ่งเทอญ

เรื่องเล่าโดยนางหทัยพร กำหนดแน่

ศษ.ม.(การบริการการศึกษา) วิทยากรระดับจังหวัด

โครงการปฏิบัติธรรมเฉลิมพระเกียรติ

ข้าพเจ้าอยากเล่าให้ฟังคร่าวๆ ว่า บรรพบุรุษของข้าพเจ้าชอบทำบุญ ทำทาน ปฏิบัติสมาธิภาวนาอย่างสม่ำเสมอ แม้การสร้างจุลกฐินในสมัยโบราณนั้นถือว่าสร้างยากมาก แต่ทางครอบครัวก็สร้างถวายทุกๆ ปี อีกทั้งยังถวายที่ดินส่วนหนึ่งให้หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต เพื่อสร้างวัดป่าสุทธาวาส จังหวัดสกลนคร และถวายที่ดินสร้างวัดโพธิ์ศรีสะอาด อำเภอเมือง จังหวัดหนองบัวลำภู

คุณยายของข้าพเจ้าชื่อ คุณย่าชุมรี สิริจันทพันธ์ เป็นบุตรี ของท่านขุนพินิจ ชัยวินิจ คนในบ้านจิกมักจะเรียกท่านว่าคุณยายชุมรีเป็นโยมอุปัฏฐาก ปฏิบัติดูแลวัดบ้านจิกมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2491 ดูแลเรื่อยมาจนกระทั่งอายุมากขึ้นจึงมอบหมายหน้าที่นี้ให้คนอื่นดูแลต่อไป โดยได้รับอนุญาตจากหลวงพ่อ(หลวงปู่ถิร) คุณย่าชอบมาถืออุโบสถศีล นอนที่วัด และมักจะพาข้าพเจ้ามาด้วย จำได้ว่าย่าพามานอนจำศีลในวัดที่ศาลาหลังเก่า หลังที่ถูกพายุพังทลายไปแล้ว ตอนนั้นอายุประมาณ 5 ขวบ วัดยังไม่มีไฟฟ้าใช้ต้องจุดตะเกียงน้ำก๊าด น้ำมันมะพร้าว ครั้งหนึ่งมีศพที่เกิดจากอุบัติเหตุห่อด้วยเสื่อวางไว้บนศาลา ข้าพเจ้าก็นั่งมองจนหลับไปในที่สุด จากการนำพาปฏิบัติ ของคุณย่าทำให้ข้าพเจ้ามีใจรักในการทำบุญทำกุศลตามไปด้วย ข้าพเจ้ามากราบหลวงพ่อทุกวันพระและจะจัดดอกกล้วยไม้อุดรซัยชายน์ กล้วยไม้ผีเสื้อดอกสีแดงเข้ม จำปีสีเหลือง กรรณิการ์ ราชาวดี มากราบถวายหลวงพ่อด้วยความศรัทธา หลวงพ่อสอนธรรมะชี้แนะว่า "ไม่ยึดอดีต ให้ถือปัจจุบัน ปฏิบัติศีล สมาธิ ทานภาวนา อย่างสม่ำเสมอ" เมื่อสิ้นคุณย่าแล้ว ข้าพเจ้าคิดถึงคุณย่ามาก ได้เล่าถวายให้หลวงพ่อฟังว่าคิดถึงคุณย่า หลวงพ่อสอนว่า "ถ้าคิดถึงก็ปฏิบัติ สมาธิ ภาวนาให้เหมือนที่ย่าเคยทำ"

ปี พ.ศ.2533 เป็นปีที่ฉลองโบสถ์ใหม่ ซึ่งก็คือโบสถ์หลังปัจจุบันนี้หลวงพ่อเดินเข้ามาบอกว่า "แดง มาบวชชีพราหมณ์" ข้าพเจ้าไม่เคยอดข้าว ไม่เคยถือศีล 8 และก็คิดว่า

เราต้องไปทำงาน จะถือศีล 8 ได้อย่างไร เพราะความไม่เข้าใจถึงศีลอย่างถ่องแท้นั่นเอง จึงรีบตอบหลวงพ่อไปว่า "ไม่ได้เจ้าค่ะ หลวงพ่อลูกไปทำงานทุกวัน" หลวงพ่อก็พูดว่า "บวช 2-3วันก็ได้ มาบวชวันเสาร์วันอาทิตย์" ข้าพเจ้าหลีกเลี่ยงไม่ได้ก็ต้องมาบวชวันศุกร์จนถึงวันศุกร์ต่อไปครบ 7 วัน ในระหว่างปฏิบัติธรรมอยู่นี้ก็ได้เห็นอานิสงค์ผลบุญของการปฏิบัติ คือ วัน แรกๆยุงกัดจนตัวลายไปหมด ข้าพเจ้าพยายามไม่ฆ่าสัตว์ไม่ตบยุง พอล่วงเข้าวันที่ 3 วันที่ 4 ยุงไม่มากัดเลย เพราะเราถือศีล 8 ครบบริสุทธิ์ ขณะนั่งสมาธิ ภาวนาก็ต้องต่อสู้กับความเจ็บ ปวดขาที่เป็นเหน็บชามันแสนทรมาน หลวงพ่อสอนว่า "ปวด ช่างมัน สังขาร ทนปวด ทนเจ็บ ให้เห็นทุกข์ และจะพบสุข ขามันเป็นเหน็บ ปวดมาก เหมือนมันจะใหญ่ขึ้นๆ จนถึงคอ(ในความรู้สึกของข้าพเจ้า) ก็สู้อดทน จนในที่สุด ความเจ็บปวด เหน็บชาหายไป ตัวเบา เกิดสุข ขอให้ท่านผู้อ่านมาปฏิบัติเองดูเถิด เพราะเรื่องนี้เป็น **"โอปนยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัปโพ วิญญูหิติ" รู้ก็รู้ได้เฉาะตน**

หลังจากลาสิกขาบทจากชีพราหมณ์ได้ 1 สัปดาห์ รถยนต์ก็เกิดอุบัติเหตุ คนขับรถตายคาที่ ดูสภาพรถแล้ว ถ้ามีคนนั่งในรถกี่คนๆก็จะไม่เหลือรอดชีวิตเลย รถคันนี้เพิ่งซื้อมาได้ 3 เดือน เพื่อนมาขอยืมไปขับเพื่อตามหารถอีกคัน เขายืมรถไป เราไม่มีรถ จึงต้องใช้

รถคันเก่า กลับมาก็ทราบว่ารถคันใหม่ของตัวเองเกิดอุบัติเหตุแล้วนี่แหละ หลวงพ่อจึงบอกให้บวชชีพราหมณ์ ท่านรู้อดีต อนาคต รู้วาระจิต ข้าพเจ้าพิจารณาดูว่าด้วยบารมีของหลวงพ่อ ข้าพเจ้าและครอบครัวจึงรอดชีวิตมาจนบัดนี้

ข้าพเจ้าสำนึกในเมตตาคุณของหลวงพ่อจนหาที่สุดไม่ได้ไม่ทราบจะทดแทนอย่างไรจึงจะคุ้มค่ากับความกรุณา เมตตา ของหลวงพ่อ ทุกวันนี้ คิดว่า สิ่งที่จะทำให้หลวงพ่อได้ดีที่สุด คือ "การปฏิบัติภาวนาสมาธิ" ปฏิบัติให้มาก มีเวลาก็รีบทำสมาธิ ทำความดี

ขออำนาจบารมีพระรัตนตรัยจงปกป้องอภิบาลแก่ผู้อ่านผู้ปฏิบัติทุกท่านให้ปราศจากอุปสรรค ภัยอันตรายทั้งปวง

ธรรมโอวาท

ธรรมโอวาท

บ่นแต่ทุกข์ บ่นแต่ลำบาก
บ่นแต่ว่ายากจน บ่นอยู่อย่างนั้น
สิ่งเหล่านี้ไม่มีประโยชน์ ก็ทุกข์อยู่อย่างนั้น
เพราะเราไม่รู้จักบุญ – กุศล ไม่รู้จักปลง ไม่รู้จักวาง
บุญ คือการทำจิตใจให้เป็นสุข
ความเป็นบุญก็คือ การรักษาศีล เจตนาละเว้นจากบาป อกุศล
การบำเพ็ญภาวนา เป็นการสร้างบุญจากภายใน
ส่วนมากสร้างกันแต่ภายนอก
มันก็เลยวุ่นวาย เพราะทำแต่ภายนอก
ทำไป หาไป ก็ได้แต่ทุกข์

การปลูกฝังจิตใจให้เชื่อมั่นในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
เราต้องมอบกาย ถวายชีวิตให้เป็น "ปฏิบูชา"
บูชาตามพระธรรม คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า
สิ่งเหล่านี้สามารถเอาชนะความอดทน เสียสละ อภัยทานได้
เราเอาร่างกาย สังขารนี้บูชาต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
เมื่อบูชาได้ ผู้นั้นได้ชื่อว่า มีความเชื่อมั่นพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
เราจะอยู่ที่ไหน ก็มีความสุขในที่นั่น
ความเสื่อม คือการปล่อยจิตใจไปตามโลกธรรม
เสื่อมจากศีล จากธรรม แสดงว่าเราย่อหย่อน
ไม่เคร่งต่อคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า
บาป – อกุศล ก็เกิดขึ้น

เรามาบำเพ็ญเพียรละบาป ทำจิตใจให้ผ่องใส
เอาใจใส่ต่อการประพฤติ ปฏิบัติ
ให้รู้ ให้เห็น ทุกลมหายใจเข้า – ออก
ที่มันวุ่นวาย เพราะจิตใจเสื่อมจากศีล จากธรรม

เรามาประพฤติ ปฏิบัติธรรม เพื่อแสวงหาทางพ้นทุกข์
แต่กลับไปแสวงหากิเลส ก็จะได้แต่กิเลส
ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ก็เหมือนกันหมด
อยู่ที่จิตใจเราตัวเดียว ถ้าใจไม่ละ มันก็เป็นทุกข์
ตัวสมุทัย ตัวเหตุให้เกิดทุกข์
การมัวเมาอยู่กับกิเลส อยู่กับโลกธรรม
มันก็ไม่ได้บุญ ไม่ได้กุศล
ผลสุดท้าย ชีวิตที่ล่วงไปก็เสียเปล่า

ร่างกายสังขารเราเสมือนท่อนไม้ ไม่มีประโยชน์
นอกจากจิตใจเรา ประพฤติ ปฏิบัติ ให้เป็นธรรมเท่านั้น
เราปฏิบัติจิตใจ บังคับกายให้ทำ ให้ประพฤติ ปฏิบัติ
แต่นี่ไม่อยากบังคับกาย กลัวตาย กลัวเจ็บ
จะมานั่งภาวนา ก็ผลัดวันประกันพรุ่ง
ธรรมก็ไม่ได้เกิด จะทำก็ไม่ได้ทำ
ร่างกายก็ไม่มีประโยชน์อะไร
ในเมื่อเราไม่ประพฤติ – ปฏิบัติ

ไฟที่เกิดขึ้น คือไฟราคะ ไฟโทสะ ไฟโมหะ
ไฟความเกิด แก่ เจ็บ ตาย
เรามานั่งดูไฟที่เกิดขึ้นจากภายในจิต
เมื่อรู้ เราก็ต้องระงับดับไฟ
เอาพุทโธเป็นเครื่องดับ
พุทโธ เป็นเครื่องกั้น – ปัดเป่า
ระลึกพุทโธ ทุกลมหายใจเข้า – ออก

กรรมเป็นตัวทำให้เราเกิดขึ้นมา ประกอบด้วยกายกรรม (ก้อนกรรม) และมโนกรรม (ใจ) กรรมเกิดขึ้นด้วยอำนาจของอวิชา ตัณหา กิเลส เราจึงหมุนเวียนไปตามกรรม โดยทั่วไป เราจะไม่รู้ไม่เห็นกรรมดีกรรมชั่วที่เรากระทำไปนั้น เพราะอำนาจแห่งอวิชาบดบัง การภาวนาเมื่อเราระลึกอยู่กับปัจจุบันแล้ว กรรมที่เราทำไว้ทั้งดี และชั่ว จะปรากฏให้เรารู้เห็นสิ่งไม่ดีก็ให้เรารับรู้แล้วละไป ส่วนสิ่งที่ดี เราก็นำมาปฏิบัติต่อไป

การบำเพ็ญเพียรภาวนา เป็นการรักษาบุญกุศลในจิตไม่ให้เสื่อม
ให้มีคงที่ หรือเจริญยิ่งขึ้นไป
จิตที่เป็นกุศล ทำให้เราไม่เบียดเบียนตัวเราเองและผู้อื่น
การฝึกจิตเป็นเรื่องยาก เพราะจิตไม่มีตัวตน การปฏิบัติจึงต้องมีความจริงใจ
ฝึกจิตให้มีสติ สัมปชัญญะ ปฏิบัติตามพระธรรมของพระพุทธเจ้า
เพื่อให้จิตเป็นบุญกุศล
ผลจากการปฏิบัติภาวนาจะเกิดที่ตัวเราเอง
ซึ่งจะได้บุญ กุศล หรือไม่ ก็อยู่ที่ตัวเรา ไม่ต้องไปโทษสิ่งอื่น

ธรรมชาติของจิตมักชอบปรุงแต่งไปตามความนึกคิด อารมณ์ โลภ โกรธ หลง ความสงบ ความสุข จะเกิดขึ้นได้เมื่อเรารู้จักระงับจิตไม่ให้ปรุงแต่งไปตามอารมณ์ เราต้องฝึกจิตให้รู้ตัวสมมติต่างๆ ที่จิตไปยึดถือให้รู้ว่ามันเป็นทุกข์ อนิจจัง และอนัตตา แล้วละสิ่งที่ยึดถือนั้นเสีย จิตก็จะเกิดกุศลขึ้น เมื่อเราระงับจิตได้ จิตก็จะเกิด ญาณ ปัญญา วิทยา จิตจะมีความผ่องใส เกิดญาณ รู้เห็นทุกสิ่งทุกอย่าง

การบำเพ็ญเพียรภาวนา เป็นการทำให้จิตมีสติอย่างต่อเนื่อง

การที่ไม่มีความต่อเนื่องเพราะเราอยู่ใต้อำนาจของกิเลส

จึงมีแต่ความเกียจคร้าน มักง่าย

เราต้องเพียรรักษาจิตไม่ให้คิดไปตามอารมณ์ต่างๆ ทั้งในอดีต และอนาคต

พิจารณาให้เห็น ให้รู้เฉพาะตัวของเราในปัจจุบันเท่านั้น

การภาวนาอยู่กับ "พุทโธ" เป็นการฝึกหัดจิตให้มีสติสัมปชัญญะ รู้ตัวของตัวเอง

ถ้าไม่กำหนด จิตของเราจะเลื่อนลอย ฟุ้งไปไม่มีจุดหมายปลายทาง

วิ่งวนอยู่กับภพชาติ คือ ความเกิด ความตาย ไม่มีจุดจบ

การภาวนาทำให้วงเวียนภพชาติสั้นเข้า น้อยลง

เมื่อจิตสงบ จะรู้เห็นว่าทุกสิ่งล้วนเกิดขึ้นแล้วดับไป

มีแต่ความทุกข์ ไม่มีตัวตน ไม่มีความเที่ยง

จิตจะเกิดความสลดสังเวชที่เรียกว่า "ธรรมสังเวช"

สลดในความเป็นจริงที่จิตเข้าไปรู้ ไปเห็นนั้น

การทำบุญ คือ การทำจิตใจให้เป็นบุญกุศล

หมายถึงว่า ต้องทำด้วยความจริงใจ บริสุทธิ์ใจ

เช่น การให้ทาน เป็นการเสียสละ ให้ความตระหนี่ถี่เหนียวที่จิตใจของเราเบาบางลง

การภาวนา เป็นการทำใจให้เป็นกุศล เราต้องทำอย่างจริงใจ เต็มใจ

คือ ต้องไม่มีความบกพร่อง หรือบาปเกิดขึ้นในจิต เราจึงจะได้บุญกุศล มีความสุข

การทำบุญ ถ้าเป็นการทำไปตามโลกนิยม หรือประเพณีโดยไม่ได้ทำจากจิตแล้ว

ถือว่าไม่ใช่การทำบุญที่แท้จริง ผู้ทำก็จะไม่ได้บุญกุศล หรืออาจจะเกิดบาปแทนก็ได้

ผู้ที่จะได้ชื่อว่าเป็นผู้รักษาศีล มีศีลจริงๆ

ต้องเป็นผู้ที่มี "เจตนาในการละเว้น"

ศีลที่เราตั้งใจจะรักษาจึงจะสมบูรณ์

จิตคนเราเหมือนลิง ชอบดิ้นกระสับกระส่าย จับไม่อยู่

และฝึกยาก พระท่านจึงให้เรา "โอปนยิโก" คือให้น้อมพิจารณาที่ตัวเรา เพื่อจะได้เห็นตัวเรา ให้เพียรรักษาจิต

ปลูกฝังจิตของเรา ให้มีศีล มีธรรม

ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า เพื่อจะได้เกิดบุญ กุศล มีจิตที่ฉลาด มีปัญญาพิจารณารู้เหตุ รู้ผล ที่เกิดในจิต รู้กรรม

ผลของกรรมที่เกิดขึ้น ความเกิดแก่ เจ็บ ตาย ของร่างกายสังขารที่เป็นอยู่ ให้เพียรรักษาจิตอยู่กับ "พุทโธ" ไม่ปล่อยไปตามอารมณ์ต่างๆ คือกิเลส ที่ทำให้จิตเศร้าหมอง โลกมีแต่ความวุ่นวาย ความทุกข์ โลภ โกรธ หลง เราต้องละ วาง ปลง สิ่งเหล่านี้ สละความตระหนี่ในใจออกไป จิตเราก็จะแจ่มใสมีความสุข

การประพฤติปฏิบัติ ของพระสงฆ์ต้องให้อยู่ในธรรมวินัย ต้องรู้ว่าอะไรถูกต้อง อะไรอยู่ในธรรมวินัย อะไรทำให้เกิดความเศร้าหมอง อะไรควรละเว้น และอะไรควรนำออกจากจิตใจ พระสงฆ์จึงต้องตรวจดูตนเองด้วยการปฏิบัติภาวนาให้ละกิเลส ตัณหา มานะทิฐิในจิตออกไป อย่าปล่อยให้เวลาผ่านไปตามพรรษาที่มากขึ้นโดยไม่ได้ประโยชน์อะไร เมื่อประ

พฤติปฏิบัติอยู่ในธรรมวินัยด้วยความจริงใจแล้ว ผลที่ได้คือ จะทำให้จิตใจสงบ บริสุทธิ์ ผ่องใส เหมือนพระอริยเจ้าที่ท่านปฏิบัติ

ชาติคือความเกิดที่เป็นทุกข์ โดยจิตของเราไปยึดถือเอาสิ่งสมมุติว่าเป็นตัวตน เป็นเราเป็นเขา โดยทั่วไปจิตของคนมักชอบส่งไปภายนอกตัว ให้หลงลืมทุกข์ ลืมวันคืนไป จิตจะมีมานะทิฐิจึงมองไม่เห็นทุกข์ ไม่เห็นไฟในวัฏสังสาร คือราคะ โทสะ โมหะ ความเกิด ความแก่ ความเจ็บ และความตาย ทำให้ชีวิตหลงไปกับสิ่งเหล่านี้ การภาวนาจึงให้น้อมจิตเข้ามาพิจารณาให้จิตมองเห็นความจริง เพื่อละตัวเหตุ ตัวสมมติ ที่ทำให้เกิดทุกข์ โดยให้ระลึกอยู่กับ "พุทโธ" ซึ่งจะเป็นเครื่องแก้สมมุติ ข่มสมมุติ ทำให้เรารู้เห็นตัวสมมุติที่เราไปหลงอยู่

การบำเพ็ญเพียรภาวนา ให้กำหนดปัจจุบัน ปัจจัตตัง คือ เฉพาะสิ่งที่เราระลึกอยู่ คือ "พุทโธ" กับลมหายใจเข้าออก อดีตได้ล่วงไปแล้ว ส่วนอนาคตก็ยังมาไม่ถึง ไม่มีประโยชน์ที่จะไปคิดถึง เมื่อจิตอยู่ที่จิต เราก็จะมีความสุข คือเกิดปีติธรรม คือ ความพอใจในสิ่งที่เราทำอยู่ การจะเกิดความรู้สึกเช่นนี้เราต้องเป็นผู้ปฏิบัติด้วยตนเองเท่านั้น โดยพื้นฐานจิตของเราต้องมีความเชื่อ ความเลื่อมใสในธรรม และเรื่องกรรมผลของกรรม

เราเกิดเป็นมนุษย์ก็ให้รู้ว่าร่างกายเป็นมนุษย์
กว่าเราจะได้เกิดเป็นมนุษย์นั้นเป็นของหาได้ยาก
เมื่อเกิดมาแล้วเราก็ควรรักษาตัวกรรม (การกระทำ)
ให้เป็นมนุษย์อย่าเป็นสัตว์ สัตว์นั้นไม่รู้ว่าอะไรควรทำ
และไม่ต้องทำ ไม่รู้กรรมดี กรรมชั่ว
ข้อมูลที่เราป้อนเข้าไปในจิตใจคืออารมณ์

เราเอาพุทโธป้อนเข้าไปที่จิต จิตอยู่กับพุทโธ

ข้อมูลต่างๆ ที่เกิดขึ้น เราเอาข้อมูลที่เป็นกุศลมูลเข้าที่จิต (สติ ปัญญา สมาธิ)

โปรแกรมที่เราตั้งไว้ คือ สัมมาทิฐิ (รู้เห็นทางชอบ)

ฝึกจิตให้รู้เห็นในทางชอบ

กำจัดตัวมิจฉาทิฐิ ออกจากจิต

สติเป็นผู้ควบคุมจิต ปัญญาเป็นผู้รอบรู้

ภาวนามานะปัญญา ปัญญาเกิดขึ้นเพราะเราภาวนา

เรานั่งภาวนาเพื่ออะไร

เพื่อเลือกตนเอง ไม่ได้ไปเลือกคนอื่น

สรรหาสิ่งที่เป็นบุญเป็นกุศลทั้งในภพนี้และภพหน้า

บุญ–กุศล จะติดตามตัวไป

ธรรมทั้งหลายเกิดขึ้นจากจิตใจตนเอง

ธรรมที่เกิดขึ้นทำให้จิตใจของเรามีความปิติ

ยินดี พอใจในการประพฤติ ปฏิบัติ

ถ้าจิตใจเป็นบาป ไม่อยากทำบุญ

ไม่เอาคุณงามความดีใส่ตัว เป็นคนพาล

มิจฉาทิฏฐิ เห็นผิดเป็นชอบ ไม่รู้จักบาปจักบุญ

แล้วจะได้อะไร ก็ได้แต่บาป

บาปเป็นสิ่งที่เราจะต้องละ ไม่ควรยินดี

เราทำจิตใจเสมือนว่า "แผ่นดิน" เราก็ไม่เดือดร้อน

ใครจะเหยียบ ใครจะย่ำ ใครจะเทอะไรลงไป

แผ่นดินก็เป็นแผ่นดิน

จิตใจของเราเสมือนแผ่นดิน ไม่หวั่นไหว
ทำจิตใจเสมือน "น้ำ" น้ำจะเอาไปราดอะไรก็ได้ทั้งนั้น
ให้รู้จักใช้จิตใจ จะใช้ชำระล้างใจ ล้างสิ่งสกปรกออกมา
เราฝึกหัดจิตใจเสมือนว่า "ผ้าขี้ริ้ว" จะเช็ดจะถูอะไรได้หมด เป็นประโยชน์ทั้งนั้น
เรามาละ มาปลง มาวาง แล้วแต่จะเป็นไป
ไม่ยินดี ยินร้าย
ฝึกหัดจิตให้เป็นธรรม เราก็ไม่เดือดร้อน

ธรรมดาคนพาลชอบหาเรื่องยุแหย่
หาเรื่องที่มันทำให้เจ็บใจ ก็พูดขึ้นมา ว่าขึ้นมา
เราต้องเป็นผู้มีความอดทน
ทนลำบาก ทนเจ็บ ทนเจ็บใจ
ถ้าอดแล้วแต่ไม่ทน การอดก็ไม่มีประโยชน์
ถ้าอดทนได้ ผู้นั้นได้ชื่อว่า "ผู้รักษาศีล" (กาย วาจา ใจ)
ผู้ที่ไม่รักษาจิตใจจึงได้กล่าวออกมา
ให้คนนั้น-คนนี้เจ็บใจ ช้ำใจ
สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่สร้างความหายนะให้แก่ตนเอง
โลกนี้มันเป็นอยู่อย่างนี้ มีนินทา มีสรรเสริญ เพียงเท่านี้
มันเป็นโลกธรรม ไม่ใช่เป็นศีลเป็นธรรม
ผู้มีศีลธรรม เขาระมัดระวังคำพูด
รักษากาย รักษาวาจา รักษาใจ
เราเข้าวัดเพื่ออะไร เพื่อวัดจิตวัดใจ
คือรักษาจิต รักษาใจ ให้อยู่ในศีลในธรรม
อบรมจิตใจของเราให้เชื่อมั่น และแน่วแน่ในสัจจธรรม
เราปฏิบัติดี ปฏิบัติเป็นธรรม เราก็จะได้ธรรมขึ้นมา

เราจะได้สิ่งที่ชอบ ที่เป็นประโยชน์แก่ตนและบุคคลอื่น

ไม่ใช่เป็นผู้ที่พูดเพ้อเจ้อ เหลวไหล หาสาระไม่ได้

ความเกิด ความแก่ ความเจ็บไข้ได้ป่วย ความตาย

การพรัดพรากจากของรักของชอบใจ ล้วนแต่เป็นความทุกข์ทั้งนั้น เราจะนั่ง จะนอน เดิน จะไปไหนมาไหนก็ตาม

ความทุกข์ตามเราอยู่ตลอดเวลา

เรามัวเมา หลงอยู่กับสมมุติ มัวเมาในความสุข

มัวเมาในความไม่ตาย มัวเมาอยู่อย่างนั้น

เกิดขึ้นมาแล้วมันก็ดับไป เกิด-ดับ เกิด – ดับ อยู่อย่างนี้ อะไรเกิดขึ้นก็ตาม ความทุกข์มันก็ตามกับความที่มันเกิด ไม่ว่าอะไรทั้งนั้น

ความสุขทั่วๆ ไปที่โลกนิยมมีแต่ความสุขที่เจือด้วยอามิส เจือวัตถุ เจือด้วยสิ่งของที่เรียกว่า สิ่งที่พอใจ

หาได้รู้ไม่ว่า ความทุกข์มันเกิดขึ้นกับสิ่งที่พอใจโดยไม่รู้ตัว เรียกว่า "ความสุขที่เจือด้วยความทุกข์"

ความสุขอันแท้จริงคือ ความสงบ ความไม่ยึดไม่ถือ

ระงับสังขาร ระงับความปรุงความแต่ง มันก็เป็นสุข

เรามาเข้าวัดปฏิบัติธรรม เรามีหู มีตา

ตาเห็น หูได้ยินได้ฟัง ภายในวัดใจเป็นยังไงเรารู้

ไม่ใช่มานั่งหลับหูหลับตา ไม่ใช่เพียงว่ามาถวายทานว่าได้บุญ ไม่ใช่มานั่งเพื่อหาค่านิยม

ถ้าเอาบุญ เรารู้ว่าอะไรผิดอะไรถูก อะไรควร-ไม่ควร

จิตใจเราให้รู้ ถ้าไม่เช่นนั้น เราเข้ามาทำลายตัวเอง

ทำลายคนอื่น ความผิดเหล่านี้มันเกิดขึ้นที่ตัว
นรกมีไว้ทำไม มีไว้ให้ใคร
มีไว้ให้ผู้มีจิตใจเป็นบาป ผู้เห็นผิดเป็นชอบ

ความทุกข์เกิดขึ้นทุกเวลา ทุกวัน
เพราะเรามีร่างกายสังขาร เป็นก้อนทุกข์
เราเอาก้อนทุกข์มานั่งภาวนาให้รู้จักทุกข์
แต่ทุกข์เป็นของที่ทนได้ยาก
ถ้าเราทนได้ จะรู้จักเหตุของความทุกข์ที่เกิดขึ้น
ก็ไปดับที่เหตุ ไม่ยึดไม่ถือ
เราจึงระลึกพุทโธ เป็นเครื่องดับเหตุ
ฝึกจิตให้อยู่ที่จิต แล้วจิตก็เป็นหนึ่ง เป็นเอกัคคตา

ชีวิตที่ผ่านไป เรามีเวลานั่งภาวนาไหม
เป็นโอกาส โชคลาภอย่างหนึ่ง
นั่งให้รู้ นั่ง 1-2 ชั่วโมง ก็นั่งไป
ไม่เห็นใครมานั่งภาวนาตาย
ถ้าจะตายก็ให้ตายไป นั่งให้เห็นบุญ - บาป
บุญ-บาป อยู่ที่จิตใจ
ถ้าจิตใจยินดี พอใจการประพฤติก็เป็นบุญขึ้นมา
ถ้าทำแล้วเดือดร้อน ไม่พอใจ ทุกข์มันก็เป็นบาป
เรานั่งเพื่อประโยชน์ตัวเราเอง
ให้รู้คุณค่าตัวเอง เป็นมนุษย์สมบัติ
เราเกิดขึ้นมาเพราะจิตใจพาให้เกิดภพ เกิดชาติ

จิตใจก็หลงอยู่ในอวิชชา ตัณหา กิเลส
กิเลสพาให้จิตใจเรามาเกิดขึ้นเป็น "มโนกรรม"
(ความโลภ ความโกรธ ความหลง)
เราก็มาแก้ไข ผ่อนคลายจากหนักให้เป็นเบา

เราจะทำบุญเพื่อล้างบาปไม่ได้ ล้างเท่าไรมันก็ไม่หมด
เพราะมันอยู่ที่ตัวเรา เราต้องละ
"ละ " กับ "ล้าง" ไม่เหมือนกัน
ละคือ เอาออก สิ่งไหนไม่ดีเอาออกให้หมด

สมบัติผู้ดี คือจิตใจเป็นศีลเป็นธรรม
เมื่อเรามีสมบัติผู้ดี แม้ความทุกข์จะเกิดขึ้น
เราก็อดทน เรียกว่า "ผู้ดีตกทุกข์"

เปรียบจิตเหมือนคอมพิวเตอร์
เปรียบการปฏิบัติคือ การป้อนข้อมูล
เปรียบดูจิต เหมือนดูจอคอมพิวเตอร์
เราต้องคอยดูไม่ป้อนข้อมูลที่เป็นบาปอกุศล
ให้จิตอยู่ที่จอคอมพิวเตอร์
เราจะได้รู้ข้อมูลที่ป้อน มันจะแสดงขึ้นที่จอ คือที่จิต

ที่เรามานั่งพิจารณา ไม่ใช่จะไปเอาเมืองสวรรค์

เอานิพพานที่ไหน ไม่ใช่จะเอาทรัพย์ เอาความร่ำรวย
แต่เรามาเอา "อริยทรัพย์ภายใน"
เมื่อเราเอาทรัพย์ภายในแล้ว ทรัพย์ภายนอกมันก็ได้
เพราะทรัพย์ภายนอกมันอยู่กับโลก อยู่กับแผ่นดิน
มันมีอยู่แล้ว มันไม่หนีหายไปไหน

บุญอยู่ที่ตัวเรา ตัวเราเป็นผู้กระทำ
ท่านผู้มีบุญมีกุศล สร้างมาแล้ว ได้มาแล้ว มีมาแล้ว
จึงกล่าวได้ว่า "ท่านเป็นผู้มีบุญ ขอแผ่เมตตาให้ด้วย"
เราก็ให้ความร่มเย็นไป คือเราได้ความร่มเย็นมาแล้ว
เราจะแผ่ความเย็นให้ไปที่ไหน ใครก็อยากได้
อยู่ที่ไหนก็มีแต่ความเยือกเย็น
เขาก็ว่า "ผู้นั้นเป็นผู้มีบุญ"
คนนั้นมั่งมี เพราะบุญท่าน
คนนั้นร่ำรวย เพราะเขาทำบุญไว้ดี
มันก็ไม่พ้นจากบุญจากกุศล

การรักษาจิตให้อยู่ที่จิต คือให้มีสติอยู่ที่จิต
ให้จิตอยู่กับพุทโธ อยู่กับลมหายใจเข้า – ออก
ให้สติระลึกรู้ว่า ลมหายใจเข้า แล้วออกไม่ได้ เราก็ต้องตาย
ลมหายใจออก แล้วไม่เข้า เราก็ต้องตาย
ให้รู้จักร่างกายสังขาร และจิต
เพื่อไม่ให้หลง ไม่ยึดถือกับร่างกายสังขาร
ที่ประกอบด้วยธาตุ 4 ดิน น้ำ ไฟ ลม

ถ้าลมหมด คือลมไม่เข้า และไม่ออก (ตาย)
ร่างกายที่ประกอบด้วยธาตุ 4 ก็แตกสลาย
หมดความหมาย หมดความสำคัญ
เรานั่งให้รู้จักความตายที่มันจะเกิดขึ้นในวันหนึ่ง

คำว่า "ขี้" ไม่มีใครชอบ แต่เราก็ตกอยู่ในขี้
จิตใจยังหลง มัวเมาอยู่กับขี้
ขี้ คือ ความขี้เกียจ ขี้คร้าน ความมักง่ายที่อยู่ในจิตใจเรา
จมอยู่กับขี้โลภ ขี้โกรธ ขี้หลง ขี้กองเต็มจิตใจ
ตัวกิเลสพาไปอยู่เรื่อย หลง – มัวเมาอยู่กับกิเลส
จะทำอย่างที่กิเลสอยากให้ทำ
ถ้าเราไม่รู้ ไม่เห็น เราก็ตกอยู่ในกองมูตร
กองคูต กองขี้ ขี้เกียจเต็มอยู่อย่างนี้
การชักนำให้ประพฤติปฏิบัติ
เพื่อให้เราหนีจากกองขี้เหล่านี้
ให้เป็นผู้ตื่น เป็นผู้รู้ เป็นผู้เห็นบ้างเล็กน้อย ก็ยังดี

พอเห็นหน้ากันก็เห่ากันแล้ว หอนกันแล้ว
อันนี้ไม่ใช่ผู้บำเพ็ญ ผู้ประพฤติปฏิบัติ
ไม่ใช่ผู้มีจิตใจใสสะอาด
การภาวนาเพื่อให้เรารู้อารมณ์เหล่านี้ที่เกิดขึ้นในจิต
จิตใจมันถูกกระทบกระทั่งอยู่ตลอดเวลา
จะเห่าจะหอนกันอยู่ไม่มีจุดจบ อันนี้จิตใจเป็นสัตว์

ถ้าจิตใจเป็นมนุษย์ เป็นผู้มีจิตใจสูงแล้ว

มองเห็นก็เห็นมนุษย์ เป็นเพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกัน อย่างไรเสีย ทุกคนเห็นกันแล้วก็ต้องตาย

รายนามผู้มีจิตศรัทธาบริจาค

ตั้งกองทุนและสมทบทุนนิธิธรรมทาน *"สิริจันโท"* วัดบรมนิวาส

****

นามผู้บริจาครายละ ๕,๐๐๐ บาท

ดร.นิมิตชัย-จุฑาทิพย์ สนิทพันธุ์

นามผู้บริจาครายละ ๓,๐๐๐ บาท

คุณทิพวิภา กัมปนาทแสนยากร

นามผู้บริจาครายละ ๔,๐๐๐ บาท

S.Porean (ชาวสิงคโป)

นามผู้บริจาครายละ ๑.๐๐๐ บาท

คุณรัชนี ลิมปชวลิต
นายวิโรจน์ เศรษฐปราโมทย์

นามผู้บริจาครายละ ๕๐๐ บาท

พระครูปลัดสุวัฑฒนพรหมจริยคุณ อุทิศให้แม่เงียบ รตนเพชรมณี
พ.อ.หญิง ยอดยาดา มีนะกนิษฐ
นางจรูญ ณ นคร
นายนิโรธ สันติสุขภิรมย์
นางนงลักษณ์ แซ่ลิ้ม
นางเสถียร แสงโสภิต
นางโสภา นรชาติยาพจน์
นายวิโรจน์ เศรษฐปราโมทย์
น.ส.เยาวภา เวคะวากยานนท์

นามผู้บริจาครายละ ๓๐๐ บาท

น.ส.ทัศนีย์ อนุกูลรังสรรค์
นางศศิธร เกตุละออ
พ.ญ.อร่ามศรี จันทรธีระกิตติ

นามผู้บริจาครายละ ๒๐๐ บาท

น.ส.เพชรรัตน์ วัจนะโสภณกุล
นางฉลวย ตัณฑวัล
นายพิชัย ชัยชนะวิชชกิจ
นางจันทรฉวี เจริญพานิช
น.ส.วรรณี-น.ส.วิภา เจริญศรี
นางกัลยา เตชัชอนันท์
น.ส.เย็นฤดี วรรณวีรพงศ์
นายอำนาจ มณีกุล
นางประพันธ์ พุ่มผลึก
นายทศพร อ้นบุญอิ่ม
คุณทิพย์รัตน์ พิชิตพาณิชกิจ
คุณนพธกร ธัญญโสภาค

คุณสุลิณี รุ่งจรัสนนท์

แพทย์หญิง พิรัช แป้นพัฒน์

นางสายสุนี เพิ่มทรัพย์

พ.ญ.พนิดา ฟองประเสริฐ

คุณธัญญภรณ์ โฆษิตานนท์

น.ส.สุพัตรา กังสดาล

นางประไพ จันดี

นางสุมล องค์ศุลี

นายปิยวรรณ ประทีป ณ ถลาง

นางจันทร์สินธุ์ แห่งปัจจัยการ

น.ส.สุวนิต กังสดาล

นางแน่งน้อย เตียเจริญ

นามผู้บริจาครายละ ๑๒๐ บาท

นายนริศ-รุ่งอรุณ-ด.ญ.ณัฐนรี ตรณโนภาส

นามผู้บริจาครายละ ๑๐๘ บาท

นางบุญเติม ปุนนจิต

นามผู้บริจาครายละ ๑๐๐ บาท

พระครูใบฎีกาอนุชิต อาจารโสภี

นางฉวีวรรณ พลหาญ

นางอัศนีย์พรรณ ซูสิกาวิทย์

นายธนพ ชัยวัฒนธีรากร

นายภุชงค์-ละออ หงษ์บุตร

นางอรทัย สิงห์ไพศาล

นางลำจวน กาวิละ

นางเตือนใจ เลี้ยงเกิด

นายวัฒนา ชวนิตย์

นายเอกชัย-สุภาพร ศิริจิระพัฒนา

น.ส.ทองคำ จารุมโนกุล

นางสุมาลี สุขวัจน์

นางลำจวน กาวิละ

นางฉลวย เรืองขันธ์

น.ส.เพ็ญศรี ถาวร

นางจันทร์แรม วัฒนะสุข

นางวิภา สาตราคม

น.ส.กัญญาณี เรืองจิตทวีกุล

นายซูศักดิ์ ดีสุข

คุณวันทนีย์ จารุจินดา

ม.ร.ว.แน่งน้อย เชาวนปรีชา

นางภาณี เรืองสุวรรณ

น.ส.อุษา สะแกคราม

นายกำธร จันทร์ภูดิรัตน์

นายภานุพงษ์ ญาณเวทย์สกุล

น.ส.กรรณิการ์ โรจน์ปรีชา

นางเอื้ออารีย์ คุ้มทรัพย์

นายภุชงค์-ละออ หงษ์บุตร

นายธีรยุทธ เวชเจริญยิ่ง

คุณหั่นมุ้ยยี่ แซ่ภู่

นางเฉลิมพร วัชโรทัย

น.ส.ชัญญ์ชญา จงทิตยกาล

นามผู้บริจาครายละ ๖๐ บาท

น.ส.สุจินดา-น.ส.สุปราณี โรจนศักดิ์โสธร

นามผู้บริจาครายละ ๕๐ บาท

นายอำนวย โกมารชุน

นางฉลวย เรียงขันธ์

น.ส.อุบลวรรณ กิตติมานนท์

นางจันทร์แรม วัฒนะสุข

น.ส.หมวย แซ่ลิ้ม

นางหวล มักอุส่าห์

นายธวัช-จรัลยา ภัทรานวัช

นายนิวุฒิ-สุภิญญา ดีมั่น

นายจิตต์ บุญญขันธ์

น.ส.อัญชลี ญาติเจริญ

นางศศิธร สินสวาสดิ์

พ.อ.ฐิระศักดิ์-สุลีพร อินทรัมพรรย์

นายสุรพล มงคลวรวรรณ

นามผู้บริจาครายละ ๔๐ บาท

น.ส.ยุพา ปานแสงทอง

นามผู้บริจาครายละ ๒๕ บาท

นายคณิต ฉะอ้อน

นามผู้บริจาครายละ ๒๐ บาท

นางกรวรา ปัจฉิมนันท์

นามผู้บริจาครายละ ๑๐ บาท

นายประแก่น ศุภจรรยารักษ์

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ

การให้ธรรมเป็นทาน ชนะการให้ทั้งปวง

กองทุนนิธิธรรมทาน "สิริจันโท"

****

รวมปัจจัยผู้บริจาคตั้งกองทุน และสมทบทุนนิธิธรรมทาน *"สิริจันโท"* วัดบรมนิวาส เพิ่มเติมมีผู้ตั้งทุนและสมทบทุนมาใหม่ เป็นจำนวน ๙๓ ราย รวมเป็นจำนวนเงิน ๒๘,๔๖๓ บาท

พระสมุห์อำนวย ภูริสุนฺทโร ได้บริจาคตั้งกองทุนครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๒ เป็นจำนวนเงิน ๑๕,๐๐๐ บาท และมีผู้มีจิตศรัทธาร่วมบริจาคตั้งทุนและสมทบทุน *"สิริจันโท"* เป็นลำดับมา กองทุนละ ๕๐๐ บาท

ปัจจุบันมีผู้บริจาคตั้งทุนและสมทบทุนเพิ่มเติม จากลำดับที่ ๑-๒,๑๖๑ ราย รวมมีทุนนิธิทั้งสิ้นเป็นจำนวนเงิน ๕๒๕,๖๐๐ บาท

ปัจจุบันมีผู้บริจาคตั้งทุนและสมทบทุนนิติเพิ่มเติมมาอีก ๙๓ ราย เป็นจำนวนเงิน ๒๘,๔๖๓ บาท รวมจากลำดับ ๑-๒,๒๕๔ ราย รวมจำนวนเงิน ๕๕๓,๖๐๐ บาท

อาตมภาพ ในนามผู้จัดตั้งกองทุนนิธิ *"สิริจันโท"* ขออ้างคุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย มีพระพุทธานุภาพ พระธรรมานุภาพ พระสังฆานุภาพ จงประทานพรให้ทุกท่านจงประสพความสุข ประสพผลสำเร็จตามความปรารถนา ด้วยจตุรพิธพรชัย ๔ ประการ คือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ เทอญ.....

วัตถุประสงค์ของการจัดตั้งทุนนิธิ

****

๑. เพื่อนำดอกผลมาสมทบ ในการจัดพิมพ์หนังสือธรรมเผยแผ่ธรรมคำสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า และของบูรพาจารย์ต่าง ๆ

๒. เพื่อเป็นการส่งเสริมพระพุทธศาสนา การศึกษาพระธรรมวินัยและการปฏิบัติธรรม แด่ท่านสมาชิกและสาธุชนทั่วไปผู้สนใจในธรรมปฏิบัติเจริญสมาธิภาวนา

๓. เพื่อส่งเสริมสนับสนุนให้มีการบำเพ็ญประโยชน์ การจัดบรรยายธรรมและปฏิบัติธรรม ประจำทุกเดือน ณ ศูนย์อบรมภาวนา *"สิริจันโท"* วัดบรมนิวาส โดยกราบอาธนาพระสายปฏิบัติ ผู้มีประสพการมาบรรยายธรรมเจริญสมาธิภาวนาประจำ เดือนละ ๒ ครั้ง (อาทิตย์ที่ ๒ และอาทิตย์ที่ ๔ ของทุกเดือน)

๔. เพื่อส่งเสริมการศึกษาของเยาวชนที่เรียนดี แต่ยากจนขาดทุนทรัพย์ ทางศูนย์อบรมภาวนาพิจารณาเห็นสมควร จึงจัดมอบทุนการศึกษาแจกสมุด ดินสอ ปากกา ยางลบ ไม้บรรทัด ทุกปี ตามโรงเรียนต่าง ๆ เท่าที่มีกำลังและทุนทรัพย์

๕. เพื่อนำสมาชิกและสาธุชนผู้สนใจไปปฏิบัติธรรมนอกสถานที่และทำบุญกับครูบาอาจารย์และการกุศลต่าง ๆ มีการบริจาคสิ่งของเสื้อผ้า ผ้าห่มหน้าหนาวตามชนบท แก่ผู้ยากจนทั่วไปด้วย ท่านมีจิตศรัทธาจะบริจาคเสื้อผ้าเก่าที่ไม่ใช้แล้ว เครื่องเขียน ขอให้นำบริจาคได้ที่ **พระครูปลัดสุวัฒนพรหมจริยคุณ** ศูนย์อบรมภาวนา สิริจันโท กุฏิปัทมราช วัดบรมนิวาส รองเมือง ปทุมวัน กรุงเทพ ฯ ๑๐๓๓๐ **โทร. ๐-๒๒๑๖๘๑๗๖** ถ้าเป็นเงินโอนเข้าบัญชี **สะสมทรัพย์ ธนาคารกรุงเทพ สาขาอุรุพงษ์ ๑๔๙-๐๖๓๒๐๐๕** โอนเข้าบัญชีแล้วแจ้งให้ทราบด้วย

รายนามผู้มีจิตศรัทธาบริจาค

พิมพ์หนังสือพุทธธรรม เล่มที่ ๗๕

พระครูสถิตธรรมวิสุทธิ์ (หลวงปู่ถิร จิตธมฺโม)

****

นามผู้บริจาครายละ ๑,๐๐๐ บาท

พระองอาจ อุทฺโย (ไตรโอสถ)
นายเจริญ เสมสมญาติ
นายวิโรจน์ เศรษฐปราโมทย์
นางจรูญ ณ นคร
นายอนันต์-เฉลียว ประดิษฐ์ศร

นามผู้บริจาครายละ ๕๐๐ บาท

พระครูปลัดสุวัฑฒนพรหมจริยคุณ
นายอู๋ รตนเพชรมณี
ดร.นิมิตชัย-จุฑาทิพย์ สนิทพันธ์
คุณวิบูลย์-อภิราม พินิจอักษร
คุณสุดถนอม สนิทพันธ์
นางอภิรดา ศิริสัจจะวัฒน์
นายชัชวาล อัตตนาถวงษ์
อ.เสาวภา ฮวดหิน
น.ส.เจริญมพร ถาวรเลิศประเสริฐ
นายวิโรจน์ เศรษฐปราโมทย์

นามผู้บริจาครายละ ๔๐๐ บาท

อุทิศให้ นายเกษม เจริญศรี นายทศพร อ้นบุญอิ่ม และครอบครัว

นามผู้บริจาครายละ ๓๐๐ บาท

นางจารุรัตน์ สันติสุขภิรมย์
พ.อ.อ.ประดิษฐ์ คมคาย
นางวิมลรัตน์ อุดมมงคลกูล
น.ส.ภัทรา จารุจินดา
น.ส.พรศรี นอเรศไอศูรย์
นางเอื้ออารีย์ คุ้มทรัพย์
อ.บังอร เสตนนท์
น.ส.วราภรณ์ บุญเกิด
แพทย์หญิง พิรัช แป้นพัฒน์
นางสุมล องค์ศุลี
นางศศิธร เกตุละออ
พ.ญ.อร่ามศรี จันทรธีรกิตติ
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม

นามผู้บริจาครายละ ๒๐๐ บาท

นางพัวพันธ์ วินิจฉัยกุล
นางฉลวย ตัณฑวัล
นางเซียมหง สันติสุขภิรมย์
นายนิโรธ สันติสุขภิรมย์

นายพิชัย ชัยชนะวิชชกิจ นางจันทรฉวี เจริญพานิช
นางพรรณี ตรีสวัสดิ์ นางกัลยา เตชัสอนันท์
นางประพันธ์ พุ่มผลึก นางนพภา ภู่รุ่ง
นางสุเพี้ยน-บุญพ่วง อ้นอำพล คุณอุไรวดี เสตดิลก
นายกิตติ วิมลิน นางบัวศรี สุทธิประภา
นายสุกิจ เกียรติบุญศรี น.ส.ชุมทอง มิถุนานนท์
น.พ.เจตน์-พ.ญ.รัตนา โลหารชุน นางฉวีวรรณ พลหาญ
นางรุ่งรัตน์ ลิ่วเฉลิมวงศ์ น.ส.สุรีย์ เจริญศิลป์
แม่ชีบุญพร้อม อติรัตน์ นายปิยวรรณ ประทีป ณ ถลาง
คุณมุกดา วงษ์สวรรค์ คุณนิยมพร สุขสนิท
พ.ญ.พนิดา ฟองประเสริฐ คุณธัญญภรณ์ โฆษิตานนท์
นายสุพจน์ เตชะอำนวยวิทย์ น.ส.สุวนิต กังสดาล
นางจันทร์แรม วัฒนะสุข น.ส.สุพัตรา กังสดาล
นางแน่งน้อย เตียเจริญ

นามผู้บริจาครายละ ๑๕๐ บาท

นายวัฒนา ชวนิตย์

นามผู้บริจาครายละ ๑๔๐ บาท

นายสมชาย-อัญชลี-ด.ช.ธีดนัย โลกานะวัตร

นามผู้บริจาครายละ ๑๒๐ บาท

น.ส.ทัศนีย์ อนกูลรังสรรค์ นางนงลักษณ์ แซ่ลิ้ม
นายสมชาย พรเพิ่มพูน

นามผู้บริจาครายละ ๑๐๘ บาท

นางบุญเติม ปุนนจิต

นามผู้บริจาครายละ ๑๐๐ บาท

พระครูใบฎีกาอนุชิต อาจารโสภี (สนนุช) นายธวัช-จรัลยา ภัทรานวัช
น.ส.ยุพา ปานแสงทอง นายธีระภพ บุนนาค
นางนิภา สาตราคม น.ส.อมรรัตน์ คุ้มทรัพย์

น.ส.ภัทรานี แสวงพานิช
นางอัศนีย์พรรณ ชุลิกาวิทย์
น.ส.วรรณี เจริญศรี
น.ส.นิภา เจริญศรี
นายนริศ-รุ่งอรุณ-ด.ญ.ณัฐนรี ตรณโนภาส
นายภุชงค์-ละออ หงษ์บุตร
ม.ร.ว.แน่งน้อย เชาวนปรีชา
นางลำจวน กาวิละ
นางภาณี เรืองสุวรรณ
น.ส.อุษา สะแกคราม
นายชัยวัฒน์ เดชรุ่งเรืองเจริญ
นายเอกชัย-สุภาพร ศิริจิระพัฒนา
นางศศิธร สินสวาสดิ์
คุณนภา กอศรี
คุณทิพย์รัตน์ พิชิตพานิชกิจ
นายภานุพงษ์ ญาณเวทย์สกุล
นายรพงษ์ เนศรภิญโญวงศ์
นางรุ้งนภา อภิรัฐประชา
นางพันทอง แสงงาม
นางดวงมณี สิงห์อนุกูล
นางอึ้ง แซ่เจี่ย
นายพิมพ์ อัยวรรณ
นางลำจวน กาวิละ
นายภุชงค์-ละออ หงษ์บุตร
นายชูชาติ สุขสนิท
พ่อเทียม-แม่สำลี จิตรวิเศษ
นางเฉลิมพร วัชโรทัย
น.ส.กัญญาณี เรืองจิตทวี กุล
นายชูศักดิ์ ดีสุข
น.ส.วันทนีย์ จารุจินดา
นายนิวุฒิ-สุภิญญา ดีมั่น
น.ส.วัชรี ประกอบกุล
น.ส.อุมาภรณ์ แซ่โก
นางอรทัย สิงห์ไพศาล
น.ส.เย็นฤดี วรรณวีรพงศ์
นางอัญญาณี สรสิริ
นางเตือนใจ เลี้ยงเกิด
นายกำธร จันทร์ภูติรัตน์
นายชำนาญ อ้นบุญอิ่ม
คุณทองมาก คิงสุข
นางอรุณ อักขระกุล
คุณนพธกร ธัญญูโสภาคย์
นางจิตรา เนื่องจากนิล
นางบัวศรี สุทธิประภา
น.ส.ปัญจมา ชัยประสิทธิกุล
น.ส.กรองทอง สิงห์อนุกูล
คุณฐิติพร-จิราวุฒิ เจตนาสถ
นายไพรัตน์ เจี่ยภักดี
นายวิยุทธิ์ วารีขันธ์
น.ส.นฤมล อววิภาพันธ์
นายธีรยุทธ เวชเจริญยิ่ง
น.ส.กนกวรรณ ศักดิ์มงคลเลิศ
คุณหั่นมุ้ยยี่ แซ่ภู่
คุณชัญญ์ชญา จงทิตยกาล
นายคมจักร-นางจันทร์สินธุ์-นายคมสรร-นายคเนศ-น.ส.ฐิติการ

นามผู้บริจาครายละ ๖๐ บาท

น.ส.สุจินดา-สุปราณี โรจนศักดิ์โสธร

นามผู้บริจาครายละ ๕๐ บาท

นายณรงค์-ลัดดาวัลย์ บวรเศรษฐพงศ์
นางประทิน-ศิวภรณ์ เจริญพฤกษา
นายกิตติพงศ์ ชมภูพงษ์เกษม
นายอำนวย โกมารชุน
นางฉลวย เรียงขันธ์
น.ส.อุบลวรรณ กิตติมานนท์
น.ส.กรรณิการ์ โรจน์ปรีชา
นายเทอดเกียรติ วงศ์สมบูรณ์
นายกลชัย นิเงาะ
นายสุรพล มงคลวรวรรณ
นายธวัช-จรัญยา ภัทรานวัช
นายสุทัศน์-ฉลองพร และบุตร
น.ส.เพ็ญศรี ถาวร
คุณหนู แก้วไชโย
คุณมาลัย ทองไพฑูรย์
พ.อ.ฐิระศักดิ์-ศุลีพร อินทรัมพรรย์
นางหวล มักอุส่าห์
นายจิตต์ บุญญขันธ์
น.ส.อัญชลี ญาติเจริญ
นางจันทร์แรม วัฒนะสุข
น.ส.หมวย แซ่ลิ้ม
นางลออ ศรีพายงาม
นางพรรณี พรพัฒนะ
นางฉลวย เรียงขันธ์
นายเทอดเกียรติ วงศ์สมบูรณ์

นามผู้บริจาครายละ ๔๐ บาท

นางอำนวยสุข ผลสุขา

นามผู้บริจาครายละ ๓๐ บาท

น.ส.วรรณวิภา เริงวิจิตรา
น.ส.ชลธิดา ถาวรกิจติขจร
น.ส.รุ่งฟ้า เริงวิจิตรา

นามผู้บริจาครายละ ๒๕ บาท

นายคณิต ฉะอ้อน
นางกวรา ปัจฉิมนันท์

นามผู้บริจาครายละ ๒๐ บาท

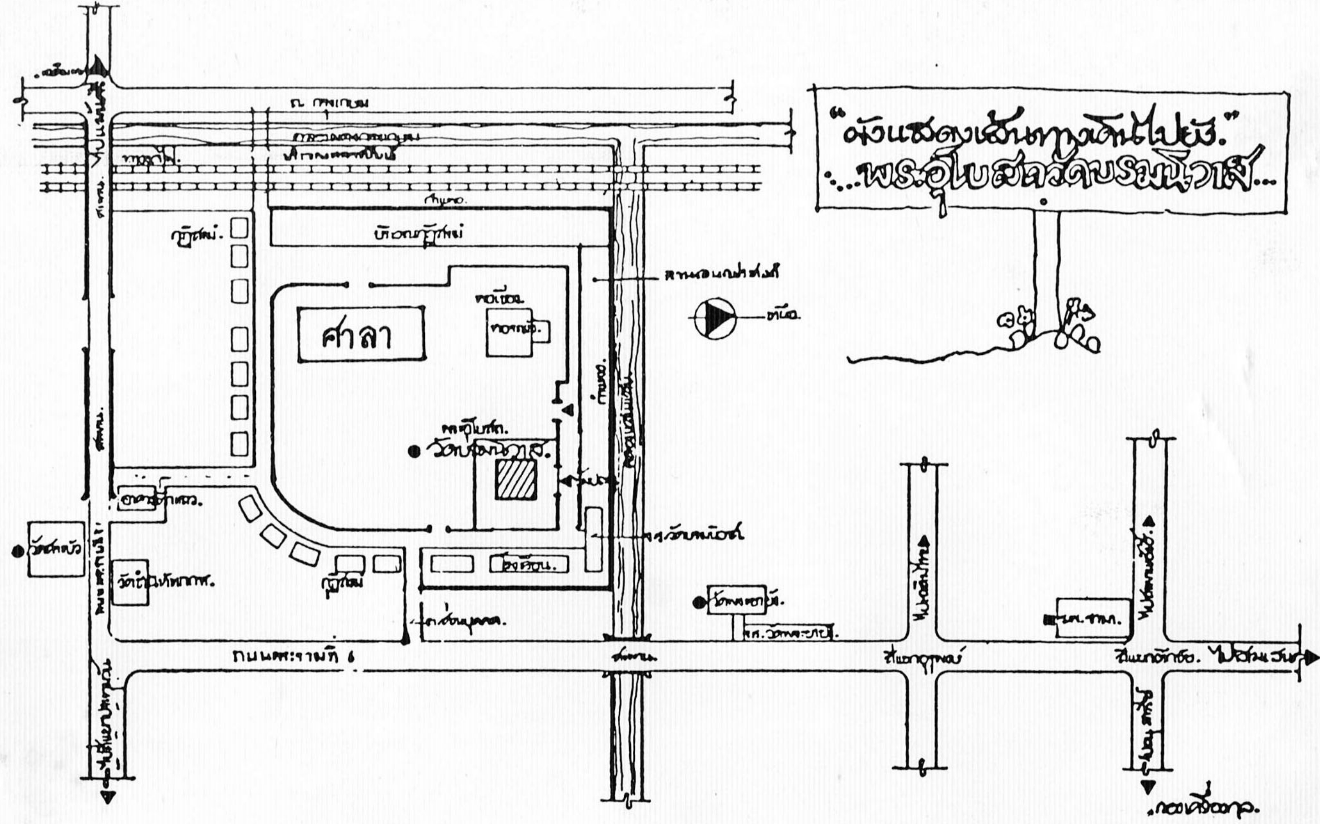
นางกวรา ปัจฉิมนันท์

นามผู้บริจาครายละ ๑๐ บาท

นายประแก่น ศุภจรรยารักษ์

รวมยอดรับบริจาคจำนวน ๓๒,๗๔๕ บาท

*ชื่อ-นามสกุล ท่านใดผิดพลาด ขออภัยด้วย

"ผังแสดงเส้นทางเดินไปยัง"
...พระอุโบสถวัดบวรนิเวศ...
ศาลา
กุฏิใหม่.
ถนนพระรามที่ 6
ทิศเหนือ

จิตธมฺโมรำลึก

วัดทิพยรัฐนิมิตร (วัดบ้านจิก) อ.เมือง จ.อุดรธานี